

ฮาทีรพจน์

ศิระศุภมัสตุน้อม
อธิษฐานบุชิตองค์
เกิดอีกก็ชาติสง-
ว่าจักพบผ่านเกล้า
ชาติใดจักโชคล้ำ
มียอดมิ่งภูวนัย
บุญล้นสุดประมาณไป
ไทยนี้แหละวิเศษล้ำ
ไทยรอดอยู่ด้วยพระ
ที่แผ่คุ้มประชาชี
บุญญาภิบาลศรี
วิสิฐพระนวเป็นเจ้า
อธิษฐานทุกชีพผู้
ถวายพระชนก
ถวายกายฝ่าบาทปก-
ถวายหมตวิญญาณข้า
สุดสลับมัวมีดบ้าน
แสนสลดหมดใจเปลือง
แสงส่องส่องรองเรื่อง
สุดสุดแล้วเจ้าข้า

บาทบงส์
ผ่านเผ้า
ลัยยั้ง นักแล
เยี่ยงนี้กาลไหน
ปานไทย
วิสุทธิ์ฟ้า
ทิพโลก
กว่าแคว้นแดนไหน
บารมี
ปกเกล้า
วิเศษฤทธิ์
จึงพันภัยพาล
เป็นพลก
แห่งฟ้า
เกล้ากระหม่อม ขอเดชะ
มอบไท้เทินหัว
การเมือง
แทบบ้า
หวังพระ บารมี
โปรดคุ้มไทยเทอญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า น.ส.พ.เราคิดอะไร
(สไมย์ จำปาแพง ประพันธ์)

๗ พ.ย. ๒๕๕๕

นัยปก

ได้โปรดเถิดเจ้าข้า

(๑) ชนรัฐในชาติถ้ำ
 ปศุศึกษาดูตาย
 แม่รัฐจักเป็นตาย
 ไม่คิดช่วยกันสู้

(๒) ใช้หมายว่ารัฐนี้
 จุ่งฉลาดอย่าพลาดพล
 รัฐบาลแค่บริหาร
 แต่รัฐคือชาติไชร์

(๓) มาเถิดไทยทั้งชาติ
 เพราะรัฐบาลตั้งต้น
 ใช้รัฐาธิปัตย์สรรค์
 รัฐธรรมนูญชี้

(๔) อย่าจําหนดต่อร้าย
 อำนาจราชประชาเผย
 คนทั้งชาติกลัว เหย
 ประเทศล่มจมแพ้

(๕) เรื่องเรื่องแสงสุดท้าย
 ชาติศาสน์กษัตริย์จรโลง
 ปล่อยให้รัฐบาลโกง
 นิติรัฐหมวดหนึ่งอ้าง

(๖) ธรรมนูญไทยบอกแจ้ง
 ราชอำนาจย่อมขจัด
 นิติเหตุยื่นหยัด
 ความมั่นคงชาติไชร์

(๗) ยอมรับกันทั่วแคว้น
 สูงสุดปมขแห่งชน
 เหนืออธิปัตย์ใดดล
 ได้โปรดเถิดเจ้าข้า

งมฉาย
 ท่อนรู้
 ปล่อยปละ ละเลย
 รัฐม้วยชาติสลาย
 รัฐบาล
 ผิดได้
 งานชาติ
 แวนแคว้นทั้งประชา
 ช่วยกัน
 ยุคนี่
 ตามนิติ- ธรรมเทอญ
 ช่องถ้วนเชิญทำ
 เลวเลย
 ชัดแท้
 นิติรัฐ เป็นหมัน
 อำนาจร้ายครองเมือง
 ปลายอุโมงค์
 ร่วมสร้าง
 กันอยู่ กระจไโรเลย
 อยู่ล้วนมีนัย
 ชี้ชัด
 เรื่องได้
 โทนโท
 ยอดนั้นจอมทัพ
 สากล
 ยิ่งฟ้า
 ครอบอำนาจ
 กอบกู้ไทยเทอญ.

“สไมย์ จำปาแพง”

๔ พ.ย. ๒๕๕๔

ได้โปรดเถิดเจ้าข้า

● จริงจัง ตามพ่อ

อะไรคือสิ่งที่เลวที่สุดในบ้านเมืองขณะนี้? นิทานเรื่องนี้มีคำตอบ.....

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เมื่อครั้งที่พระเจ้าสร้างโลก พระองค์มีถุงหนึ่งใบใหญ่เอาไว้ใส่ของวิเศษต่าง ๆ มากมาย พระองค์เริ่มต้นด้วยการวางของวิเศษในที่ต่าง ๆ โดยวางทั้งของดีและของไม่ดีคู่กันเพื่อไม่ให้ได้เปรียบเสียเปรียบกัน ทรงเอาเทือกเขาร็อกกี น้ำตกไนแองการ่า วางไว้ให้อเมริกา แล้วก็เอาทะเลทรายอริโซน่ากับพายุทอร์นาโดวางไว้ด้วย เอาป่าเมซอนวางไว้ให้บราซิล และทรงเอาไขป่าวางไว้ให้ด้วย

เอาข้าวแม่เหล็กโลกวางไว้ให้แคนาดา แต่ก็ทรงเอาความหนาวเย็นวางไว้ให้

เอาเทือกเขาหิมาลัยให้ยึดกับเนปาลเพื่อเป็นปราการกันข้าศึก แต่ก็เอาความเบาบางของอากาศ และความแห้งแล้งไว้ให้ ทุกประเทศจะได้ของคู่กันแบบนี้ทั้งหมด จึงไม่มีประเทศใดน้อยกว่ากัน คราวนี้ พระองค์ทรงลิมประเทศรูปชวานเล็กๆ ทางแหลมอินโดจีน ทรงส่งพายุฤดูวิเศษแล้วก้าวข้ามเขาหิมาลัยไป แต่ด้วยความที่เขาสูงชันมาก เทือกเขาได้เกี่ยวของพระเจ้าขาด ข้าวของที่ดี ๆ ที่เตรียมเอาไว้ให้ประเทศอื่น ๆ เช่น ชายหาดสวย ๆ ผืนดินอุดมสมบูรณ์ ศิลปวัฒนธรรมดี ๆ อาหารอร่อยที่สุดในโลก ดอกไม้ ผลไม้ ชายทะเล ก็เทไปกองรวมกันที่ “ประเทศไทย” หมด

ว่า !! แยกแล้ว พระเจ้าทรงคิดว่า ประเทศนี้ ทำทางต้องเจริญกว่าประเทศอื่น ๆ ทั้งหมดแน่นอน

พระเจ้าทรงมองหาภัยธรรมชาติที่จะมาถ่วงดุล แต่สายเสียแล้ว พระองค์ทรงเอาภูเขาไฟ กับแผ่นดินไหว ให้อัญปุ่นไปแล้ว ถ้าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ ประเทศอื่น ๆ จะมาฟ้องร้องพระองค์ได้ว่า พระองค์ไม่ยุติธรรม จะมีภัยธรรมชาติอันใดหนอที่จะทำให้ประเทศไทยไม่เจริญกว่าประเทศอื่น ๆ ได้ เมื่อทรงคิดได้ เพื่อเป็นการป้องกันประเทศอันสมบูรณ์ที่สุดในโลกนี้ ไม่ให้เจริญล้ำไปกว่าที่อื่น ๆ พระองค์ก็เลยสร้าง “นักการเมืองไทยขึ้นมา”

ถ้ามีนักการเมืองไทยอยู่ล่ะก็ ต่อให้บ้านเมืองอุดมสมบูรณ์แค่ไหน ไทยก็ไม่มีวันเจริญ.....

และ ๘๐ ปีกับการเอียงอำงรูปแบบประชาธิปไตยเพื่อเอามาโกงบ้านโกงเมือง

นักการเมืองแย่งชิงที่สุดหรือยัง? หรือจะปล่อยให้พังกว่านี้!

แล้วเศรษฐกิจไทยแย่งชิงที่สุดหรือยัง? หรือจะปล่อยให้พังกว่านี้!

และประเทศไทยแย่งชิงที่สุดหรือยัง? หรือจะปล่อยให้พังกว่านี้ !

ในแต่ละครั้งที่วิกฤตเกิดกับประเทศ ด้วยเดชพระบารมีปกเกล้า- ด้วยชาวประชาเข้าหนุน-

ด้วยบุญของศาสนาเกื้อกูล ย่อมเข้ามามีส่วนค้ำจุนชาติไทยให้พ้นภัย

เมื่อเกิดเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาวิปโยค - พฤษภาทมิฬ - และวิกฤตที่สุดในโลก

ทรงพระราชทานแสงสว่างปลายอุโมงค์ให้เป็นทางออกแก่สังคมไทยได้ทุกครั้ง

ทุก ๆ ครั้งที่บ้านเมืองเกิดภาวะคับขัน

ปรากฏการณ์ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

จึงยากเกินกว่าที่ใคร ๆ จะสามารถคาดเดาว่าจะออกหัวหรือก้อย เพราะคนคำนวณฤกษ์จะสู้ฟ้าลิขิต

และในหลวงของเราก็ไม่ต่างจากพระมหากษัตริย์ที่ไม่ทรงละความพยายาม

แม้จะต้องแหวกว่ายอยู่ในท่ามกลางมหาสมุทรแบบมองไม่เห็นฝั่งก็ตาม. **๒**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๖๙ เดือน ธันวาคม ๒๕๕๕
 เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1 นัยปก : ได้โปรดเกิดเจ้าข้า	สไมย์ จำปาแพง
5 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจ้ง ตามพ่อ
6 จากผู้อ่าน	จำลอง ศรีเมือง
8 คุณคิดเล็กน้อย	บรรณาธิการ
9 บ้านป่านาดอย	จำลอง
15 เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
16 สีสันชีวิต (อัมพา สันติเมทนีดล)	ทีม สมอ.
24 การ์ตูน	วิสูตร
26 ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
31 เสียงซอซ่างน้อยฝอยด้วยคน	สิทธิสัจจะ ธรรมาธิปไตย
34 คิดคนละซ่าง	แรงรวม ชาวหินฟ้า
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52 ซาดกทันยุค	ฉวมพุทฺธ
55 เรื่องสั้น	เฉลิมศักดิ์ แหวมงาม
60 พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทฺธ
62 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	เปลว สีเงิน
65 แค่คิดก็หนาว...วี	นายริง วินเทอร์
66 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	พิมพ์วิฑูร์ ชูโต
69 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74 ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77 กติกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80 ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ
 ศูนย์ เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
 สงครามต์ ภาคโชคดี
 แชมดิน เลิศนุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 วินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปิฎฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
 คำนานโทธานี
 แสงศิลป์ เตือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
 เพชรพันธุ์ศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 สุเสรี สิประเสริฐ
 ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัถันแก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร.๐-๒๗๓๗๕-๙๕๑๑

อัตรค่าสมาชิก

- ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
- ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
- ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
- สั่งจ่าย นางสาวศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
- สำนักพิมพ์กัถันแก่น
- ๖๔๔ ขววมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
- แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
- หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
- ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
- บัญชี นางสาวศิลลสนิท น้อยอินดี๊ะ
- เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
- ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
- หรือ farinkwan@yahoo.com

16 สันชีวิต
 มาที่สันติอโศกจึงได้รู้ความจริงว่า
 สิ่งที่เป็นข่าวกับสิ่งที่เห็นนั้น
 ไม่ใช่สิ่งที่เป็น สิ่งที่เป็นไม่ใช่สิ่งที่เห็น
 ถ้าเราไม่รู้จักค้นหาความจริง
 ด้วยตนเอง เราจะถูกหลอก

แม้เหตุการณ์จะผ่านไปหลายวันแล้ว แต่คนไทยทั้งคนกรุงและคนบ้านนอกยังคงวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างหนาหู ผู้คนตื่นตัวมาก เรื่องนี้คงไม่จบลงง่าย ๆ ยังฝังอยู่ในใจของผู้ที่อยากเห็นบ้านเมืองผ่านพ้นวิกฤติ

“องค์การพิทักษ์สยาม” ซึ่งเป็นประชาชนกลุ่มใหญ่ประกาศชักชวนประชาชน

มาเถิดไทยทั้งชาติ ช่วยกัน เพราะรัฐบาลตั้งต้น ยุคนี่

นัดชุมนุมใหญ่ที่ลานพระบรมรูปทรงม้ายาวไปถึงถนนราชดำเนินเชิงสะพานม้ามวาน ถูกต้องมาตรา ๖๓ ของรัฐธรรมนูญฉบับปี ๒๕๕๐ “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ” ทำหน้าที่ของประชาชนคนไทยที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญมาตรา ๗๑ “บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศ รักษาผลประโยชน์ของชาติ”

รัฐบาลชิงออก “กฎหมายความมั่นคง” ให้ตำรวจจัดการ กลั่นแกล้งประชาชน ปิดกั้นถนนทุกสายที่จะเข้าสู่พื้นที่ชุมนุม ทั้ง ๆ ที่รู้กันอย่างแน่นอนชัดว่า ถนนหนทางในบ้านเมืองเป็นที่สาธารณะ

ซึ่งประชาชนทุกคนจะเข้าไปเมื่อไรก็ได้ ตำรวจใช้แก๊สน้ำตาทำร้ายขับไล่ประชาชนอย่างไม่ปราณี ทำเสมือนเป็นศัตรูในสนามรบ

รัฐบาลใช้เงินภาษีอากรของประชาชนหลายล้านบาทเพื่อขับไล่เจ้าของภาษี เกณฑ์ตำรวจกว่าครึ่งแสนจากจังหวัดต่าง ๆ เข้าผลักดันโดยไม่คำนึงว่าประชาชนจะเป็นอันตรายแค่ไหน ขอให้รัฐบาลปลดอภัย อยู่ไกลจากบ้านเมืองได้ต่อก็แล้วกัน

ใช้วิชามารทุกอย่าง หลังเหตุการณ์สองสามวัน ผมพบชาวราชบุรีคนหนึ่งซึ่งเล่าให้ฟังว่า ปรกติเคยเช่ารถตู้เข้ากรุงเทพฯ ราคา ๒,๐๐๐ บาท วันที่ชุมนุมหาเช่าไม่ได้เลย เพราะรัฐบาลส่งคนไปจ้างรถตู้ทุกคันให้อยู่บ้านเฉย ๆ จ้างถึงคันละ ๕,๐๐๐ บาท

ก่อนการชุมนุมใหญ่ ๒๔ พฤศจิกายน ผมให้สัมภาษณ์สื่อมวลชนและแกนนำพันธมิตรเรียกประชุมด่วนตั้งที่นำมาลงใน “บ้านป่านาดอย” ฉบับนี้ เราพิจารณาอย่างรอบคอบและทำตามที่ได้แถลงข่าวต่อประชาชนทุกประการ

รัฐบาลทำเลว ๆ ร้าย ๆ ได้ทุกเรื่อง นึกจะออกกฎหมายอะไรที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญทำได้ทั้งนั้น มีเสียงข้างมากในสภาเสียอย่างใครจะทำไม เป็น “เผด็จการรัฐสภา” เต็มรูปแบบ

ในอดีตประเทศไทย ๆ ในโลกแก้ปัญหานี้ได้วิธีเดียวเท่านั้นด้วยการชุมนุมอย่างมีดฟ้ามั่วดินของประชาชน วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ประชาชนไปชุมนุมกันมากมายแต่ไม่มากพอที่จะล้ม “เผด็จการรัฐสภา” ที่จะไล่รัฐบาลทรราชออกไป

➤ **คิดคนละข้อ**

แฉรวม ขาวหินฟ้า

หากเราเป็นนักต่อสู้แบบลัทธิยาเคราะห์ที่แท้จริง เราจะต้องถือว่าการปราบปรามซึ่งกำลังเกิดขึ้นกับเรา อยู่ในขณะนี้ เป็นนิมิตหมายของชัยชนะ...(คานธี)

➤ **ธรรมดาของโลกจะได้**

ไม่ต้องโสกสลด สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

ประชานิยมก็เหมือนพ่อบ้านไปฟังเพลงในบาร์ จบเพลงก็เอาเงินแจกอีหุนักร้อง “ป่าคะป่าชา!” ก็แค่นั้น นี่แหละวิถีคิดของนักการเมือง เกิดชาติไหน อย่าจะเอาเจอบคนเหล่านี้เลย

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

WS:-W

ข่าวหน้าแรกจากเดลินิวส์ช่วงปลายเดือน
ไม่ยากเชื่อว่าจะเป็นไปได้ ตำรวจ สภ.กระนวน
จ.ขอนแก่น ร่วมกันแถลงข่าวจับกุมผู้ต้องหาหลัก
กะโหลกศีรษะศพนายสุวิชา โสบรรเทาในป่าช้า
วัดเทพนิมิต ไม่น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาคือ ๑.พระครู
บุญฐากร วิมล หรือที่ชาวบ้านเรียกอาจารย์เป๋ม
อายุ ๔๗ ปี เจ้าคณะตำบลน้ำอ้อม อ.กระนวน
และเจ้าอาวาสวัดป่าเทพนิมิต บ้านหนองชา
๒.พระดำหรือชาย บุรีจันทร์ อายุ ๓๙ ปี พระ
ลูกวัด ๓.สามเณรเอ อายุ ๑๓ ปี และชาวบ้านอีก
๒ คน พร้อมด้วยของกลางคือชิ้นส่วนกะโหลก
ศีรษะคน ๔๗ ชิ้น บรรจุอยู่ในกรอบพลาสติก
แล้วอีก ๒๙๗ ชิ้น ตะไบเหล็ก ขนาด ๓ นิ้ว ๑ อัน
สอบสวนพระครูบุญฐากร รับสารภาพว่าร่วมกัน
ขุดเอากะโหลกศีรษะของนายสุวิชาขึ้นมาขายให้
นายสหัสวรรษ ครั้งนี้ทำเป็นครั้งที่ ๓ แล้ว ได้เงิน
มาก็ซื้อยามาเสพ ขณะขุดก็จะทำพิธีสะกด
วิญญาณด้วยจุดธูปปักไว้ ๔ ทิศ นายสหัสวรรษ
รับว่าจ้างให้ขุดและรับซื้อไปขายเป็นเครื่องราง
ของขลังส่งต่อไปยังฮ่องกงได้ราคาถึงชิ้นละ
๑,๐๐๐-๓,๐๐๐ บาท ตำรวจก็ดำเนินคดีไปตาม
กฎหมาย แต่ผมเสียความรู้สึกกับพระที่ยังนอกกริต
นอกรอยหลงผิดขนาดหนัก แถมยังติดยาเสพติด
อีกต่างหาก

- ชาวพุทธ เลือกวัด

☞ พระพุทธธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ยังคง
มั่นคงไม่ผันแปรตลอดกาล นับแต่บัดนั้นจนบัดนี้
และจักยืนหยัดเช่นนี้จนนิรันดร์ จะมีเพียงผิด
ปฏิรูปไปตามทิวปัญญาตื่นเขินแห่งตนก็ย่อมมี
บ้างเป็นธรรมดาของผู้หลงตนว่าบรรลุธรรมแล้ว
หรือผู้หลงทางมีอาจบรรลุธรรมได้ กรณีนี้ เข้าสู่
แดนพุทธ เติบใหญ่เป็นถึงเจ้าคณะตำบล เหนือ

ขึ้นไปทีใกล้ซัดก็คือเจ้าคณะอำเภอ มีหน้าที่
ปกครองสอดส่องดูแลศาสนกิจ ใช้ว่าดูตวยร
วาระเติบโตใหญ่ในสมณศักดิ์ โดยไม่เอาภาระการ
ปกครองสอดส่องดูแลรับผิดชอบตามที่สมควร

ธรรมที่เป็นพุทธ-สังฆะ

ขอสมัครสมาชิก “เราคิดอะไร” ๒ ปี ๕๐๐
บาท รวมทั้งได้ส่งเงินเพิ่มค่าหนังสือที่ได้รับแล้ว
เล่มล่าสุดแล้ว ฉบับ “ธรรมที่เป็นพุทธ” อีก ๓๔
บาท รวมเป็น ๕๓๔ บาท ส่งมาทางธนาคาร
• ธาณินทร์ รุ่งเรือง กทม.

☞ ยินดีครับที่สนใจเป็นสมาชิก “เราคิดอะไร”
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผวนกว่าด้วย “ธรรมที่เป็นพุทธ”
สุดคุ้มจริง ๆ จริง ที่เกิดเป็นชาวพุทธ แม้ไม่ได้
โกนหัวบวชครองผ้ากาสาพัสตร์ หากได้อ่านและ
เข้าใจ ประพฤติปฏิบัติได้ถึงจิตในชีวิตประจำวัน
ก็นับได้ไม่เสียหายที่เกิดเป็นชาวพุทธ เมื่อเร็ว ๆ นี้
อดีตรองประธานมูลนิธิธรรมสันติยุคแรกก่อตั้ง
ได้ติดต่อซื้อหนังสือเราคิดอะไร พร้อมด้วย
“ธรรมที่เป็นพุทธ” ๓๐ ชุด เพื่อเอาไปแจกเพื่อน
ร่วมรุ่นในวันสังสรรค์และขอรับหนังสือไปล่วงหน้า
เมื่อ ๑๕ พ.ย. นี้เอง

พิทักษ์-ทำลาย

จนท.อุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน เพชรบุรี
นำกำลังเข้าจับกุม พ.ต.ท.ธีรยุทธ เกตุมั่งมี
สว.สส.ปราณบุรี ประจวบคีรีขันธ์ กับพวก ๔ คน
พร้อมด้วยอาวุธปืน กระสุนปืนจำนวนมาก และ
ซากสัตว์คุ้มครองสง สภ.แก่งกระจาน แต่ปรากฏว่า
ไม่มีการดำเนินคดีกับ พ.ต.ท.ธีรยุทธ เหมือนกับ
ผู้ต้องหารายอื่น ๆ จนเป็นข่าวขึ้นหน้าหนึ่งใน
น.ส.พ.ไทยรัฐ พร้อมภาพ และบทความในผู้จัดการ
ข่าวในคมชัดลึก ในมติชน เป็นต้น คิดว่านี่เป็น

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ตัวอย่างของตำรวจที่ประพฤติชั่ว แลยังมีเจ้านายออกมาชี้แจงว่า พ.ต.ท.ยงยุทธ อยู่ระหว่างลาราชการ ทำให้ระลึกถึงนายตำรวจใหญ่คนหนึ่งที่เคยไปพบนักโทษ ณ ต่างแดนและอ้างว่า”ลาราชการ” นี่คงเป็นสูตรสำเร็จของพวกเผด็จกัทั้งหลายอาจจะติดเชื่อมาจากท่าน ดร. ประธาน กตร.ก็ได้เนะครับ

- สันติราษฎร์ สันติบาล สันติธรรม

☞ ผู้พิทักษ์ ไม่อาจหาญ พิทักษ์กฎ

ความศักดิ์สิทธิ์ ก็สูญหมด ไร้คุณค่า

มีกฎหมาย ถึงมี ก็มาตรา

ก็แค่กล มายา...ลวงสังคม

เป็นมนุษย์ สุดประเสริฐ เหนือสรรพสัตว์

มีชื่อเสียง ต่อหน้าที่ ตามเหมาะสม

หากพลิกพลั้ว กระบวนท่า ตามค่านิยม

ปองคำชม จาก “นายชั่ว”...ชื่นชูใจ

สงบ-สงบ

บ้านเมืองกำลังสงบและอยู่ระหว่างการพัฒนาการทุกด้าน ไม่ว่าด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม เกษตร-กสิกรรม ฯลฯ จะจัดชุมนุมก่อความปั่นป่วนบ้านเมืองให้วุ่นวายทำไมกัน อยากได้อำนาจก็เข้ามาตามวิถีทางที่กฎหมายกำหนดไว้ซึ่งไม่ใช่เล่นแบบก๊วยชางถนนแบบนี้ ดู ๆ แล้วก็ไม่ใช่คนไร้การศึกษา แต่ทำไมจึงปัญญาอ่อนไปได้

- แดง ขนานแท้ ราชดำเนิน

☞ ทว่าเล่นแบบก๊วยชางถนนขัดขวางการ

พัฒนาบ้านเมือง ต่างกับการเล่นแบบเผาบ้านเผาเมืองของพวกผู้ดีแปดสาแหรกเมื่อสองสามปีก่อนโน้นไซ้ใหม่ ที่เป็นอุปการคุณต่อการพัฒนาบ้านเมืองแต่บัดนั้นจนบัดนี้ยิ่งนัก และจักต่อเนื่องตลอดไปจนกว่าไทยจักล่มสลายด้วย “ทักษิณคิดเพื่อไทยทำ” ไซ้ใหม่ขอรับ

ล้างบาปล้างกรรม

ตอนออกพรรษาคนข้างบ้านชวนไปทำบุญที่วัดป่าแห่งหนึ่งทางเหนือ พอตีไม่สว่างก็เลยไม่ได้ไปกับเขา เขาเล่าว่าต้องแต่งชุดขาวอยู่วัด ๗ วัน สวดมนต์บทธกกรรมภาวนาเสริมบารมี นั่งสมาธิเดินจงกรม ทำให้ใจสงบทุกวัน ฟังดูแล้วก็น่าสนใจ แต่ก็ไม่เข้าใจที่เขาบอกว่าการปฏิบัติธรรมแบบนี้จะล้างกรรมเก่าล้างบาปของเราได้ ฟังแล้วก็ขัดความรู้สึก เพราะในทางโลก ยังต้องออกกฎหมายล้างมลทินล้างโทษเก่า แล้วทำไมในทางธรรมซึ่งละเอียดลึกซึ้งกว่านั้น แค่นั่งสวดมนต์ภาวนาเดินจงกรมเท่านั้น บาปอกุศลกรรมเก่าจะหายไปได้อย่างไร

- บางนา สุขุมวิท สป.

☞ น้ำกับน้ำมันมีอาจผสมผสานเป็นเนื้อเดียวกันได้ แต่ก็อยู่ด้วยกันได้ เพียงแต่ว่าควบคุมปริมาณน้ำมันให้คงที่และเพิ่มปริมาณน้ำขึ้นเรื่อย ๆ นั่นคือหยุดยั้งกรรมชั่วสั่งสมกรรมดีให้ท่วมทันกรรมชั่ว และในที่สุดชำระจิตใจให้บริสุทธิ์ผ่องใส

☞ ussณาริการ

ข่าวจากสำนักงานสารสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

กลุ่มมิจฉาชีพแก๊งค์ทำที่มาขายสเปรย์ปรับอากาศในรถยนต์ จริง ๆ แล้วสารในสเปรย์กระป๋อง คือ คลอโรฟอร์ม ที่ทำให้สลบได้

วิธีการ เริ่มจากเด็กสาววัยรุ่นนำทางตีมาเคาะกระຈกรถ ขณะท่านกำลังจะเข้าบริเวณลานจอดรถ...หากไม่ระวังหรือไขกระຈกรถเพื่อพูดคุยด้วยสเปรย์จะถูกฉีดเข้าในรถ เมื่อท่านสลบจ้วเจียสะลิมสะลือ ผู้ชายอีก ๒-๓ คนจะเข้ามาปลดทรัพย์หรือทำร้ายท่านได้

ขาวเล็กแต่เป็นเรื่องใหญ่ในวงการสังคมบ้านเมืองเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการการเมืองและข้าราชการส่วนหนึ่งที่แม้จะได้ชื่อว่าเป็น “ข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” แต่พฤติกรรมการปฏิบัติหน้าที่ราชการกลับตรงกันข้ามสิ้นเชิงอย่างน่าอดสูยยิ่งนัก

“นักการเมืองก็เช่นกัน” อาสาเข้ามารับใช้อาณาประชาราษฎร์ แต่ระดับลัทธิ บังอาจแฝงตนซ่อนเร้นเลศเล่ห์เพทุบายกอบโกยผลประโยชน์จากประเทศชาติประชาชนด้วยกระบวนการนานาประการ และลัทธิสมมติพลทางการเมือง ขบวนการอันธพาลทางการเมืองทั้งนอกระบบและในระบบ ไม่วายเว้นแม้แต่ในระบบราชการ ก็ถูกการเมืองครอบงำจนแทบสิ้น “ศักดิ์ศรีข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” ผู้ใดที่ยังยืนหยัดยืนยงอยู่ในอุดมการณ์ได้ ต้องขอคารวะในความ “องอาจ” สุดประเสริฐ ไม่เสียชาติเกิดมาเป็นคนไทยที่เป็น “ไท” ในผืนแผ่นดินไทยที่บรรพบุรุษวีรชนวีรชนไทยอาจหาญกล้าพลีชีพหลังเลือดสืบทอดตลอดมาจนบัดนี้ !!!

จาก ไทยโพสต์ เอ็กซ์ไซท์ ๒-๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ หน้า ๒ พาดหัวข่าว “อัยการมัลดีฟส์ปลื้มแท็กซี่เก็บเงินส่งคืน” สรุปเนื้อหาข่าวได้ว่านายสมศักดิ์ ถิ่นทัพไทย อายุ ๔๖ ปี คน อ.พนมไพร จ.ร้อยเอ็ด คนขับแท็กซี่พร้อมด้วยภรรยา นำกระเป๋าบรรจุเงินสด ๑,๔๐๐ ดอลลาร์สหรัฐ (ประมาณ ๔๒,๒๐๐ บาท) เงินไทยอีก ๑,๐๑๔ บาท และเอกสารสำคัญต่าง ๆ ของ น.ส.จิตาดา นิลตัวแทนอัยการประเทศมัลดีฟส์ที่ลี้มไว้ในรถแท็กซี่ โดยมีนายจุลสิงห์ วสันตสิงห์ อัยการสูงสุด และนายเจมส์ อามิลตัน ประธานสมาคมอัยการระหว่างประเทศ พ.ต.อ. กิตภัก เพ็ญรุ่ง รอง ผบก.น.๖

พ.ต.ท.พนม เชื้อทอง รอง ผกก.สน.ปทุมวันร่วมเป็นสักขีพยาน

อัยการสูงสุดมอบเงินรางวัลให้นายสมศักดิ์

นายสมศักดิ์กล่าวว่าหลังจากส่ง น.ส.จิตาดา กับพวกอีก ๒ คนแล้ว รับผู้โดยสารรายอื่นต่อ และผู้นั้นแจ้งว่ามีกระเป๋าเงินตกอยู่ที่เบาะหลัง จึงได้นำไปส่งคืน ณ ที่โรงแรมที่พัก ด้าน น.ส.จิตาดา หลังเกิดเหตุก็ได้แจ้งความต่อตำรวจ และตำรวจก็ตรวจสอบข้อมูลทะเบียนรถยนต์ หลังจากได้เงินคืนแล้ว อัยการสูงสุดก็ได้มอบเงินรางวัลให้นายสมศักดิ์ ๕,๐๐๐ บาท

เรื่องนี้ น่าจะสะกิดใจเหล่านักการเมืองและข้าราชการที่ยังฉ้อฉลแผ่นดินอยู่ชาวบ้านธรรมดาที่หาเช้ากินค่ำ การศึกษาก็มิได้สูงส่งอะไรนักหนา แต่จิตใจคุณธรรมจริยธรรมสูงยิ่งกว่าพวกที่ ยะโสหงักรว่าตนสูงส่ง แต่ฉ้อฉลแผ่นดินทุกรูปแบบทุกโอกาส !!!

และลอยหน้าลอยตาตีหน้าตายเป็นคนดีมีคุณธรรมของสังคม

เหตุเรื่องนี้เกิดขึ้นในระหว่างการประชุมสมัชชาอัยการสมาคมอัยการระหว่างประเทศ ซึ่งจัดขึ้นในประเทศไทยระหว่าง ๒๔ ต.ค.-๒ พ.ย.๕๕ สำนักงานอัยการสูงสุดผู้จัดก็เป็น ๑ ในกระบวนการยุติธรรม และตำรวจที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ก็อยู่ในงานกระบวนการยุติธรรมเช่นกัน... ซึ่งถือว่าเป็นผู้พิทักษ์กฎหมายของแผ่นดิน

น่ายินดีที่ไทยมีโอกาสเป็นศูนย์หทัย “ยุติธรรม” ของโลกในปี ๒๕๕๕ ขอให้สำนักงานอัยการสูงสุดจงเป็นหัวหอกนำ “ไทย” ทะลวง “กำแพงอัยการ” สู่จุดหมายปลายทางให้จงได้เทอญ **☞**

ไม่มีใครคาดว่าตำรวจไทยจะโหดเหี้ยมกับประชาชน
ซึ่งเสียภาษีจ้างตำรวจไว้รักษาความปลอดภัย
พ่อกำนันสมณะโพธิรักษ์และสมณะหลายรูป
นั่งสงบอยู่เฉย ๆ ตำรวจก็ไม่ยั้ง

อีกไม่นานจะมีการส่งท้ายปีเก่าตามประเพณี
ในรอบปีนี้ไม่มีเรื่องไหนใหญ่กว่าการชุมนุมของ
องค์การพิทักษ์สยาม เมื่อวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน
ที่ผ่านมา

โดยไม่มีใครคาดว่าตำรวจไทยจะโหดเหี้ยมกับ
ประชาชนคนไทยซึ่งเสียภาษีจ้างตำรวจไว้รักษา
ความปลอดภัย ยังไม่ถึงเวลาฤกษ์การชุมนุม
(๐๙.๐๑ น.) ตำรวจก็ระดมปาแก๊สน้ำตาขับไล่
ประชาชนออกจากพื้นที่การชุมนุม ซึ่งเป็นที่
สาธารณะแท้ ๆ โดยเฉพาะที่บริเวณสะพาน
มัจฉานรังสรรค์และแยกสวนมิสกวัน

ครั้งเดียวไม่พอ เวลา ๑๓.๕๓ น. ตำรวจ
ขว้างแก๊สน้ำตาเข้าใส่ประชาชนเป็นรอบที่สอง
ทั้ง ๆ ที่เห็นพ่อกำนันสมณะโพธิรักษ์และสมณะ
หลายรูปนั่งสงบอยู่เฉย ๆ ตำรวจก็ไม่ยั้ง พ่อกำนัน

เกือบหายใจไม่ออก ลูกศิษย์ต้องรีบพาเดินออกมา
วันรุ่งขึ้นคือวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน โทรทัศน์
ช่องหนึ่งเปิดเผยข่าวว่า คุณสุเทพ เทือกสุบรรณ
ขณะเป็นรองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคงของ
รัฐบาลที่แล้ว ได้มอบหมายให้ผู้บัญชาการ
ตำรวจแห่งชาติคนนี้ขัดขวางไม่ให้คนเสื้อแดง
เข้าไปปั่นป่วนการประชุมประเทศอาเซียนที่พัทยา
นายตำรวจคนเดียวกับคนนี้ชี้แจงว่าทำอย่างนั้น
ไม่ได้ เพราะเป็นการปิดกั้นเสรีภาพในการชุมนุม
ของประชาชนตามรัฐธรรมนูญ ทำให้การประชุม
ล้ม ผู้แทนประเทศต่าง ๆ ต้องวิ่งหนีกระเจิดกระเจิง
เป็นข่าวใหญ่อับอายไปทั่วโลก

คราวนั้นรวมตัวกันทำความเสียหายอย่าง
ร้ายแรงแก่บ้านเมือง ตำรวจทำเฉย คราวนี้
“องค์การพิทักษ์สยาม” ไม่ได้ทำอะไรเลยร้ายเลย

ชุมนุมในที่สาธารณะอย่างสงบ ปราศจากอาวุธ ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญทุกประการ

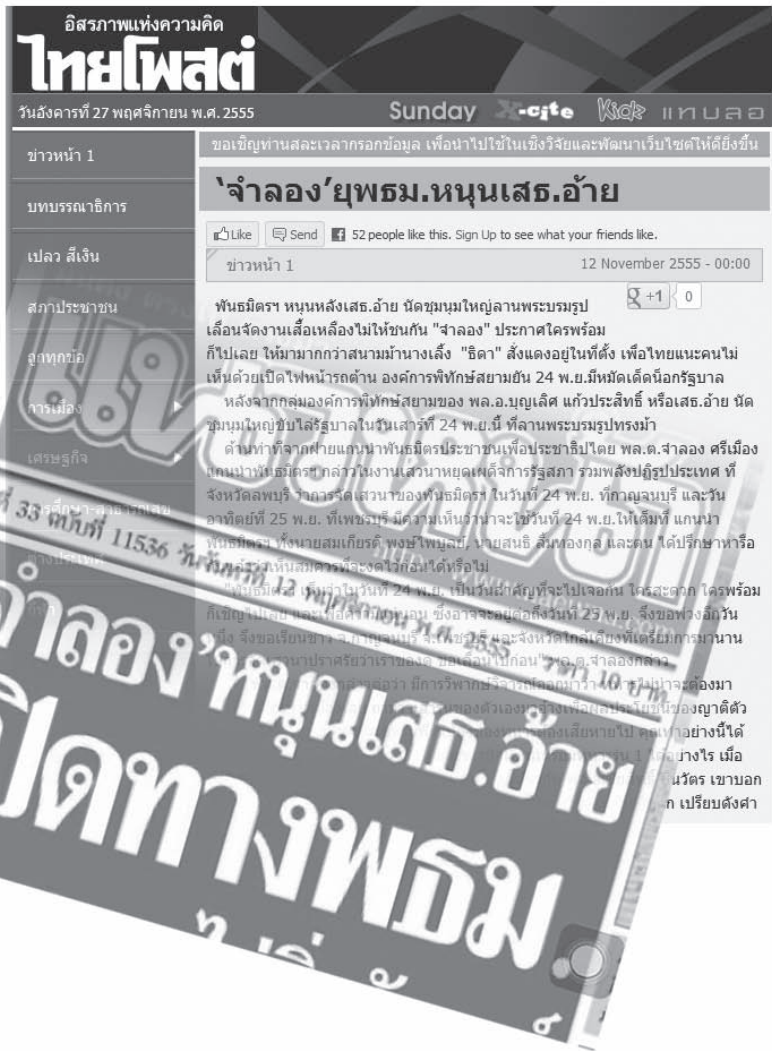
เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนั้น เวลา ๑๖.๔๐ น. พล.อ.บุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ประธานองค์การพิทักษ์สยามจึงขึ้นเวทีปราศรัยกับประชาชนผู้ร่วมชุมนุมว่า

“เสียใจที่รัฐบาลทำแบบนี้ ทั้งที่องค์การพิทักษ์สยามยืนยันแล้วว่าชุมนุมสงบไม่ยึดเยื้อไม่ยึดสภา หากตนไม่มีเกียรติยศ คงพามวลชนบุกเข้าสภาไปนานแล้ว ที่ผ่านมามีการระดมตำรวจเข้ามาจำนวนมาก แต่ตำรวจไม่ควรทำร้ายประชาชนมือเปล่า รวมถึงจับสื่อมวลชนไปอีกหลายคนด้วย ผมไม่อยากจะเห็นรักชาติมาเสียชีวิตจากการกระทำของตำรวจแบบนี้

นอกจากนี้ยังมีการสกัดกั้นทำให้มวลชนไม่สามารถเข้าร่วมชุมนุมได้ อย่างไรก็ตาม ผมขอกราบเท้ามวลชนที่เข้าร่วมชุมนุมวันนี้ แต่เพื่อเป็นการรักษาชีวิตของทุกคน ผมขอประกาศยุติการชุมนุม บัดนี้เป็นต้นไป” พล.อ.บุญเลิศกล่าว

เสธ.อ้ายตัดสินใจอย่างนั้น เพราะเห็นว่าเสธ.อ้ายคนเดียวเท่านั้น ที่ชักชวนประชาชนออกมาชุมนุม ทั้งครั้งแรกเมื่อ ๒๔ ต.ค. และครั้งที่ ๒ ๒๔ พ.ย. ตนก็จะต้องตัดสินใจแก้ไขสถานการณ์

ก่อนถึงวันชุมนุม ๒๔ พฤศจิกายน ผมและแกนนำพันธมิตรได้ปฏิบัติเป็นขั้นเป็นตอนตามข่าวของสื่อมวลชนและตามคำแถลงข่าวดังนี้

พันธมิตรฯ หนูนหลังเสธ.อ้าย
 นัดชุมนุมใหญ่ลานพระบรมรูปฯ
 เลื่อนจัดงานเสื้อเหลือง
 ไม่ให้ชนกัน
 “จำลอง” ประกาศ
 ใครพร้อมก็ไปเลย

วันที่ ๑๒ พฤศจิกายน หนังสือพิมพ์รายวัน
 เกือบทุกฉบับลงข่าวหน้า ๑ ฮือฮาทั้งทั้งเมือง
 ดังเช่น หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์

“จำลอง” ยุ พธม. หนูน เสธ.อ้าย

พันธมิตรฯ หนูนหลังเสธ.อ้ายนัดชุมนุมใหญ่
 ลานพระบรมรูป ฯ เลื่อนจัดงานเสื้อเหลืองไม่ให้
 ชนกัน “จำลอง” ประกาศใครพร้อมก็ไปเลย
 ให้มากกว่าคราวที่ไปสนามม้านางเลิ้ง “ธิดา”
 สั่งแดงอยู่ในที่ตั้ง เพื่อไทยแนคนไม่เห็นด้วย
 เปิดไฟหน้ารถด้านองค์การพิทักษ์สยามยัน
 ๒๔ พ.ย. มีหมัดเด็ดน็อกรัฐบาล

หลังจากกลุ่มองค์การพิทักษ์สยามของ
 พล.อ.บุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ หรือเสธ.อ้าย นัด
 ชุมนุมใหญ่ขับไล่รัฐบาลในวันเสาร์ที่ ๒๔ พ.ย.นี้
 ที่ลานพระบรมรูปทรงม้า

ด้านท่าทีจากฝ่ายแกนนำพันธมิตรประชาชน
 เพื่อประชาธิปไตย พล.ต.จำลอง ศรีเมือง กล่าว
 ในงานเสวนาหยุดเผด็จการรัฐสภา รวมพลัง
 ปฏิรูปประเทศ ที่จังหวัดลพบุรีว่า การจัดเสวนา
 ของพันธมิตรฯ ในวันที่ ๒๔ พ.ย. ที่กาญจนบุรี
 และวันอาทิตย์ที่ ๒๕ พ.ย. ที่เพชรบุรี มีความ
 เห็นว่าน่าจะใช้วันที่ ๒๔ พ.ย. ให้เต็มที่ แกนนำ
 พันธมิตรฯ ทั้งนายสมเกียรติ พงษ์ไพบูลย์,
 นายสนธิ ลิ้มทองกุล และตน ได้ปรึกษาหารือกัน
 แล้วว่าเห็นสมควรที่จะจัดไว้ก่อน

“พันธมิตรฯ เห็นว่า ในวันที่ ๒๔ พ.ย.เป็น
 วันสำคัญที่จะไปเจอกัน ใครสะดวก ใครพร้อม
 ก็เชิญไปเลย และเพื่อความแน่นอนซึ่งอาจจะอยู่
 ต่อถึงวันที่ ๒๕ พ.ย. จึงขอพ่วงอีกวันหนึ่ง จึง
 ขอเรียนชาว จ.กาญจนบุรี จ.เพชรบุรี และ

อ่านข่าวได้
ที่ไหนก็ได้
ด้วยจออันทุกทุกอัน
www.thaipost.net

อิสรภาพแห่งความคิด ไทยโพสต์

สมัครสมาชิกฉบับรายสัปดาห์ 8 - 16 ฿
สมัครรายเดือน 80 ฿

true visions
JANOR S.A.P. YOUR

TJGF

Publications: (0)662 24000 ext 2222 2223 2224
ไม่ประสงค์รับโฆษณา กรุณาแจ้งเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์
โทร. 02-2178-3666
www.thaipost.net www.tjgf.org โทร. 0-2178-3666

ปีที่ 17 ฉบับที่ 5851 วันอังคารที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555 ขึ้น 7 ค่ำ เดือน 12 ปี:ระโอ www.thaipost.net ภาษา 15 भा

ทหารแก่ไม่ตาย!

พยากรณ์อากาศ
20 พ.ย. 55

สงขลา 33°C
ภูเก็ต 28°C
กรุงเทพฯ 28°C
เชียงใหม่ 20°C

พะจุนณีสุนัขนักการเมืองเลว ในฐานะประช.ปิดเอี่ยวเปรม

ไทยโพสต์ • “กัมมัตถะ” สอนลูก กับ
คำสอน ธรรมะประทีป ผนวกรวมกัน
รวมเอาการปฏิบัติธรรม แต่ยุคสมัย
เปลี่ยนวิธีปฏิบัติธรรมกันในสังคม ขณะที่
“กัมมัตถะ” หรือ M 79 ขององค์การพิทักษ์
ความดีของไทย ไม่เห็น วิชาธรรมะร่วม
ปฏิบัติแล้วดีแล้ว จนต้องศึกษาด้วยวิธี
อื่นๆ และไม่ได้ใช้ “กัมมัตถะ” สอนทำดีแล้ว
นักการเมืองพร้อมมือ ประชาธิปัตย์คือ
หน้ามือแล้ว “กัมมัตถะ” วิชาดี “กัมมัตถะ” ด้าน
“กัมมัตถะ” ซึ่งการปฏิบัติธรรมด้วย
ผู้ปฏิบัติธรรมแล้ว ธรรมะปฏิบัติธรรม
ตามไม่เสีย “กัมมัตถะ”

กัมมัตถะ พจนานุกรม และวิธีปฏิบัติ
ผู้ปฏิบัติธรรมแล้ว ธรรมะปฏิบัติธรรม
รวมทั้งปฏิบัติธรรมแล้ว ธรรมะปฏิบัติธรรม
ในวิถี ธรรมะปฏิบัติธรรมแล้ว ธรรมะปฏิบัติธรรม

ราชบัณฑิตยสถานมีความเห็นตรงกันใน
ราชบัณฑิตยสถาน เห็นตรงกันตรงกัน
องค์การพิทักษ์ความดี (กัมมัตถะ) แต่สังคม
ในวิถีปฏิบัติธรรม ในวิถีปฏิบัติธรรม
กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ
กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ
กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ

พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ธรรม
กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ
กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ
กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ

กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ
กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ
กัมมัตถะ หรือ กัมมัตถะ เป็นกัมมัตถะ

เป้าส่งออกแบง
ลดเหลือ 5.5%

เหตุศก.โลกโคมา

ไทยโพสต์ • ตลาดหุ้นโลกมีแนวโน้ม
โลก 5.5% ส่งออกแบง เศรษฐกิจโลก
โลก 5.5% หรือลดเหลือ 12.2% ซึ่งการ
โลก 5.5% หรือลดเหลือ 12.2% ซึ่งการ
โลก 5.5% หรือลดเหลือ 12.2% ซึ่งการ

บาทบาท ผลิตสินค้าสูง ส่ง
การส่งออกสินค้ารวมทั้งการ
การส่งออกสินค้ารวมทั้งการ

ทหารแก่ไม่ตาย... พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงเสด็จพระราชดำเนินมาเยี่ยมราษฎร ณ วัดป่าสุทธจินดา จังหวัดนครราชสีมา เมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2555

จังหวัดใกล้เคียงที่เตรียมการมานานในการจัด
เสวนาปราศรัยว่า เราของด ขอเลื่อนไปก่อน”
พล.ต.จำลอง กล่าว

พล.ต.จำลองกล่าวต่อว่า มีการวิพากษ์
วิจารณ์ออกมาว่า ทหารไม่น่าจะต้องมาเกี่ยวกับ
เรื่องการเมืองเลย ถ้ามว่าเอารุ่นของตัวเองมา
อ้างเพื่อผลประโยชน์ของญาติตัวเองคนเดียว
ใช้ไหม ทำให้ระบบรุ่นที่รุ่นน้องของทหารต้อง
เสียหายไป คุณทำอย่างนี้ได้อย่างไร นักเรียน
เตรียมทหารรุ่น ๕ ออกมาด่านักเรียนเตรียม
ทหารรุ่น ๑ ได้อย่างไร พล.ต.จำลอง เล่าว่าได้
พบพลเอกคนหนึ่งเป็นอดีตนักเรียนเตรียมทหาร
รุ่นที่ ๕ รุ่นเดียวกับ พล.อ.ชัยสิทธิ์ ชินวัตร
พลเอกคนนั้นบอกว่า พล.อ.ชัยสิทธิ์ไม่ควรเอา
รุ่นมาอ้าง เพราะมีอีกหลายคนไม่เห็นด้วยกับ
เปรียบเทียบคำกลอนที่ พล.ต.จำลองชอบท่องเสมอ ๆ

“ถึงจะชัวิกัชัแต่ด้วยกษ สุริยวงศ์พงศ์ศักดิ์หา ชัวไม่”

พล.ต.จำลองยังคงกล่าวถึง พล.อ.บุญเลิศ แก้ว
ประสิทธิ์ ว่าเป็นทหารแก่อีกคนหนึ่งที่ทำตามคำ
ที่ว่า **“ทหารแก่ไม่มีวันตาย”** เขาไม่ตายไปจาก
คำนี้ คือ **ชาติ เกียรติ วินัย กล้าหาญ** เขา
ไม่ตายไปจากความเป็นคนรัก**ชาติ** ไม่ตายไปจาก
คนมี**เกียรติ** ไม่ตายไปจากความเป็นคนมี
วินัย ไม่ตายไปจากความเป็นคนที่มีความ**กล้าหาญ**
เขาเลยออกมานัดประชาชนชุมนุมครั้งที่แล้ว
เป็นผลสำเร็จเมื่อวันที่ ๒๔ ต.ค. ที่ผ่านมา

“คราวนี้ต้องมากกว่าเมื่อวันที่ ๒๔ ต.ค. ซึ่ง
จะออกมาคัดค้านรัฐบาลทั้งที่ ไม่ได้มาชักชวนแต่
ถ้าใครสะดก ใครพร้อม ก็ไปเถอะ บ้านเมือง
เราต้องการคนใจเด็ด ต้องการคนกล้าหาญ
ต้องการคนเอาจริงเอาจ้งอย่างพวกเราอีก

เยอะแยะ ตอนนี่เขาเริ่มขู่อีกแล้วครับ ตอนนั้น เขาบอกว่าจังหวัดอุดรห้ามไป เป็นฐานที่มั่นของเขา เราก็บอก ว่า**เราจะไป** เขาบอกอีกว่าเชียงใหม่ห้ามไป เรายืนยัน**เราจะไป** พอถึงกำหนดเสวนาที่ ปทุมธานีเราบอก**เราจะไป** มีอะไรใหม่ **เป็นใจเป็นกัน** ก็เราทำเพื่อชาติและราชบัลลังก์ซะอย่างหนึ่ง อย่างคำตรัสรัชกาลที่ ๕ แล้วเราจะไปกลัวอะไรมัน กลัวมันก็เสียบ้านเสียเมือง ไซ้หรือเปล่ากลัวไม่ได้” พล.ต.จำลองกล่าว

นางธิดา ถาวรเศรษฐ ประธานกลุ่มแนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติ หรือนปช. กล่าวว่า ขณะนี้คนเสื้อแดงยังไม่มีแนวทางใด ๆ เกี่ยวกับกรณีการชุมนุมในวันที่ ๒๔ พ.ย. นี้ของกลุ่มองค์การพิทักษ์สยาม เนื่องจากช่วงเวลาดังกล่าว จะมีการเดินสายเปิดโรงเรียนประชาธิปไตยของคนเสื้อแดงในพื้นที่จังหวัดต่าง ๆ ขณะเดียวกันจะไม่มีการจัดมวลชนต่อต้านในลักษณะมีอบชนมีอบ เนื่องจากเห็นว่าคนเสื้อแดงมีวินัยและมีวุฒิภาวะ ขับเคลื่อนร่วมกันอย่างเป็นเอกภาพ จึงเชื่อว่าไม่มีทางที่จะเกิดเรื่องในลักษณะเช่นนี้

“ขณะเดียวกันในวันที่จะมีการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล คนเสื้อแดงยังไม่มีมาตรการใด เช่นกันว่าจะไปให้กำลังใจรัฐบาลที่รัฐสภาหรือไม่ เนื่องจากวันดังกล่าวคาบเกี่ยวกับวันที่องค์การพิทักษ์สยามชุมนุมที่ลานพระบรมรูปทรงม้า นอกจากนี้คนเสื้อแดงยังไม่มีแนวทางจะตั้งวอร์รูมเพื่อติดตามสถานการณ์การชุมนุมและการอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาล” นางธิดากล่าว

นายพร้อมพงศ์ นพฤทธิ์ โฆษกพรรคเพื่อไทย กล่าวเช่นกันว่า ที่กลุ่มองค์การพิทักษ์สยามอ้างว่าจะชุมนุมเพียง ๑-๒ วัน ส่วนตัวไม่เชื่อ เพราะการชุมนุมนี้มีเป้าหมายทางการเมืองคือไล่รัฐบาล การชุมนุมไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ที่บอกจะแซ่แข่งประเทศ แสดงให้เห็นว่าไม่ศรัทธาในประชาชน ไม่ศรัทธาระบอบประชาธิปไตย เข้าข่ายเผด็จการ ขอเรียกร้อง

ให้ประชาชนที่รักประชาธิปไตยออกมาคัดค้าน โดยให้เปิดไฟหน้ารถเป็นเชิงสัญลักษณ์ในวันที่มีการชุมนุม โดยการชุมนุมนี้มีการตั้งธงในการล้มรัฐบาลโดยไม่คำนึงถึงวิธีการ และประชาชนที่จะมาร่วมชุมนุมขอให้คิดให้รอบคอบ อย่าตกเป็นเหยื่อการเมือง

พล.อ.บุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ประธานองค์การพิทักษ์สยาม กล่าวตอบโต้กรณีที่น่ายพร้อมพงศ์ นพฤทธิ์ ชักชวนประชาชนให้ต่อต้านการชุมนุมในวันที่ ๒๔ พ.ย. ว่า การที่ทางรัฐบาลจะไปชักชวนให้ใครต่อต้านการชุมนุมของอพล. ก็ถือว่าเป็นสิทธิ์ที่จะทำได้ แต่ประชาชนควรจะมีสิทธิ์ที่จะตัดสินใจเอง ไม่ใช่ให้ใครมาชักชวน ส่วนกลุ่มใดหรือทหารเก่ากลุ่มไหนจะออกมาต้านนั้น จะไม่ทำให้การชุมนุมหวั่นไหว การออกมาเคลื่อนไหวอะไรก็ขอให้ไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน เพราะการชุมนุมของ อพล.ไม่ใช่ทำเพื่อสนองตอบผลประโยชน์ให้แก่ใคร แต่เป็นความคับแค้นของประชาชนที่มีต่อนโยบายของรัฐบาลอย่างเรื่องโครงการรับจำนำข้าวที่เอื้อก่อให้เกิดการทุจริตอย่างกว้างขวางออกมาร่วมชุมนุมคัดค้าน

“การชุมนุมเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่เผด็จการอย่างที่มีใครกล่าวอ้าง เราชุมนุมขับไล่รัฐบาลตามสิทธิ ไม่ได้ไปหักคอรัฐบาลสักหน่อย โดยผมขอยืนยันว่าการชุมนุมจะไม่ยืดเยื้อ และมีหมดเด็ดไว้วรอแฉในการชุมนุมวันที่ ๒๔ พ.ย.นี้แล้วกัน เบื้องต้นการชุมนุมจะไม่มีเคลื่อนไหวไปกดดันตามสถานที่ต่าง ๆ” พล.อ.บุญเลิศ กล่าว

ข้อความทั้งหมดดังกล่าว เป็นข่าวหน้า ๑ ของหนังสือพิมพ์ **“ไทยโพสต์”** ซึ่งหนังสือพิมพ์รายวันฉบับอื่น ๆ ก็ลงข่าวในทำนองเดียวกัน

ในวันเดียวกันนั้น แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้นัดประชุมด่วนที่บ้านพระอาทิตย์ ผมเป็นคนหนึ่งที่เสนอจุดยืนของพันธมิตรที่ประชุมลงมติเป็นเอกฉันท์และมอบให้ผมเป็นผู้อ่านแถลงข่าว

**แถลงข่าวจุดยืนของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
ต่อการชุมนุมขององค์การพิทักษ์สยามในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕**

ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้ออกแถลงการณ์ฉบับที่ ๘/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๕๕ นั้น ได้แสดงจุดยืนต่อการชุมนุมขององค์การพิทักษ์สยาม สรุปเอาไว้ ๓ ประการ ดังนี้

๑. มีมติให้กำลังใจในการชุมนุมขององค์การพิทักษ์สยาม
๒. มีมติแจ้งให้ทราบว่าแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยยังไม่พร้อมเข้าร่วมชุมนุม
๓. การตัดสินใจของประชาชนในการเข้าร่วมชุมนุมถือเป็นสิทธิเสรีภาพที่ได้บัญญัติเอาไว้ในรัฐธรรมนูญ และถือเป็นวิจาณญาณของปัจเจกบุคคล

ต่อมา พล.อ.บุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ในฐานะแกนนำองค์การพิทักษ์สยามได้แสดงเจตจำนงในการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงประเทศ โดยจะชุมนุมใหญ่ในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๕ แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าควรให้กำลังใจอย่างเป็นรูปธรรม จึงเห็นว่าควรดกกิจกรรมใดที่อาจเป็นอุปสรรคต่อการชุมนุมขององค์การพิทักษ์สยามในวันดังกล่าว ดังนั้นแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงมีมติอย่างเป็นเอกฉันท์ให้งดจัดงานเสวนาการปฏิรูปการเมือง ในวันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๕ ณ จังหวัดกาญจนบุรี และวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๕ ณ จังหวัดเพชรบุรี เพื่อเปิดโอกาสให้พี่น้องประชาชนได้ใช้วิจาณญาณและการตัดสินใจส่วนตนในการเข้าร่วมชุมนุมหรือไม่ก็ได้ในวันดังกล่าว โดยปราศจากอุปสรรคอันอาจเกิดจากการจัดกิจกรรมของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

อย่างไรก็ตาม แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยยังคงเลือกวิธีการเดินสายสัญจรให้ข้อมูลประชาชนทั่วประเทศในประเด็นเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและประชาชน และรอลงเวลาตลอดจนสถานการณ์ที่สุกงอมเพื่อให้ประชาชนตื่นรู้และเรียกร้องการปฏิรูปการเมืองครั้งใหญ่

ดังนั้นแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงยังขอยืนยันในมติของแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ตามแถลงการณ์ฉบับที่ ๘/๒๕๕๕ ทั้ง ๓ ประการ

ด้วยจิตคารวะ

แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
วันจันทร์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๕๕
ณ บ้านพระอาทิตย์

๒

● นายนอก ทำเนียบ

ภาพอินเทอร์เน็ต

คุณจะทำยังไง เมื่อรู้ว่ารัฐบาลบ่อนทำลาย ชาติ ศาสน์ กษัตริย์!

มี คำถามว่า ถ้าคุณรู้ว่ารัฐบาลกำลังบ่อนทำลาย ประเทศชาติ มีการโกงกิน คอร์รัปชัน จน ประเทศชาติกำลังจะล้มละลาย คุณจะทำยังไง?

หลายคนที่ผมลองถามดู ต่างตอบในทิศทาง เดียวกัน คือ ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำยังไง

แล้วถ้าเรารู้ว่า คนในคณะรัฐบาลหลายคน พุดจาหมิ่นสถาบันฯ เราจะทำยังไง?

คำตอบของคนหลายคนก็คือ ก็ไม่รู้ว่าจะทำ ยังไงเหมือนกัน

ถ้าพูดถึงการบ่อนทำลายศีลธรรมของรัฐบาล อันเกิดจากนโยบายของรัฐที่ส่งเสริมอบายมุข เช่น หวยเบอร์ดในรูปแบบต่าง ๆ การใช้ชีวิตของผู้นำที่ หูรหยาฟู่ฟ่า ส่งเสริมให้มีการใช้จ่ายเกินตัว โดย เข้าถึงแหล่งกู่เงินได้ง่าย เช่น แจกบัตรเครดิตการ์ดให้ ชาวนา ชาวไร่ เป็นต้น คำพูดโกหกในรูปแบบต่าง ๆ แม้ประชาชนหลายคนท้รู้ ก็ไม่รู้จักทำอะไรได้

หากเราเปิดดูกฎหมายรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทยที่หมวด ๔ ได้บัญญัติถึงหน้าที่ของ ชนชาวไทยทุกคน ในมาตรา ๗๐-๗๑ ไว้ดังนี้

มาตรา ๗๐ บุคคลมีหน้าที่พิทักษ์รักษาไว้ซึ่ง ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครอง ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรง เป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญนี้

มาตรา ๗๑ บุคคลมีหน้าที่ป้องกันประเทศ รักษาผลประโยชน์ของชาติ และปฏิบัติตามกฎหมาย

จากการที่คนไทยหลายคนไม่รู้ว่าจะทำยังไง เมื่อรู้ว่ามีการบ่อนทำลายชาติ หมิ่นสถาบันฯ ทำลายศีลธรรมจากคนใหญ่คนโตในบ้านเมือง ก็ เริ่มมีกลุ่มหมาเฝ้าบ้าน คือ คอยแจ้งเบาะแสของ ข้าราชการที่ทุจริตประพฤติมิชอบรวมทั้งนักการเมือง

ที่คอร์รัปชัน

ยังมีคนไทยอีกกลุ่มหนึ่งในหลายกลุ่มที่ผมเห็น ได้ออกมาเป็นตัวอย่างของการปกป้องและพิทักษ์ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ตามหน้าที่พลเมืองดี เมื่อรู้ว่า รัฐบาลกำลังนำประเทศสู่ความล่มจมจากการโกงกิน คอร์รัปชัน สร้างหนี้สินให้คนในประเทศมากขึ้น ปกป้องคนหมิ่นสถาบันฯ ด้วยการปล่อยปละละเลย จะเห็นได้จากมีเว็บหมิ่นมากมาย แต่จับใครมา ดำเนินคดีตามกฎหมายไม่ได้ ต่างกับการหมิ่นนายกาปู สามารถรู้และจับตัวได้ทันที?

คนไทยกลุ่มนี้ก็คือ องค์การพิทักษ์สยามที่รวม คนไทยหัวใจรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ กลุ่มต่าง ๆ ได้ออกมาชุมนุมประท้วงรัฐบาลอย่างสงบ และ ปรากฏจากอาวุธ ตามหน้าที่พลเมืองดี ตาม กฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๐, ๗๑ เพื่อเตือน รัฐบาลให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างสุจริต ชื่อตรงต่อชาติ ศาสน์ กษัตริย์

ทำให้คนไทยอีกหลายคนเริ่มรู้แล้วว่า เราจะทำ อย่่างไรเมื่อรู้ว่ารัฐบาลกำลังบ่อนทำลายชาติ ศาสน์ กษัตริย์

โดยเฉพาะตัวผมเองจะขอทำหน้าที่พลเมืองดี ด้วยการออกมาร่วมชุมนุมประท้วงรัฐบาลที่ยังอยู่ ยิงและ ยิงอัปลักษณ์ ยิงเลว ให้หยุดเลวชะที่

อย่าลืมนะว่า นิสัยคนไทย ไม่กลัวทำผิดกฎหมาย แต่กลัวตำรวจมากกว่า คือกลัวคนรู้คนเห็นเวลา ทำผิดมากกว่า กลัวกฎหมายลงโทษ ผมคิดว่า นักการเมืองเลว ๆ ก็เช่นกัน

ดังนั้น พลเมืองดีจะต้องออกมาชุมนุมประท้วง รัฐบาลเลว ๆ ให้มากที่สุด เพื่อความสงบสุขของ ยั่งยืนของชาติบ้านเมือง **๓**

สี่สิบชีวิต สมอ.

บทนำ

ท่ามกลางกระแสสังคมเสื่อมทราม
เธอยืนหยัดทำหน้าที่ผดุงความถูกต้อง
อย่างมั่นคง
ไม่ตกเป็นทาสน้ำเงินของใคร
เป็นอีกคนดีที่น่าภาคภูมิใจ
และควรเอาอย่าง

อัมพา สันติเมทนีดล

• ผู้สื่อข่าวอาวุโส •

“ไปฝึกงาน ไม่มีเงินเดือนนะ
ฝึกไปเรื่อยๆ ปรากฏว่างานหนักมาก
ทำตั้งแต่เช้ายันดึก
ช่วงนั้นหลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา
ประท้วงเยอะมาก ทำงาน ๖ โมงเช้า
จน ๕ ทุ่ม เที่ยงคืนกว่าจะได้กลับบ้าน”

ตรีวารสารศาสตร์

วัยเด็ก

เป็นคนกรุงเทพฯ แถวบ้านหม้อใกล้ปากคลองตลาด โตมาแถวเกาะรัตนโกสินทร์ ในครอบครัวชนชั้นกลาง แม่มาจากสมุทรสาคร เป็นสาวทำอลอม แต่งงานกับพ่อซึ่งเป็นอาเสียอยู่ถนนบ้านหม้อ ปู่มีร้านทำทองร้านใหญ่ ปู่เดินทางจากประเทศจีน เลือฝืนหมอนใบ แล้วมาเป็นลูกจ้างทำทอง ตอนหลังก็มาทำทองเอง ปู่กับย่ามีลูกคนแรกคือพ่อ

สมัยเด็กๆ ไม่รู้ว่าเรียนอะไรเพราะไม่มีใครแนะนำ ก็เรียนไปตามๆ เขา ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำอะไร ตัวเองก็ไม่ได้เป็นคนชอบอ่านหรือเขียนหนังสือ คือเรียนอะไรก็ได้ อย่างน้อยก็ให้ได้เรียน ตอนนั้นยังเด็กและเป็นลูกผู้หญิงด้วยซึ่งส่วนใหญ่เขาไม่ให้ผู้หญิงเรียน ปู่ยังถามเลยว่าให้เรียนไปทำไม ให้ออกมาเถอะ มาอยู่กับบ้าน เดียวก็แต่งงานไปแล้ว ตอนนั้นเรียนอยู่ ป. ๒ ก็ร้องให้ออยากเรียน พ่อก็เลยให้ไปเรียน เพราะดึกว่าอยู่ว่าง

สมัยนั้น ม.๘ เป็นแบบสอบทั่วประเทศเป็นปีสุดท้าย สอบเข้ามหาวิทยาลัย เลือกภาคค่ำ เพราะใจจริงอยากทำงานมากกว่า ไม่อยากเรียนแล้ว ก็ทำงานไปเรียนไป เป็นเสมียนอยู่กรมยุทธโยธา ทหารบกกับเพื่อน ส่งเสียตัวเองเรียนหนังสือ ตอนนั้นค่าเรียนที่ธรรมศาสตร์ถูกมาก ปีละ ๔๐๐ บาท เรียนจนจบได้ปริญญา

ปูทางสู่อุศาคณิกษา

แต่เดิมเป็นเด็กที่ชอบฟังข่าววิทยุ ฟังหญิงไทย ไชข่าว ฟังปรีชา ทรีพโยโสภา ฟังวุฒิ เวพุนันท์ ฟังจนกระทั่งติด ต่อมาได้ฟังประกาศรับนักข่าวทำข่าววิทยุ ก็ไปสมัคร เขาก็รับไปเทรนเสียง ให้อัดเทปส่งไป ปรากฏว่าเขาเรียกไปสัมภาษณ์ ตอนนั้นยังเป็นนักศึกษาภาคค่ำ ได้ทำงานก็ตีเหมือนกัน เขาก็ให้ไปฝึกงานบริษัทเอกชน ทำไปทำมาก็รู้จักเพื่อนแวดวงล้อมวลชน รู้จักนักข่าวในหนังสือพิมพ์ประชาธิปไตย เขาก็ชักชวนให้ไปฝึกงานดู เรายังเรียนอยู่แต่ไปฝึกงานก็ได้ ลองดูทั้งฝึกงานทั้งหัดเขียนบทความ ปรากฏว่าพอไปสมัครงาน เขาบอกว่าที่นี่ไม่รับนักข่าวผู้หญิงรับแต่ผู้ชาย ก็เสียใจ แต่เขาบอกว่าถ้าจะฝึกงานต้องเอาหนังสือจากคณะมา สมัยที่เรียนวารสารฯ นั้น ยังเป็นแผนกอยู่ไม่ใช่คณะซึ่งยังไม่มีหลักสูตรฝึกงาน เราเป็นนักศึกษาคนเดียวที่ขอไปฝึกงานคือสมัยนั้นไม่ต้องฝึกงานก็เรียนจบ เราก็ไปฝึกงานไม่มีเงินเดือนนะ ฝึกไปเรื่อยๆ ปรากฏว่างานหนักมาก ทำตั้งแต่เช้ายันดึก ช่วงนั้นหลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา มีการประท้วงเยอะมาก ทำงาน ๖ โมงเช้าจน ๕ ทุ่ม เที่ยงคืนกว่าจะได้กลับบ้าน ประท้วงทั้งวันทั้งคืน ชวนา กรรมกร นักเรียนนักศึกษา

“การเรียนในห้องเรียนนี่มันไม่รู้อะไรเลย
พอได้เรียนจากประสบการณ์จริง
เราก็เลยรู้ว่าการศึกษาที่แท้จริง
คือการปฏิบัติ
นักศึกษาทุกวันนี้เรียนรู้แต่ในห้องเรียน
ออกไปเจอของจริงตกม้าตายหมด”

เต็มไปหมด เราก็ไปทำข่าว ทำทุกอย่าง เขาให้ทำอะไรก็ทำๆ รู้สึกจะเป็นคนรับผิดชอบทำข่าวประจำวันอย่างเดียว แล้วไปต่างจังหวัดบ้าง ข่าวเผาณา เผาหมู่บ้าน เราก็ไปทำข่าวจนแทบไม่ได้เรียนเลย จบมาได้ยังงี้ก็ไม่รู้

โชคดีได้เกียรตินิยม

เราก็ใช้ประสบการณ์ที่ฝึกงานนี้แหละไปตอบเวลาทำข้อสอบ ไม่มีสมุดเล็คเชอร์ซั๊กเล่ม ไปขอสมุดเล็คเชอร์จากเพื่อนที่จบไปแล้วมาอ่านก่อนสอบประมาณหนึ่งเดือน ประสบการณ์ส่วนใหญ่ได้จากการทำงาน โดยเฉพาะคณะวารสารศาสตร์สรุปก็คือ ถ้าไม่มีประสบการณ์การปฏิบัติงานจะไม่เข้าใจเลยว่า งานข่าวจริงๆ คืออะไร มันไม่ได้อยู่ในห้องเรียน เรียนไปก็ไม่รู้เรื่อง เขียนข่าวยังไม่เป็นเลย ทำข่าวก็ไม่เป็น ลัมภาษณ์ก็ไม่เป็น ต้องไปเรียนรู้จากการทำงาน การปฏิบัติ เช่น อาจารย์ถามสถานการณ์โลก เราไม่รู้เรื่องเลยเราต้องอ่านหนังสือพิมพ์ อ่านสถานการณ์โลกพอทำข่าวต้องรู้เรื่อง เราก็ตอบได้หมดโดยไม่ต้องนั่งเรียนในห้องเรียน และทำคะแนนได้ดีด้วยอาจารย์ก็ชอบและให้ผ่าน โชคดีที่ตอนแรกๆ เรียนดี สอบได้เหรียญทุกปีก็เลยมีคะแนนสะสมปีสุดท้ายก็เลยได้เกียรตินิยม อาจเป็นเพราะเราไม่เหมือนเพื่อนที่เรียนจริงๆ ในห้องเรียน ถ้าไม่ได้

ไปฝึกปฏิบัติมาก่อนคงจะเสียใจ เป็นสิ่งมีค่าที่สุดในชีวิตเลยนะ การเรียนในห้องเรียนนี่มันไม่รู้อะไรเลย พอได้เรียนจากประสบการณ์จริง เราก็เลยรู้ว่าการศึกษาที่แท้จริงคือการปฏิบัติ นักศึกษาทุกวันนี้เรียนรู้แต่ในห้องเรียน ออกไปเจอของจริงตกม้าตายหมด ไม่รู้เรื่องเลย

หนีเข้าป่าช่วง ๖ ตุลา ๑๙

ประสบการณ์ทำงานข่าวอยู่กับบ.ส.พ. ประมาณสามหรือสี่ฉบับ ฉบับแรกก็ประชาธิปไตยจากนั้นก็มาอยู่ช่วยพฤษภาทมิฬประมาณปีหนึ่งเกิดเหตุการณ์ทางการเมืองรุนแรงมาก มีการเช่นฆ่านักศึกษาต่อหน้า ใครเห็นก็ทนไม่ได้ ไม่มีใครอยากอยู่ในสังคมแบบนั้น มันเลวร้ายมาก มันทำลายหมด เราก็หนี ไม่อยู่แล้วเมืองไทย คิดจะไปอยู่เมืองนอก แต่ไม่มีปัญญา เพื่อนไปทางไหนเราก็ไปทางนั้น ขอให้ออกจากสถานการณ์บ้านเมืองแบบนี้ ไม่มีอะไรที่ทำให้คนดี ๆ มีกำลังใจทำงานให้กับบ้านเมืองอีกแล้ว ช่วงนั้นรัฐบาลเผด็จการพลเรือนและพวกฝ่ายขวาตกขอบรวมตัวกันปราบปรามนักศึกษา เพราะต้องการกลับมาใช้อำนาจอีกภายหลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา ๑๖ ได้สามปีเอง ซึ่งในช่วงนั้นนักศึกษาเป็นฝ่ายชนะสามารถขับไล่เผด็จการออกไปได้ บ้านเมืองสงบเป็นประชาธิปไตย ประชาชนก็ตื่นตัวขึ้นมา แต่

“ต้องไปสะพายข้าวจากที่ราบขึ้นมากิน
สหายก็ขึ้นมากันเยอะ ร้อยคนได้มั้ง
เราต้องประหยัด ก็เอามันมาลั๊บบๆ
รวมกับข้าว หุงข้าวปนมันกินอยู่เป็นปี”

พอปีหนึ่งเก่า นักศึกษาถูกปราบปราม เป็นฝ่ายแพ้ยับเยิน เป็นบทเรียนสำคัญว่าทำอะไรต้องระมัดระวัง อย่าประมาท เป็นอีกหน้าประวัติศาสตร์ที่ควรจดจำ

เรียนรู้ครั้งใหญ่

ชีวิตมีค่ามาก เมื่อได้เรียนรู้ปฏิบัติเชื่อมกับสหายชาวนา นักศึกษาเป็นปัญญาชนรู้แต่ทฤษฎีรู้แต่ตำราเหมือนไร่เดียวสาธิตไร่นานักว่ารู้มากรู้มากก็รู้ไม่จริงด้วย ตอนไปอยู่ในป่า ไปเรียนรู้ชีวิตจริง ไปทำนา ไปใช้แรงงาน ฝึกปฏิบัติลำบากมากอยู่หน่วยผลิต ปลูกข้าวเลี้ยงตัวเอง ทำกับข้าว ตีนตีสวม ทำจนเย็นค่ำ เก็บผักก็ต้องขึ้นเขาไป ไม่ใช่แบบเปิดตู้เย็นก็เจอนะ ต้องขำมเขาไปเป็นลูกๆ ไปโค่นต้นกล้วย สะพายปลีกล้วยมาฆ่าให้เหล่าสหายกิน ไปขุดมัน หาผักหาพริกที่เราปลูกในไร่ ต้องขำมเขาไปสีหาลูก ใช้เวลาอย่างน้อยสามหรือสี่ชั่วโมงกว่าจะได้กลับ บางทีฝนตก เราก็กะพายมันกลับมาเพื่อเอามาหุงปนข้าวให้สหายกิน เพราะข้าวมีน้อย กว่าจะได้ข้าวมาลำบากมาก ปลูกข้าวในที่ราบได้ผลดีกว่าในที่ดอน ที่ภูเขา ที่เป็นข้าวไร่ ซึ่งผลผลิตไม่ดีไม่พอกิน ต้องไปสะพายข้าวจากที่ราบขึ้นมากิน สหายก็ขึ้นมากันเยอะ ร้อยคนได้มั้ง เราต้องประหยัด ก็เอามันมาลั๊บบๆ รวมกับข้าว หุงข้าว

ปนมันกินอยู่เป็นปี กลับมาไม่กินเลยจนเดี๋ยวนี้ มันล่ำปะหลังนี้ไม่แตะต้องเลย

การเข้าป่าเหมือนได้บวชแล้ว

เหมือนกับนิพพานเลยนะ คือสละทุกสิ่ง สละหนึ่งก็ไม่มีติดตัว เสื้อผ้าไม่มีซักชุด ไปหาเอาข้างหน้า ตอนออกจากป่ากลับบ้านก็ไม่มีซักบาท กลับถึงบ้านยังไม่ทันวางกระเป๋าเลย เขาโทรมาให้ไปทำงานแล้ว เสื้อผ้ายังไม่มีซักชุด นั่งรถไปหาเพื่อนที่จะเชิงเทรา ไปขอเสื้อผ้าเขามาใส่ พอเงินเดือนเดือนแรกออกก็เอาไปซื้อเสื้อผ้าน้องชายให้เงินมาอีก ๕๐๐ บาทเป็นค่ารถไปทำงาน ก็เริ่มต้นจากตรงนี้ เป็นผู้สื่อข่าวที่มีประสบการณ์ เขาให้เดือนละ ๓,๕๐๐ บาท ถ้าไม่มีประสบการณ์ได้ ๒,๕๐๐ บาท ทำอยู่สายสาธารณสุขกับการศึกษา ต่อมาให้ไปทำสายการเมือง ทำงานอยู่มติชน ๔ ปี ตอนทำข่าวการศึกษาได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ คือมติชนได้รับรางวัลข่าวการศึกษาจากผลงานของเรา ตอนนั้นเป็นนักข่าวหญิงคนเดียวและทำข่าวนี้เป็นครั้งแรกที่ผู้หญิงได้รับรางวัลพูลิตเซอร์ คือชุดค่ายการทุจริตเรื่องจัดซื้ออุปกรณ์การศึกษาของสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ ประมาณ ๑๓๕ ล้านบาท เราชอบทำข่าวในลักษณะชุดค่ายวงใน เขาเรียก อินเวสติเกทิฟ รีพอร์ตเตอร์ (investigative reporter) ชอบไปเจาะแฉะกับคน

นั่นคนนี้ก็เลยได้ประเด็นให้ติดตาม เราจะได้ข่าวแบบนี้บ่อย ข่าวเชิงทุจริตคอร์รัปชัน

ไม่ได้ทำงานเพราะหวังรางวัล

ทำข่าวนั้นเพราะอยากชดศั้ยเรื่องไม่ชอบมาพากล ด้านการศึกษาไม่น่ามีเรื่องทุจริต ทำไปเรื่อยๆ มันก็เจอ เราทำด้วยจิตวิญญาณ ไม่ได้ทำเพื่อล่ารางวัล ไม่สนใจด้วยซ้ำ ทำแล้วก็ได้ไปเอง ตอนหลังมาอยู่ที่ น.ส.พ.บางกอกโพสต์ ก็ได้อีกรางวัลโดยไม่ได้ตั้งใจ ไม่คิดว่าจะได้รางวัลพูลิตเซอร์ เราไปเจอสารพิษคลองเตยตอนมันระเบิด เราไปตามข่าว เข้าไปในสลัมคลองเตยเจอผู้ได้รับสารพิษเพราะเข้าไปช่วยญาติชนของออกมาจากโกดังสารพิษที่ระเบิด แล้วได้รับสารพิษมาโดยไม่รู้ตัว มารู้อีกทีมันก็ไปทำลายเซลล์สมองทำให้เป็นมะเร็ง สมองเขาบวมไปเลย

เราไปทำข่าวแล้วก็ถ่ายภาพ เป็นเคสเดียวที่เราได้เจาะข่าวนี้น่าขึ้นหน้าหนึ่ง มันสะท้อนขวัญนะ หลังจากนั้นก็ติดตามอีกหลายๆเรื่อง เป็นร้อยๆเคส แล้วรวบรวม คอลัมน์เข้าที่ลुकของบางกอกโพสต์ก็สนใจเอาไปรวบรวมด้วย ต่างคนต่างทำไม่ได้นัดหมาย ฝ่ายเอาที่ลुकนี้เป็นฝ่ายไซเชี่ยล ส่วนเราเป็นหน้าสังคม เขาก็ทำของเขา แต่ปรากฏว่าใจดวงเดียวกันเพราะเห็นความทุกข์ยากที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมของคนที่ได้รับ

“สารพิษคลองเตยระเบิด
เราไปตามข่าว เข้าไปในสลัมคลองเตย
เจอผู้ได้รับสารพิษเพราะช่วยญาติชนของ
ออกมาจากโกดังสารพิษที่ระเบิด
แล้วได้รับสารพิษมาโดยไม่รู้ตัว
มารู้อีกทีมันก็ไปทำลายเซลล์สมอง
ทำให้เป็นมะเร็ง สมองเขาบวมไปเลย
เป็นเคสเดียวที่เจาะข่าวนี้น่าขึ้นหน้าหนึ่ง”

สารพิษจากกรณีคลองเตยที่ไม่มีใครเหลียวแล เขาดูแลแต่ช่วงแรก แล้วก็ปล่อยตามยถากรรมไม่รู้จะฟ้องใคร ไม่มีใครช่วยเหลือ ปรากฏว่าต่างคนต่างทำแล้วมาเจอกัน

คดีแรกที่ชาวบ้านฟ้องรัฐแล้วชนะ

คดีไปที่ศาลประมาณ ๑๐ ปีเต็มๆ ศาลตัดสินออกมาหลังจากนั้นอีก ๖-๗ ปี สภาพนายความฟ้องให้โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย เพราะต้องการช่วยคนจน ปรากฏว่าชนะ โดยชาวบ้านฟ้องการทำเรือแห่งประเทศไทยที่ทำให้โกดังสารเคมีระเบิด ตอนนั้นเราคิดว่าน่าจะส่งเข้าประกวดเพราะข่าวที่ได้รับรางวัลมักจะเป็นข่าวที่นักข่าวทำตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเรื่องแล้วผลลัพธ์ออกมาเป็นความสำเร็จ อันนั้นจึงส่งประกวดรับรางวัลได้ ก็บอกหัวหน้าข่าวว่าเราจะเป็นคนทำเพราะรวบรวมข้อมูลจากห้องสมุดทั้งหมดประมาณ ๑๐ ปีที่ทำมาตั้งแต่ต้นร่วมกับทางไซเชี่ยลข่าวสังคมของบางกอกโพสต์ ได้เล่มใหญ่ ส่งเข้าประกวดที่สมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย ตั้งใจจะส่งแค่รางวัลสิ่งแวดล้อมดีเด่นเพราะปีหนึ่งมี ๒ รางวัล สิ่งแวดล้อมกับข่าวยอดเยี่ยม หรือที่เรียกว่าพูลิตเซอร์ เราตั้งใจจะเอาแค่รางวัลสิ่งแวดล้อมดีเด่น แต่เมื่อหัวหน้าข่าวมาเห็นเรากำลังรวบรวมอยู่ เขาก็ถามว่า ทำไมไม่ส่งทั้งสอง

“การได้ทำงานข่าวทำให้รู้สึกว่
 สิ่งที่สำคัญที่สุดคือต้องมีธรรมะ
 พยายามที่จะยึดหลักธรรมะ
 ถ้าไม่มีธรรมะ
 ทำงานไปก็ไม่มีความหมายและวิธีคิด”

รางวัล เออ...มันก็น่าลองดูนะ ปรากฏว่าได้รับทั้ง
 สองรางวัล ได้เงินรางวัลประมาณสองแสน เราก็
 ไม่เอา ยกให้มูลนิธิดวงประทีปไปดูแลคนป่วยที่ได้
 รับสารพิษและออฟฟิศบางกอกโพสต์ก็สมทบไป
 อีกเท่าหนึ่ง รวมเป็นสี่แสน ครหาที่ได้รางวัลก็ให้
 บางกอกโพสต์ไว้ เราได้แค่สบายใจ เพราะเรา
 ตั้งใจทำเพื่อช่วยเหลือคนที่ประสบความเดือดร้อน
 ทำไปเรื่อยๆก็สำเร็จเป็นรางวัลเอง ก็ดีนะ มันดู
 เหมือนเป็นนักล่ารางวัล แต่จริงๆ ไม่ใช่ ก็บอก
 เตือนนักศึกษา นักข่าวทุกคนอย่าทำอะไรเพื่อ
 รางวัล เพราะเราจะไม่ได้สิ่งที่ต้องการนั้นๆ แต่จะ
 ได้อย่างอื่น คือได้ความสุขจากสิ่งที่ทำ

เข้าสู่ยุคจักษุ ASTV

อยู่บางกอกโพสต์ ๒๐ ปี เป็นประวัติการณ์อยู่
 ยาวที่สุด หลังจากนั้นมาเรียนรู้งานด้านวิทยุ และ
 ด้านโทรทัศน์ที่ น.ส.พ.ผู้จัดการ เลือกลงเอเอสทีวี
 เพราะอยากทำข่าวภาคประชาชน ที่รู้สึกว่
 ไม่ค่อยได้รับการเหลียวแล อยากเป็นปากเป็น
 เสียงให้ประชาชนอะไรก็ได้ที่จะช่วยภาคประชาชน
 เพราะภาคประชาชนไม่มีพื้นที่ข่าว ไม่เหมือนภาค
 รัฐที่มีทั้งทีวี วิทยุเยอะแยะไปหมด เราอยากทำ
 กับชาวบ้านที่ไม่มีโอกาสมากกว่ามันดูมีคุณค่ากว่า
 คิดแค่นั้นจริงๆ ไปสมัครที่เอเอสทีวี ก็ไปเจอ
 คุณสนธิที่เป็นเจ้านายเก่าสมัยอยู่ น.ส.พ.ประจำ-

ธิปไตย คุณสนธิก็ให้ทำได้เลย นี่ก็อยู่มา ๔ ปีแล้ว
 ทำสื่อบข่าเพราะมีประสบการณ์ด้านนี้ เน้น
 การเมืองเพราะคิดว่าตอนนี้สถานการณ์บ้านเมือง
 ไม่น่าไว้วางใจ ทุกด้านพร้อมจะเกิดความรุนแรง
 เรื่องหลักๆ คือ การเมือง เศรษฐกิจ ลังคม
 สิ่งแวดล้อม ซึ่งดูจะเป็นประเด็นใหญ่ที่มีกระแส
 ค่อนข้างขัดแย้งรุนแรง

การได้ทำงานข่าวทำให้รู้สึกว่ สิ่งที่สำคัญ
 ที่สุดคือต้องมีธรรมะ พยายามที่จะยึดหลักธรรมะ
 ถ้าไม่มีธรรมะทำงานไปก็ไม่มีความหมายและวิธีคิด แต่
 ถ้ามีธรรมะเราจะมีหลักวิธีคิด เราก็จะเดินออก
 จากเส้นทางเดิมๆ ด้วยความเข้าใจว่ามันเป็น
 อย่างนี้ตามเหตุปัจจัยของมัน อาจเพราะเราได้
 เรียนรู้ลัทธิมาร์กซ์ เลนิน เหมาเจ๋อตุง ตอนเข้าป่า
 และจากประสบการณ์การทำงานมายี่สิบสามสิบปี
 ได้เข้าใจคน ได้รู้ว่เมื่อก่อนเราก็เียงไป มัน
 แกว่งนะ สุดโต่งไปด้านใดด้านหนึ่ง ตอนนี
 ค่อยๆ เริ่มปรับและรู้จักจัดสมดุลให้ชีวิตตัวเอง
 มากขึ้น มองทุกอย่างอย่างมีพลวัต อย่างเข้าใจ
 แล้วก็ยอมรับ แต่จะไม่ยอมสิ่งที่ไม่ถูกต้อง สิ่ง
 เลวร้ายและการทำร้ายบ้านเมือง จะไม่ยอมเด็ด
 ขาดแม้ต้องสู้ด้วยชีวิต

จิตใจบริสุทธิ์จะกล้าหาญ

ไม่ได้ทำเพื่อทำร้ายเขา เราให้แงคิด ให้สติ ให้

“คุณทักษิณ เรากี่สนิท
เคยทำข่าวช่วยเขามาตลอด
ก็อยากให้ได้ธรรมะ
ได้เห็นแสงสว่าง
อย่าทำอีกเลยความผิดความชั่ว
ทั้งหลาย กรรมมันมีจริง...
ทำไมทักษิณไม่รู้สัจจะเลย
เขาประมาทเหลือเกินที่ใช้ชีวิตแบบนี้”

ความรู้ ให้ปัญญาด้วยจิตที่หวังดี ไม่ได้คิดทำลาย
ตัวอย่างคุณทักษิณ เรากี่สนิท เคยทำข่าวช่วย
เขามาตลอด ก็อยากให้ได้ธรรมะ ได้เห็น
แสงสว่าง อย่าทำอีกเลยความผิดความชั่ว
ทั้งหลาย กรรมมันมีจริง พยายามเตือนให้โอกาส
เขาหลายสิ่งหลายอย่าง คิดว่าถ้าเราเป็นเขา มี
ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม เราจะไม่ทำแบบนี้ เราจะมี
แต่ให้ๆ คุณจะเอาไปทำไมอีก ชีวิตคุณไม่นานก็
ตายแล้ว คุณจะมียะไรเหลือให้แก่สังคมและคน
รุ่นหลัง ทำไมไม่ใช่ชีวิตให้มีคุณค่าเพื่อคนอื่นที่เขา
ด้อยกว่า เวลาชีวิตก็เหลือน้อยเต็มทีแล้ว

เราจึงน่าจะ**ทำไมทักษิณไม่รู้สัจจะเลย**
เขาประมาทเหลือเกินที่ใช้ชีวิตแบบนี้ เรา
พยายามเห็นเขาเป็นเพื่อนตลอดเวลา ไม่ได้คิดว่า
เป็นศัตรู เรามีจิตที่ดีให้เขา ไม่เคยคิดทำร้าย และ
ถ้าใครจะมาทำร้ายเรา ก็คิดว่าไม่เป็นไร เพราะ
เราไม่มีจิตทำร้ายใคร หวังเพียงให้เขาเป็นคนดี
เท่านั้นเอง เราเชื่อสิ่งเหล่านี้

แต่ต่างตัวแบบไทยไปทำงาน

เราเป็นคนทำงานสื่อคนเดียวที่แต่งชุดไทยๆ
ไปทำงานเพราะได้รับอิทธิพลจากคนลาว เคยไป
เที่ยวหลวงพระบางเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว ตอนนั้น
ทำข่าวทำเนียบ ได้เห็นคนลาวที่แต่งกายมี
เอกลักษณ์ เขาพึ่งตนเอง เขาไม่แยแสสนใจ

สังคมรอบข้างว่าใครจะเป็นอย่างไร ไม่สนใจ
อิทธิพลตะวันตก เขานุ่งผ้าถุงใส่เสื้อแบบของเขา
เราประทับใจสิ่งเหล่านี้ กลับมาตั้งแต่นั้น ก็
ไม่สนใจว่าใครจะแต่งยังไง ฉะนั้นจะแต่งชุดไทยๆ ก็
ซื้อเสื้อผ้าและผ้าถุงกลับมาหลายผืน ใส่แล้วก็
สบายใจดี เพราะได้ทำสิ่งที่คิดว่าดี ไม่ได้ทำให้ใคร
เดือดร้อน ที่บางกอกโพสต์ก็มีหลายคน
คุณสนธิสุตาก็แต่งและเราก็มีความสุขกัน กลายเป็นว่าคนบางกอกโพสต์นี่แต่งชุดไทยกันเยอะ
นักข่าวบางกอกโพสต์แต่งชุดไทยสวมเสื้อไทย
เข้าทำเนียบ ยามถามว่า ทำไมแต่งชุดอย่างนี้
นักข่าวบางกอกโพสต์ก็เถียง ทำไม ชุดบรรพบุรุษ
นี่แต่งไม่ได้รีไรง ยามเจียบ ไม่พูดอีกตั้งแต่นั้นมา
เราว่าเราทำถูกนะ หลากๆ คนก็เอาอย่าง ทุกคน
จำเราได้แม่นเลย จริงๆ เราไม่ได้ตั้งใจให้เขาจำ
หรืออก แต่งแล้วรู้สึกดี อยู่ห้องแอร์ก็ไม่หนาว ผ้า
ฝ้ายทำให้อุ่น อากาศข้างนอกร้อน เราก็อบร้อน
ประหยัดด้วย ไปงานไหนก็สะดวก ดูสุขภาพเรียบร้อย
เวลาไปงานกลางคืนก็หาผ้าห้อยคอ ผืนละ ๒๐ บาท
ก็เข้าไปในงานหรูหราได้เหมือนกัน

ไม่คิดว่าทำงานเสียสละที่ FMTV

รู้สึกว่าได้ตอบแทนบุญคุณ พ่อท่านมีบุญคุณ
ต่อประเทศไทยมาก ท่านเป็นหลักให้บ้านเมือง
ทั้งด้านศีลธรรม การปฏิบัติศาสนา และด้าน

“เคยไปทำข่าวกระทรวงศึกษา
 กรมศาสนามีคำสั่งบังคับพ่อบ้านให้สึก
 ตามคำสั่งของมหาเถรสมาคม
 เรายังไม่รู้สึกอะไรมาตอนนั้น...
 มาที่สันตโศกจึงได้รู้ความจริงว่า
 สิ่งที่เป็นข่าวกับสิ่งที่เห็นนั้น ไม่ใช่สิ่งที่เป็น
 สิ่งที่เป็นไม่ใช่สิ่งที่เห็น
 ถ้าเราไม่รู้จักค้นหาความจริงด้วยตนเอง
 เราจะถูกหลอก”

การบ้านการเมือง แม้จะมีผู้ไม่เข้าใจออกมาตีว่า
 เป็นพระทำไมมายุ่งเรื่องการเมือง น่าจะไปนั่ง
 สงบมากกว่า ไม่ใช่ซะ พระอย่างนั้นเป็นพระเห็น
 แก่ตัว เอาตัวรอดไปวันๆ แล้วก็กอบโกยหา
 ผลประโยชน์ หลอกให้ชาวบ้านมาทำบุญ เสร็จ
 แล้วเอาทรัพย์สินมาเป็นของส่วนตัว

บางวัดที่เคยไปทำข่าว บอกได้เลย มีคนให้
 ข้อมูลเยอะแยะ เราก็ไม่ได้เขียนทั้งหมด แค่
 บางส่วนที่กล่าวหาว่าเป็นพระที่หาแต่คนรวยมา
 ทำบุญ คนจนๆ เขาไม่สนใจหรอก พระแบบนี้ก็มี
 ด้วย พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนี้ ท่านมีทุกสิ่ง
 ทุกอย่าง ท่านสละหมด ท่านไปอยู่ใต้ต้นไม้ แล้ว
 เรามืออะไร เราไม่มีชักสิ่งเลย แล้วไปเอามาทำไม
 ไม่ใช่ของของเรา ทำไมไม่ดูตัวอย่างพระพุทธเจ้า
 ตรงนี้ทำให้เราศรัทธาพระอย่างพ่อบ้าน ท่าน
 ปฏิบัติเป็นแบบอย่าง ท่านกล้าสวณกระแส
 พุทธพาณิชย์ที่เห็นแก่ตัว

สมัยก่อนเคยไปทำข่าวกระทรวงศึกษา กรม
 ศาสนามีคำสั่งบังคับพ่อบ้านให้สึกตามคำสั่งของ
 มหาเถรสมาคม เรายังไม่รู้สึกอะไรมาตอนนั้น
 รู้สึกเพียงว่ามันเรื่องอะไรถึงต้องบังคับกัน คุณ
 ใหญ่มาจากไหน มีอำนาจอะไรมาบังคับคนอื่น มี
 สิทธิอะไร ตอนหลังรู้สึกไม่ไหวแล้ว ศาสนาใน
 บ้านเมืองเป็นอย่างนี้ไม่ได้ก็เลยคิดค้นหาความจริง
 มาที่สันตโศกจึงได้รู้ความจริงว่า สิ่งที่เป็น

ข่าวกับสิ่งที่เห็นนั้นไม่ใช่สิ่งที่เป็น สิ่งที่เป็นไม่ใช่
 สิ่งที่เราเห็นถ้าเราไม่รู้จักค้นหาความจริงด้วยตนเอง
 เราจะถูกหลอก แล้วกลายเป็นเครื่องมือเขาไป
 เรื่อยๆ ดีใจที่ได้มาพบพ่อบ้าน ท่านทำให้เรา
 เป็นผู้เป็นคนได้ โศกเป็นแบบอย่างให้เรารู้จัก
 มั่นน้อม รู้จักความเรียบง่าย สมถะ อยู่กับตัวเอง
 ไม่ลืมตัว ให้เคารพผู้อื่น มีจิตใจเมตตา พ่อบ้าน
 มีเมตตาสูงมาก ที่นี่เป็นแบบอย่าง ทั้งด้านธรรมะ
 ด้านสุขภาพก็มีสมุนไพร มีอาหาร มีทุกสิ่งทุก
 อย่างที่เป็นธรรมชาติ ให้เรากลับคืนสู่ธรรมชาติ
 จากเมื่อก่อนที่เราทิ้งไปเพราะลืมตัวไปวิ่งตามโลก
 จนกระทั่งทำลายตัวเอง ที่นี่เป็นหลักให้เรายึด
 และกลับมาอยู่กับตัวเอง

ความหวังต่อบ้านเมือง

คนดีๆ ยังมีอีกเยอะ เราเห็นคนชั่วที่ปรากฏ
 ทางทีวี ทางหนังสือพิมพ์ จริงๆ คิดว่ามีนิดหน่อย
 จีบจ้อยนะ ถ้าเทียบกับจำนวนคนดีที่มีมากกว่า
 คนชั่วเยอะก็จริง แต่คนดีมีเยอะกว่า คิดอย่างนั้น
 เพราะฉะนั้นอย่าตกใจที่เห็นคนชั่วมันวิ่งไปวิ่งมา
 ให้เราเห็น ก็เพียงแค่ประเดี๋ยวประด๋าว ลักพัก
 หนึ่ง หลังจากหมดแรงแล้ว พวกเขาก็ต้องกลับไป
 ชดใช้กรรมที่ทำมาในนรก เพราะทำกรรมหนัก
 ไม่เป็นไร เราเชื่อมั่นในคนดี พระท่านจะต้อง
 คຸ້ມครอง

ประชาธิปไตยอย่างจืดใหม่เพ้!?

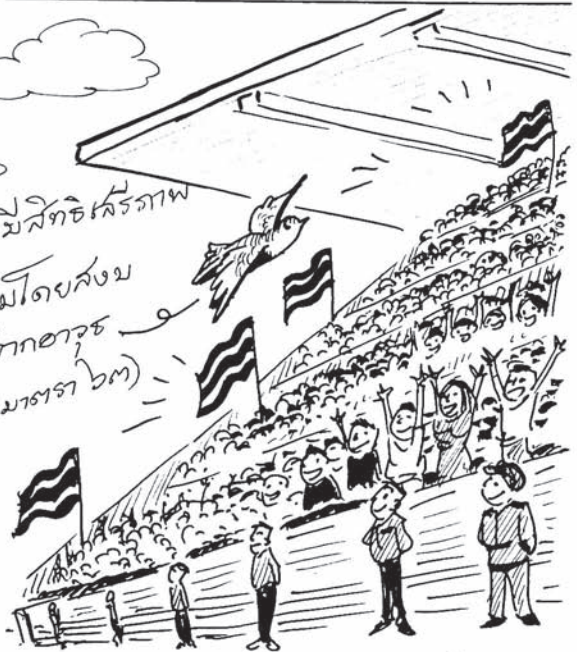

๑. ทูตคนมีอิสระเสรีที่จะใช้วิธีการผูกาน มากันด้วยตัวใจ!!

ประชาชนอยู่สูงกว่าผม
ผมต่ำกว่าประชาชน

บุคคลย่อมมีสิทธิเสรีภาพ
ในการชุมนุมโดยสงบ
และปราศจากอาวุธ
(รัฐธรรมนูญ มาตรา ๖๓)

๒. เป็นการประชุมกันอย่างสงบ สันติ มีผู้นำเป็นผู้รับใช้

มีแห่งเดียวในโลก
ที่การต้มหม
มอานัวร์ฟิ
อานรา
โพเราะ

๓. เป็นสาธารณูปโภคที่ใครมีอะไรก็ตามมาช่วยเนสิอแมงป่นกัน

ไม่มีใครเอาอัน
กับพลังมหาประชาชน... นะจ๊ะ!

๕. ข้านาคอชิปโถงปีนของมองชน นักรบเมืองต้องพึ่งประชชน!

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๖๘)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน**”นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นี้สำคัญของความเป็น“**อารยชน**” กับ“**ปฤชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกิยะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อารยบุคคล**”ที่ต้องการตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฐิ**” นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ“**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อารยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกิยธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ“**โลกุตระสังขะ**” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขะ** และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังขะ**”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเติมเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลักษณะจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**” หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลักษณะยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลักษณะสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หาย ว่า มันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุตระมขั้นปรมาตถสังขะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างลึกลับมาทีไรว่า “รู้เห็น.. อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสาน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสังข) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก”สำเร็จลง ณ ที่นั้นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ดังนั้น แม้ผู้ปฏิบัติสาย“ศรัทธาธุสาลี”จะปฏิบัติไปจนกระทั่งถึงขั้น“กายสักขี” อาสวะบางอย่างลื่นไป ก็ยังไม่สัมบูรณ์ ต้องเห็นด้วย“ปัญญา” พระพุทธเจ้าจึงจะนับว่า บรรลุจริงๆสัมบูรณ์เป็น“อุกโตภาควิมุตติ”

การเห็นด้วย“ปัญญา”นั้น พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า จะต้อง“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จอิริยาบถอยู่ (อัญญา วิโมกฺเช กาเยน ผุสิตวา วิหริตติ) ทั้งอาสวะของผู้นั้นก็สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา (ปัญญาย จัสส ทิสวา อาสวา ปริกฺขิตวา โหนตติ)

ถ้าไม่เช่นนั้น **ยังไม่ถือว่า บรรลุสัมบูรณ์ตาม“ธรรม**

ที่เป็นพุทธ”ของพระพุทธเจ้าสมณโคตมพระองค์นี้

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๖ มีรายละเอียดอีกว่า สิ่งซึ่งปวงควรละ คือ จักขุ รูป จักขุวิญญาณ จักขุสัมผัส สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือเมื่อทุกขมรสทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะจักขุสัมผัสเป็นปัจจัย ควรละทุกอย่าง

และ หู เสียง ฯลฯ จมูก กลิ่น ฯลฯ ลิ้น รส ฯลฯ กาย โผฏฐัพพะ ฯลฯ ใจ ธรรมารมณ์ ฯลฯ มโนวิญญาณ ฯลฯ มโนสัมผัส ฯลฯ สุขเวทนา ทุกขเวทนา หรือเมื่อทุกขมรสทุกขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย ควรละทุกอย่าง

เมื่อพิจารณาเห็นรูปเป็นของไม่เที่ยงเป็นต้น ย่อมละกิเลสที่ควรละได้

เมื่อพิจารณาเห็นเวทนา ... สัญญา ... สังขาร ... วิญญาณ ... จักขุ ... ชราและมรณะ โดยความเป็นของไม่เที่ยง เป็นต้น ย่อมละกิเลสที่ควรละได้

เมื่อพิจารณาเห็นนิพพานอันหยิ่งลงสู่อมตะ [ด้วยความเป็นอนัตตา] ด้วยความว่า เป็นที่สุด ย่อมละกิเลสที่ควรละได้

ธรรมใดๆ เป็นธรรมที่ละได้แล้ว ธรรมนั้นๆเป็นอันสละได้แล้ว ชื่อว่าญาณ

เพราะอรรถว่ารู้ธรรมนั้น ชื่อว่าปัญญา

เพราะอรรถว่า รู้ชัด เพราะเหตุนี้ท่านจึงกล่าว ว่า ปัญญาเครื่องทรงจำธรรมที่ได้สดับมาแล้ว คือ เครื่องรู้ชัดธรรมที่ได้สดับมาแล้วนั้นว่า ธรรมเหล่านี้ควรละ ชื่อว่า สุตมยปัญญา

นั่นก็คือ จะต้องปฏิบัติโดยมี**การรับรู้ความจริง**จากความเป็นจริงที่**“สัมผัส”**รู้ได้ด้วยทวารทุกทวาร อันรับรู้**อยู่เป็นปัจจุบันนั้นๆ** ตามปกติของธรรมดาคน

ผู้ที่ปฏิบัติมี**“อธิปัญญาสิกขา”**เจริญขึ้นกระทั่งเป็น**“ปัญญา”**ขึ้น **“ญาณ”**ก็จะรู้ชัดแจ้งจากการ**“สัมผัส”**อยู่หลักๆนั้นว่า นี่คือ **“วิญญาณ”**

เป็นผู้มี**สมาธิ**(วิชชา)ที่เห็น**“วิญญาณ”**ในตนจริงๆ

“วิญญาณ”ต่างๆที่เกิดจากการ**สัมผัส**ทาง**ทวาร ๕ “จักขุวิญญาณ”**เป็นต้น [วิญญาณที่เกิดจากทวาร ๕ ต่างๆ]

ผู้ศึกษาพึงเรียนรู้อะไรและปฏิบัติให้เป็นลำดับ จากขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย จึงจะสามารถ**รู้จักรู้แจ้ง**รู้จริง

“วิญญาณ”ขั้นต้นก็จะกำจัด**“วิญญาณสัตว์”**ขั้นต้นได้จริง นั่นคือ **“วิญญาณ”**ของ**“สัตว์อบาย”**ใน**“กามภพ”**

เป็นขั้นต้น เมื่อ**“ดับ”**(นิโรธ)ความเป็นสัตว์อบายใน**“กามภพ”**ได้หมดแล้ว จึงจะไปรู้จัก**รู้แจ้ง**รู้จริง**“วิญญาณ”**ของ**“สัตว์โอปปาติกะ”**ใน**“กามภพ”**ที่เหลือ เป็นขั้นต่อไป

ซึ่งจะเรียกว่า ขั้น**“อวจร”**ของ**กามภูมิ**ก็ได้ คือ **ผ่านบรรลุความรู้**ในขั้น**“กามภพ”**ได้**ขั้นหนึ่งแล้ว** หรือจะเรียกว่า กำลังปฏิบัติกำจัดกิเลสขั้น**“รูปอวจร”**ใน**กามภพ**ก็ได้ ต่อเมื่อ**“ดับรูป”**ใน**“รูปอวจรภูมิ”**ของ**“กามภพ”**ได้ **สิ้นไปอีก** จึงจะเข้าไป **“ดับกิเลสขั้นปลาย”**ของ**“กามภพ”** ซึ่งเรียกด้วยพยัญชนะก็คือ **“อรุปอวจรภูมิ”**ของ**“กามภพ”**

เมื่อ**ดับสิ้น“อนุสัย”**ของ**“กามภพ”**ได้ ท่านผู้นี้จึงจะเป็นผู้**หมดสิ้น“อนุสัย”**ของ**“กามภพ”**เป็น**“อนาคามีภูมิ”**

จาก**“อนาคามีภูมิ”** กิเลสก็เหลือแต่เพียง**“อัตตา”**ของ**สังโยชน**ขั้นปลายเท่านั้น(สิ้นโอฬาริกอัตตา,อนุสัยขั้นต้น)

“อนาคามีภูมิ”ซึ่งมีผลแห่ง**“ภูมิอาริยะ”**ตั้งแต่ขั้นต้นไปแล้ว ถึงขั้น**“ดับอนุสัย”**ขั้นต้นแห่ง**“ภพภูมิ”**ของตนได้ หน้าที่ของท่านที่จะ**“ดับกิเลส”**ไปตามขั้นตอนต่อไป นั้นท่านมีความรอบรู้**ต้น-กลาง-ปลาย**ของขั้นต้นบริบูรณ์แล้ว ท่านมี**“ปัจจัยตั้ง”**แล้ว การจะทำต่อไป**ไม่ใช่เรื่อง“หลงทาง”**ในอาริยนุคคัลขั้นนี้ ตอนนี่จึงขอผ่านไปก่อน

นี่คือการ**“ดับวิญญาณ”**ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าที่มี**ขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย** และ**“ดับด้วยการมีผัสสะเป็นปัจจัย”** ทั้งในขั้น**“อบายภูมิ-กามภูมิ-รูปภูมิ-อรุปภูมิ”**ทุกขั้นตอน

ซึ่ง**ไม่ได้ทั้ง“ผัสสะ”**หรือ**“การสัมผัส”**ไปจากวิธีปฏิบัติธรรมดาเลย จนกระทั่งบรรลุถึงขั้นปลาย**“นิโรธ”**

“วิญญาณ”ตามที่กำลังพูดถึงนี้ จะต้องเกิดจาก**“สัมผัส”**ที่มี**ทวาร ๕ กับเหตุปัจจัยภายนอก** ทำงานร่วมกันแล้วต่อเนื่องเกิดเป็น**“วิญญาณ”**อยู่ภายในใจ

ซึ่งต้องมี**ธาตุรู้**หรือ**“อธิปัญญาสิกขา”**เจริญขึ้นถึงขั้น**“นามรูปปริจเจทญาณ”**จริงจึงจะสามารถ**“รู้”(ซานติ)-เห็น(ปัสสตี)”**วิญญาณเหล่านี้ตามที่**เป็นจริง**

ว่า**“วิญญาณ”**นี้แลที่มี**“วิญญาณผิหรือวิญญาณเทวดา”**(สมมุติเทพ)เกิดซ้อนอยู่ ซึ่งจะต้อง**“จับตัววิญญาณที่เป็นผิเป็นมารหรือเป็นเทวดา”**นั้นแหละให้ได้ อย่างสำคัญ

ตาทิพย์(วิชา)ที่เป็น“ตาทิพย์”ของ“ธรรมที่เป็น พุทธ”นี้ คือ ความเจริญของ“อริปัญญาสิกขา”ขึ้นเป็น “วิปัสสนาญาณ”หรือ“นามรูปปริจเฉทญาณ”

จึง“เห็น”(ปัสสติ)ด้วย“ตาปัญญาหรือธรรมจักขุ” ซึ่งไม่ใช่“เห็น”เป็นรูปเป็นร่างที่มี“สรีระ”(รูปร่าง) เพราะ “ใจหรือวิญญาณหรือมโน”ไม่มีรูปร่างโฉมกายสีสัน (อสรีรัง) ขอย้ำนะว่า **“ไม่มีรูปร่างโฉมกายสีสัน”(อสรีรัง)**

จึงต้องสัมผัส“เห็น”(ปัสสติ)ตาม“อาการ-ลักษณะ- นิमित-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)ที่“**เกิดขึ้น- ตั้งอยู่**”จริง ในขณะมีเหตุมีปัจจัยอยู่พร้อม ณ ปัจจุบันนั้น หรือยิ่งดูจากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔ และ เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑ ก็ชัดเจนยิ่งขึ้น ในสูตรอื่นๆก็มีอีกมาก ที่ยืนยันความเป็น“วิญญาณ”ต้องมี“เหตุปัจจัย”

ถ้า**ไม่มี“เหตุ”ไม่มี“ปัจจัย”** คือ“รูปกับนาม” เช่น ตากับรูป และต้อง“สัมผัสกัน” จึงจะเกิดวิญญาณ ซึ่งก็คือ **ตา“สัมผัส”รูป** แล้วจึง“เกิดวิญญาณ” แม้มี“ตา” มี “รูป” แต่**ไม่ได้“สัมผัส”กัน** ก็ไม่มี“วิญญาณ”ตั้งว่านี่ ถ้าไม่มี“ตาสัมผัสรูป”ก็ไม่มี“วิญญาณ”เกิด ชัดเจนมั๊ย ?

“วิญญาณ”ดังกล่าวนี้เองคือวิญญาณที่พระพุทธเจ้า ทรงหมายถึง จะต้องศึกษาให้“**สัมมาทิฐิ**” แล้ว**ปฏิบัติ ให้“สัมมา”** จึงจะเกิด“**ธรรมจักขุ**” หรือ“**ตาทิพย์**”ที่เห็น “**วิญญาณ**”นี้ ก็จะเห็นแจ้งด้วยการสัมผัส“**วิญญาณผี- วิญญาณเทวดา**”ต่างๆในขีวิตปกติสัมผัสตาโหลงๆนั้น แล จะปรากฏ“**ความเป็นวิญญาณ**”ในจิตเรา ซึ่งเป็น“**ผี**” ก็ผีเห็นอยู่หลัดๆ หรือเป็น“**เทวดา**”ก็เทวดาที่มีให้ สัมผัสจริงอยู่โทนโท

นั่นคือ จะเกิด“**วิปัสสนาญาณ**” หรือเป็นผู้มี “**อริปัญญาสิกขา**”เจริญขึ้นเป็น“**ญาณ ๑๖ คือ ญาณ ๑- ๒-๓-๔ เป็นต้น**” ซึ่งยังไม่ครบทั้ง“**ญาณ ๑๖**” แต่เป็น “**ตาทิพย์**”(ธรรมจักขุ) อันได้แก่“**อริปัญญาสิกขา**”เจริญ ขึ้นเป็น“**วิชชา**”ที่ตรงกันข้ามกับ“**อวิชชา**”นั่นเอง

และ“**วิญญาณ**”เช่นนี้แหละ ที่ผู้สัมมาทิฐิแล้ว ปฏิบัติจะสามารถวินิจฉัย“**วิญญาณผี-วิญญาณเทวดา**”ได้ “**วิญญาณเทพหรือเทวดา**”นั้น เป็น“**วิญญาณที่ เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-แล้วก็ดับไป**” **ไม่ตั้งอยู่ถาวรยั่งยืนเลย**

จึงเป็น“**สุขเท็จ**”(สุขัลลิกะ) แค่มุมๆแสงๆที่**ไม่มีตัวตน**จริงเลย เพราะเป็น“**วิญญาณ**”(ธาตุรู้)ที่เกิดขึ้น เฉพาะในขณะมี“**สัมผัสอยู่**”เท่านั้น

หมด“**สัมผัส**”แล้ว“**วิญญาณ**”นั้นก็จะหายไป ไม่มี จะเหลืออยู่แต่“**อุปาทาน**”(ความยึดถืออยู่ในจิต)อัน เป็นกิเลสชนิดหนึ่งที่อยู่ในฐานะ“**อนุสัยหรืออาสวะ**”ที่ นอนเนื่องอยู่กันขี้ของใจในใจ แค่นั้น

ซึ่งก็มีเฉพาะสำหรับผู้ยึดเป็น“**อุปาทาน**”ด้วยนะ กิเลสที่“**ยึด**”ไว้นี้แหละ ชื่อว่า“**อุปาทาน**”

แต่**ผู้จะรู้ตัวว่า“ตนยึดมันอยู่”นั้น ยากสุดยากแท้!** **ต้องเป็น“วิชชา : วิปัสสนาญาณ”ที่เกินสามัญของปุถุชน** ผู้มี“**วิชชาหรือวิปัสสนาญาณ**”จริง ก็**จะรู้แจ้ง เห็นจริง**ได้ด้วยตน เป็นปัจฉัตตัง(รู้ได้เฉพาะตน)แน่นอน และ“**อุปาทาน**”นั้น**ไม่ใช่“เวทนา”ไม่ใช่“อารมณ์ สุข-อารมณ์ทุกข์”** แต่ก็เป็นกิเลสลักษณะหนึ่ง

“**อุปาทาน**”นี้ เมื่อใดมันมีการเคลื่อน(จุด)จากภาวะ “**ยึด**”อยู่หนึ่งๆเฉยๆตามลักษณะที่เป็นภาวะ“**พลังงาน สกดิ์**”แล้วเปลี่ยนลักษณะกลายเป็นสถานะจาก“**อุปาทาน**” ไป มันก็จะกลายเป็น“**พลังงานจลน์**” ชื่อว่า“**ตัณหา**” และหน้าที่ของ“**ตัณหา**”ก็คือ“**อยาก**”(ตามที่ตน“**ยึด**”นั้นๆ)

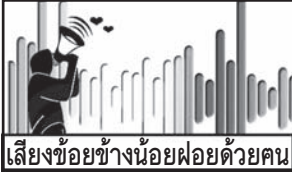
เมื่อพลังงาน“**ตัณหา**”ได้“**สัมผัส**”ตรงตามที่“**ตน** **อยากหรือตนยึด**”ก็จะเกิด“**เวทนาคืออารมณ์สุข**”ด้วย “**อวิชชา**”ทันที ตามสัญญาชาติญาณแห่งผู้ยังมีกิเลสชั้น

นี่คือ ภาวะ“**อารมณ์สุข**” ซึ่งเป็นอารมณ์(เวทนา) ก็คือจิตใจของผู้ยังอวิชชานั้นๆ พระพุทธเจ้าทรงนับเป็น สัตว์ในจิตใจ ที่ไม่ใช่“**สัตว์ที่มีรูปร่างโฉมกาย**”(อสรีระ) ชื่อว่า“**เทวดา**”(สุขเวทนา : สัตว์โอปปาติกะ)

ฉะนั้นเองคือ **เทวดา เป็นอาการทางจิตใจของคน “ปรมาตถธรรม”นี้ลึกซึ้งยิ่งนัก** เพราะเป็นความมี “**ปัญญาขั้นอารยะ**”ที่ผู้ศึกษาจะรู้ถึงเห็นจริงได้

และ“**การเกิด**”ของความเป็น“**เทวดา**”นี้ ก็อาศัยสัน เฉพาะมี“**สัมผัสอยู่**”ปัจจุบันนั้นเท่านั้น เมื่อหมด“**สัมผัส**” ก็**ไม่มี“ตัวตนของเทวดา”หรือ“อารมณ์สุข**”นั้นแล้ว

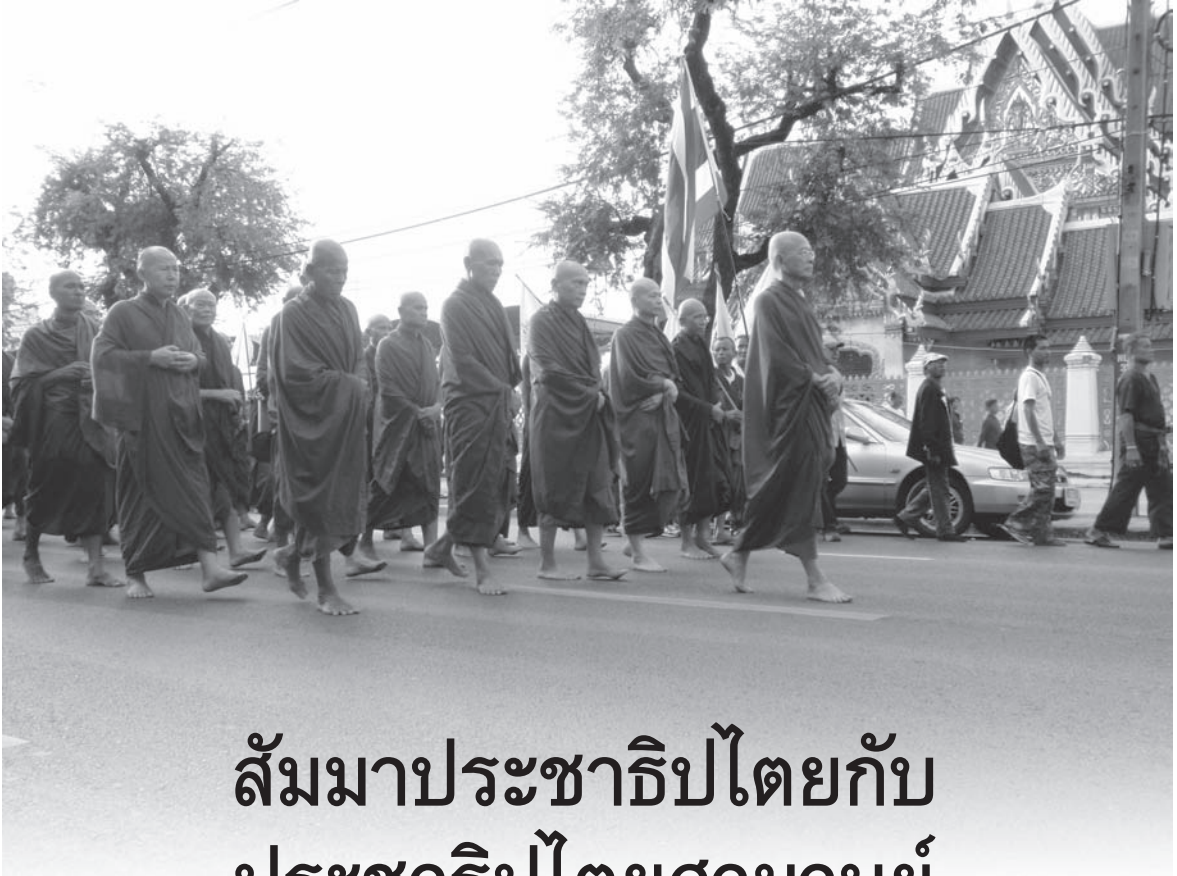
หาก**ไม่“เห็น”**ในขณะ“**เกิดขึ้น-ตั้งอยู่**”นั้น ภาวะจริงของ“**วิญญาณเทวดา**”ก็จะ**สลายหายไปไม่เหลืออยู่**

เสียงข้อย่างน้อยฝอยด้วยคน

● สิทธิสัจจะ ธรรมาธิปัตย์

มันวิปริตเหลือเชื่อ เมื่อเกิดวาทกรรมว่า
ธรรมะไม่เกี่ยวกับการเมือง
การเมืองไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับธรรมะ
เพราะอวิชชามืดบอดกันปานนั้นแหละ
การเมืองไทยถึงเฝ้ามาตลอด ๘๐ ปี

ล้มมาประชาธิปไตยกับ ประชาธิปไตยสามัญ

ปรากฏการณ์คนทนไม่ไหว

๘๐ ปีที่ปฏิวัติกันมา พาเลือกตั้งตั้งแหว ได้แต่นักการเมืองสารเลวล้นดี มัวแต่แก้รัฐธรรมนูญแก้ระบบ ไม่รู้จักแก้ตัวคน อะไรๆมันจึงดีขึ้นไม่ได้ ปฏิวัติก็ที่มีแต่เสียของหมด

แม้ตัวหลักตั้งต้นอยู่ที่การศึกษา ศึกษาให้ตายโดยไม่ลดทอนเลสมันกู้ประเทศไม่ได้ ชำตกลับตั้งที่นักการเมืองชาติชั่วเรียนหัวสูงทั้งนั้น มันผ่ายิ่งโกงเก่งฉิบหาย

ใครละที่พาเลือกตั้งวิปริต ให้คนขายสิทธิ์ส่งเดชแลกเศษเงิน ตัวการใหญ่จึงอยู่ที่คนซื้อ นักเลือกตั้งเปล่าซื้อ แล้วสุนัขที่โหมมันซื้อ (วะ)

เมื่อระบบเลือกตั้งทุกวันนี้ แทนที่จะเลือกคนดีไปดูแลบ้านเมืองดันเป็นพวกชาติชั่วแทบหมดพรรค เปลี่ยนชั่วอับปรีย์ไปจัญไรมา

องค์การพิทักษ์สยามเลยนำรวมพลคนทนไม่ไหวโล้รัฐบาลชี้ข้าทักษิณ พร้อมแข่งนัก-

การเมืองชั่วทุกพรรค โดยชุมนุมลันติ ไม่มีบุกรุก ที่ทำการ

น่าสังเวช รัฐบาลเล่นป้ายสีว่าชุมนุมผิดกฎหมาย หาวว่าจะแช่แข็งประเทศ ใช้หน้าม้าไปฟ้องศาลรัฐธรรมนูญ ให้หยุดชุมนุมล้มล้างการปกครองเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจรัฐโดยมิชอบเคราะห์ดีที่ศาล ธรณ. เห็นว่าชุมนุมเพียงเพื่อแสดงพลังขับไล่รัฐบาลและแช่แข็งนักการเมืองเลวๆ ไว้ชั่ว ๕ ปี

ทั้งๆ ที่ศาลรัฐธรรมนูญไม่ขัดขวางการชุมนุมของ อพส. แต่รัฐบาลผ่าออกประกาศใช้ พ.ร.บ. มั่นคงคุมพื้นที่ล่วงหน้าไม่ให้ชุมนุมได้สะดวก ปิดกั้นพื้นที่ถนนช่วงมัสกวันถึงมัมวาน ตระบัดลัทธิไม่ยอมเปิดถนนราชดำเนินนอกถึงผ่านฟ้า ตามที่ตำรวจใหญ่ตกลงกับเสธ.อ้าย พล.อ.บุญเลิศ แก้วประสิทธิ์

รัฐบาลปุกปร่างหุ เผด็จการทรราชขนาดไหน ในการขัดขวางชุมนุมโดยสงบ ปราศจากอาวุธเต็มประตู ใช้อำนาจรัฐไปสกัดคนไว้หมดจากต่างจังหวัดด้วยวิชามาร บอกไม่สลายมือบ ก็จัดหนักยิ่งแก้สน้ำตารุนแรงเกินเหตุ ไม่มีวัฒนธรรมตามสากล **ทำประชาชนเหมือนซัดโจร ไม่เว้นกระทั่ง หมู่มสมณะซึ่งนั่งสงบกลางถนน** ก็ยิงแก้สใส่ไม่เห็นหัวพระหัวเจ้า

รัฐบาลเผาไทยจึงทำทุเรศสุดทนไม่เคยพบเห็นปากพล่ามว่ากูซุงประชาธิปไตย มันกลับสามานย์ดังที่ดำดา บรรดากูรูตายไปหมดแล้วหรือไร ถึงไม่ออกมาต่อต้าน ช่างน่าสลดสังเวชกับครูบาอาจารย์กลายเป็นชี้ตลาดหัวหดตตหายปล่อยให้นักรัฐศาสตร์นอกทำเนียบอย่างพ่อครูโพธิรักษ์ ต้องออกโรงนำพาประชาธิปไตยล้มมาชนให้แจ้งประจักษ์ปรากฏการณ์นวัตกรรมใหม่ในโลก

ฉะนั้น สังคมเลวระยำต่าบอนสาหัสทุกวันนี้ แทนที่จะมีวิโทษพวงสารเลวแล้วก็ไม่ยอมทำอะไรกลัวเหนียวไม่อยากยุ่งเดี่ยวเปลืองตัวสู้เอาตัวรอดชนชั้นกลางพลังเจียบในกรุงชอบเป็นเช่นนี้หรือไม่ หากตื่นรู้ไม่อายคนต่างจังหวัดที่ลงทุนลงแรง

สูง รัฐบาลตั้งโดยเสียงเลือกตั้งที่ถูกร ย่อมจะล้มได้ง่ายด้วยพลังเจียบชาวกรุงชนชั้นกลาง นำเสียดายชุมนุมเสธ.อ้ายยังไม่โดนใจคนใกล้ปิ่นเที่ยงเท่าที่ควรหรือเปล่า ๒๔ พฤศจิกายนถึงมีมวลชนออกมาไม่ถึงล้านดังवादฝัน

คำถามที่ถามกันมาแล้ว คงต้องถามต่อ กระทั่งต่อมจิตสำนึกคนดีให้ทั่วถึงยิ่งขึ้น คือ

นักการเมืองสุดแ่พหรือยัง หรือจะให้พังกว่านี้...

เศรษฐกิจสุดแ่พหรือยัง หรือจะให้พังกว่านี้...

ประเทศชาติสุดแ่พหรือยัง หรือจะให้พังกว่านี้...

ถึงเวลาแก้ไขแล้วหรือยัง หรือจะให้พังกว่านี้

น้ำใจคุณธรรมนำผีเสื้อขยับปีก

คงไม่น่าสงสัยเลยว่า การเมืองไทยมันเลว บัดชบ เกิดจากผู้นำขาดหิริโอตตปปะ ใช้การเมืองเป็นเครื่องมือหากิน ยื้อแย่งอำนาจผลประโยชน์ลภยศสรรเสริญ

เมื่อไม่เอาธรรมสู่การเมือง เท่ากับเป็นขบถต่อองค์พระประมุข ผู้ทรงประกาศพระราชโองการว่า เราจักครองแผ่นดินโดยธรรมเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม

เห็นชัดไหมว่า ขึ้นต้นในหลวงทรงต้องเกี่ยวข้องการเมืองเต็มๆ ตามลัญญาประชาคม

มันวิปริตเหลือเชื่อ เมื่อเกิดวาทกรรมว่า ธรรมะไม่เกี่ยวกับการเมือง การเมืองไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับธรรมะ

เพราะอวิชชามืดบอดกันปานนั้นแหละ การเมืองไทยถึงเน่ามาตลอด ๘๐ ปี

แม้กระนั้นในทัศนะพ่อครูท่านชี้ชัดลงไปอีกว่าการเมืองภาครัฐสภามันต่ำทรามเลวสุดๆ ส่วนการเมืองภาคประชาชนกลับตื่นตัวเจริญขึ้นอย่างมาก คำสอนพ่อครู เคยให้ไว้นานปีแล้วว่า

ศาสนาคือพลังที่รวมกันอยู่ของสังคม อันใดไม่เป็นไปเพื่อความร่วมมือกันรวมกันของสังคม อัน

นั้นไม่ใช่ศาสนา

จะเห็นได้ว่า สังคมคนชาติศาสนธรรมไม่ได้
เด็ดขาด นอกจากจะไปเป็นสังคมเลื้อยลึงห์กระทิง
แรด ก็แล้วแต่ เหมือนสภาไทยที่เลื้อยลึงห์ควาย
สุนัขเหี้ยแย่งกันยึดสภา ก็เป็นเช่นนั้น

ในขณะที่ประชาธิปไตยโดยตัวแทนด้านรัฐสภา
กำลังเหลวแหลกลิ้นดี หลังจากเลวร้ายมาตั้งแต่
๒๔๗๕ ปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวงโดยตรง หรือ
ประชาธิปไตยด้วยการ เจ้าของอธิปไตยมาเอง เป็น
ตัวจริงเสียงจริงมาแสดงตัวประท้วงกลางถนน ๑ คน
๑ เสียง ล้านคนล้านเสียง มันยอมมีน้ำหนักร้ำน้ำเนื้อ
ชัดเจนเหนือกว่าออกเสียงเลือกตั้ง นานปีทีหน เป็น
ลิบๆร้อยๆเท่า ดังที่เกิดกรณี ๑๔ ตุลา พฤษภาคมพ
๓๕ มาถึงพันธมิตรชุมนุมตั้งแต่ปี ๔๙

ประชาธิปไตยหลงงมโง่บุชารัฐสภาเป็นเวทีหา
กินเก่งแต่ปาก ดีแต่พูด มันน่าทุเรศนักการเมือง
อย่างชวน หลีกภัย และอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ชอบ
ดูถูกว่าการชุมนุมนอกสภา เป็นการเมือง
ข้างถนน ทั้งๆ ที่การเมืองภาคประชาชนใหญ่โต
กว่าไม่รู้เท่าไร

โดยเฉพาะประชาชนตัวการ เป็นคนตั้ง
ตัวแทนมาจับมือ แล้วส.ส.ตัวแทนจะมาถือยึด
อำนาจตัวการไปหมดได้อย่างไร **ทักษิณพูดโง่ๆว่า
เลือกแล้วต้องอยู่ครบสี่ปี ถึงจะมีสิทธิ์เปลี่ยนมือ**
คนไทยไม่น้อยกลายเป็นกระป๋องไปตั้งแต่เมื่อไหร่
ถึงหลงกลว่ารัฐบาลมาจากเลือกตั้งถูกกฎหมาย
แล้วจะไล่ออกก่อนครบวาระได้อย่างไร

เปรียบเหมือนจ้างคนใช้ทำงานบ้าง วันร้าย
คืนร้ายกลายเป็นโจร เจ้าบ้านก็ต้องตะเพิดคน
ใช้ได้ทันทีมิใช่หรือ ฉันทดยอมฉันทัน

น้ำน้อยไม่พอดับไฟ

ปาฏิหาริย์ธรรมย่อมชนะอธรรม

ปรากฏการณ์ผีเสื้อขยับปีกครั้งล่าสุด ๒๔
พฤศจิกายน วันพิพากษา (รัฐบาลยิ่งลักษณ์) โดยองค์การ
พิทักษ์สยาม ด้วยเหตุผล ๓ ประเด็นหลัก คือ

๑. รัฐบาลปล่อยปละละเลยให้เกิดการจับจ้วง

ล้วงละเมิดสถาบัน

๒. รัฐบาลยิ่งลักษณ์ เป็นหุ่นเชิด(ซี้ซ่า)ทักษิณ
ไร้รัฐธรรมนูญ (เป็นรัฐบาลเถื่อน)

๓. รัฐบาลทำทุจริตคดโกงมหาพาราสารพัด
ตั้งแต่จํานำจิวเป็นต้น

เพียงเท่าที่ยกอ้างสำคัญ มันก็ขาดความ
ชอบธรรมไปตั้งนานแล้ว

การชุมนุมประท้วงโดยสงบ ปราศจากอาวุธ
เป็นการแสดงอำนาจอธิปไตยของประชาชน พ่อครู
ได้ให้นิยามประชาธิปไตยคือการชุมนุมแสดงมวล

ผลชุมนุม ๒๔ พฤศจิกายน วันพิพากษา ต้อง
ยุติเร็วกว่าที่คาด เนื่องจากหลายเหตุ ที่สำคัญคือ
รัฐบาลทำรุนแรงใช้แก๊สสลายมวลชน และ
ลุ่มเสี่ยงอันตรายแรงร้ายในการชุมนุมต่อ

เมื่อมวลชนชุมนุมไม่ถึงล้าน และรัฐบาล
ขัดขวางแม้กระทั่งพื้นที่ ทั้งตัดน้ำตัดไฟ ลุดท้าย
พลเอกบุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ประธานอพล.
ประกาศยุติชุมนุมก่อนคำมิด โดยไม่ถือว่าพ่ายแพ้
แต่ก็วางมือทางการเมืองเด็ดขาด

แม้ประท้วงครั้งนี้ไม่สามารถไล่รัฐบาลออกได้
ตามเป้า ก็ไม่ได้หมายความว่าพ่ายแพ้ ผลสำเร็จที่แท้
คือเกิดระดมมวลชนคนมีคุณภาพประชาธิปไตย
เข้มแข็ง นำภาคภูมิใจในน้ำใจเสียสละ การชุมนุม
แสดงมวลที่สงบเรียบร้อยงดงามเช่นนี้ นับเป็น
ปรากฏการณ์ต่อยอดก้าวหน้าขึ้นมาจากทุกๆครั้ง
และถือเป็นตัวอย่างชุมนุมต่อไป ผู้ชุมนุมได้
กำไรชีวิตจากบทเรียนจริงสถานการณ์ตรง

ครั้งเทียบกับการทำงานของรัฐบาล ถึงจะ
สกัดขัดขวางให้การชุมนุมยืดเยื้อต่อไปได้ มัน
กลับประจานความชั่วร้ายของรัฐบาลทรราช
และอาจเหิมเกริมได้ใจเดินหน้า ตามประสา
ประชาธิปไตยสามานย์ของพวกเถื่อนถ่อย ตรง
กันข้ามกับล้มมาชนยอมทำล้มมาประชาธิปไตย

ประชาชนเป็นอย่างไร ประชาธิปไตยยอม
เป็นเช่นนั้น อธิปไตยปวงชนจึงไม่ควรปล่อยให้
โจรปล้นเอาไปใช้เราต้องเสียสละทุ่มเททำให้สุดดี
ยิ่งขึ้นจนกระทั่งคนตาบอดเห็นได้ ดังพ่อครูสอน.๒

การเคลื่อนไหวที่ผ่านพ้นการปราบปรามไปได้
ไม่ว่าการปราบปรามนั้นจะรุนแรงหรือไม่ก็ตาม ย่อมจะได้รับความเคารพ
ซึ่งก็เป็นชื่อหนึ่งของความสำเร็งนั่นเอง
หากเราเป็นนักต่อสู้แบบสันติวิธีที่แท้จริง เราจะต้องถือว่า
การปราบปรามซึ่งกำลังเกิดขึ้นกับเราขณะนี้ เป็นนิมิตหมายของชัยชนะ...คานธี

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๑๓

บุส่งชิกทุบมือบ / ผบ.ตร.รับลูกจ้ดกฎหมายติดหนวด

“ยิ่งลักษณ์” แข็งกร้าว ส่งสัญญาณทุบมือบ ลั่นจัดการกับอำนาจต่อต้านประชาธิปไตย อ้างต้อง
แก้ปัญหาในสภา ไม่ใช่ประท้วงบนถนน “ผบ.ตร.” รับลูกเตรียมขง ครม.ใช้กฎหมายความมั่นคงฯ ปูด
ลงชั้น ๖ พันล้านล้มรัฐบาล‘ปลอด’ ผสมโรงดำกราดพวกยุคหิน ไล้ไปอยู่ป่าแล้วประกาศเอกราชของ
ตัวเอง (สรุปรข่าว น.๑ จากไทยโพสต์ ๑๕ พ.ย. ๕๕)

อ่านคำสัมภาษณ์ของท่านนายกฯ และรองนายกฯ ย่อมเข้าใจได้ว่า ตัวประชาธิปไตยนั้น อยู่ที่รัฐบาล
และรัฐสภาเป็นสำคัญ ส่วนประชาชนที่ออกมาต่อต้านรัฐบาลคือสิ่งที่ต้องจัดการ เพราะการต่อต้านรัฐบาล
ย่อมเท่ากับการต่อต้านประชาธิปไตยนั่นเอง ซึ่งรัฐบาลไม่ว่าก็ยุคก็สมัยก็จะมีความเห็นแบบล้าหลัง
อย่างไม่แตกต่างกัน จึงทำให้โพธิสัตว์อย่างคานธี หรือพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ มาช่วยกันพานำ พาทำ
การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ซึ่งต่างก็มีแนวความคิดที่ใกล้เคียงกันอย่างน่าอัศจรรย์

ทัศนคติต่อประชาธิปไตย ศึกษาแนวคิดของคานธี และสมณะโพธิรักษ์

อำนาจ (อธิปไตย) เป็นของประชาชน!.....คานธี

เอกราชมิได้หมายความว่าเพียงให้ชาวอังกฤษออกไปจากแผ่นดินอินเดีย เอกราชหมายถึงชาวไร่ชาวนาในอินเดียต่างๆ ไปจะต้องมีความสำนึกว่าเขาเป็นผู้สร้างชะตากรรมของเขาเอง เขาเป็นผู้ออกกฎหมายโดยอาศัยผู้แทนราษฎรที่เขาเลือกเข้าไปนั่งในรัฐสภาทำงานแทนตัวเขา

เขามักจะเข้าใจกันว่า อำนาจนั้นจะเกิดขึ้นได้ก็โดยผ่านทางรัฐสภาเท่านั้น ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าเป็นความเข้าใจผิดซึ่งเกิดจากความเฉื่อยชาของพวกเรา หรือไม่ก็เป็นเพราะเราถูกสะกดจิต การศึกษาประวัติศาสตร์ของอังกฤษอย่างผิวเผินทำให้เราคิดว่า อำนาจทั้งหมดที่ประชาชนจะมีพึงได้นั้นมาจากรัฐสภา ความจริงมีอยู่ว่าอำนาจอยู่กับประชาชน แต่ประชาชนมอบอำนาจนี้ให้กับผู้แทนราษฎรนำไปใช้รัฐสภาแทนตัวเขา รัฐสภาไม่มีอำนาจจะไร้นอกเหนือไปจากอำนาจที่ได้ไปจากประชาชน โดยผ่านผู้แทนราษฎร รัฐสภาจะไม่มีชีวิตอยู่ได้หากไม่มีประชาชน ข้าพเจ้าได้พยายามตลอดมาเป็นเวลา ๒๑ ปีที่จะให้ประชาชนตระหนักถึงความจริงง่ายๆข้อนี้

ต้องกล้าปลดแอกเพื่อแลกกับอิสระเสรีภาพที่แท้จริง !

ข้าพเจ้าไม่ต้องการที่จะปลดปล่อยอินเดียให้หลุดจากแอกอังกฤษเท่านั้น **ข้าพเจ้าต้องการปลดปล่อยอินเดียให้หลุดจากแอกทุกชนิด** ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะเอา “ราชาชนอนไม้” ไปเปลี่ยนกับ “ราชานกกระยาง” เพราะฉะนั้น ในทรรศนะของข้าพเจ้า ขบวนการ “สุวราช” (ขบวนการต่อสู้เพื่ออิสรภาพของอินเดีย - ผู้แปล) จึงเป็นขบวนการเพื่อชำระล้างและสร้างความบริสุทธิ์ให้แก่ตนเอง

อำนาจ (อธิปไตย)เป็นของประชาชน! ไม่มีวันถูกริบ.....สมณะโพธิรักษ์

ประชาธิปไตยนั้น อำนาจต้องเป็นของประชาชน ไม่มีวันถูกริบ ต่อให้เลือกตั้งผู้แทนเพื่อเข้าไปทำงานแทนก็คนก็ครั้ง ก็ยังมีอำนาจอยู่เต็มตลอดเวลา อย่าเข้าใจผิดตามที่ถูกล้างสมองว่า เมื่อเลือกตั้งรัฐบาลได้พร้อมสำเร็จลง อำนาจประชาชนหรือการเมืองภาคประชาชนไม่มีแล้ว อำนาจก็มีแต่อยู่ในมือของรัฐบาล ที่จะทำงานในรัฐสภา แล้วเรียกว่า การเมืองภาครัฐสภา

ประชาชนนั้น มีการเมืองภาคประชาชนได้ตลอดเวลา ประชาชนทุกคนยังมีสิทธิมนุษยชนที่จะแสดงความเห็น หรือแสดงออกเพื่อประท้วงรัฐบาล หรือข้าราชการได้ทุกเมื่อ เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชาติ หรือพิทักษ์ ๓ สถาบัน ซึ่งรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๗๐, ๗๑ ให้เป็นอำนาจหน้าที่ของปวงชนชาวไทยทุกคนที่จักต้องกระทำ อย่างสงบ สันติ ไม่ก่อให้เกิดความรุนแรง

**การปลดแอกเพื่อแลกกับอิสระเสรีภาพที่แท้จริง !
ในพุทธศาสนา**

อาตมาว่า ศาสนาพุทธนี้เป็นประชาธิปไตยที่คนเขายังคิดไม่ถึง พระพุทธเจ้าประกาศศาสนาที่เป็น ฟิโนมินอล (phenomenal) เป็นปรากฏการณ์ที่ได้ทำสำเร็จ มาแล้ว ไม่ใช่เป็นแต่แค่ ฟิลโลโซฟี (philosophy) แนวคิดทางเหตุผลเท่านั้น ท่านประกาศศาสนาของท่าน ท่านปลดแอกคน ทั้งๆ ที่เป็นคนยุคทาส ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ใครมาอยู่ในธรรมนุญของท่าน มาบวชตามท่าน มาถือระบบทฤษฎีของท่าน ก็จะได้รับอิสระเสรีภาพและสิทธิเท่าเทียมกันทันที

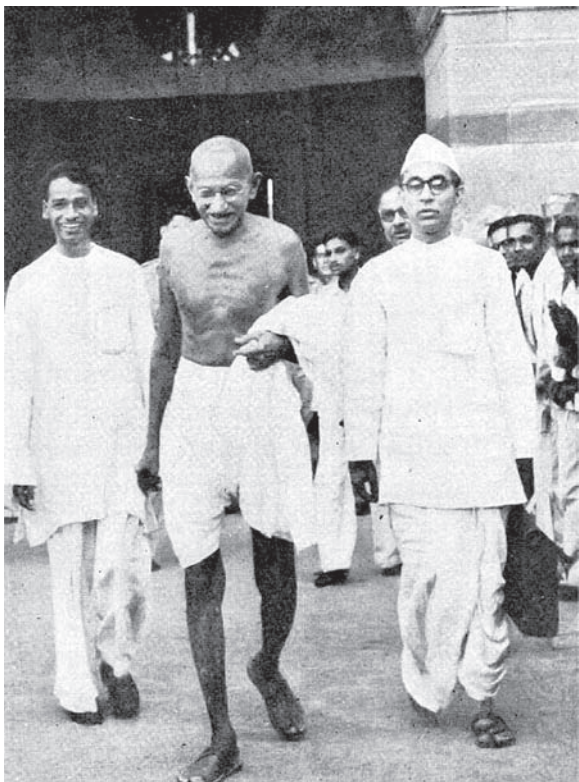
ท่านก็ยิ่งถามพระเจ้าอชตาคัสตรูว่า ถ้ามาปฏิบัติอย่างนี้ แล้วพระองค์จะมาเอาคนที่

ทัศนะต่อประชาธิปไตย ศึกษาแนวคิดของคานธี และสมณะโพธิรักษ์

หากเรานำเอาระบบทรราชย์มาใช้กับพวกเราด้วยกันเอง ระบบทรราชย์ของพวกเราจะมีพิษสงร้ายกาจยิ่งไปกว่าระบบทรราชย์ของชาวอังกฤษ ซึ่งดำเนินการปกครองอยู่ในอินเดียเพียงไม่กี่คน

ไม่มีวิรกรรมใดที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่าการปฏิเสศที่จะคุกเข่า ค้อมศีรษะให้แก่ธรรม ไม่ว่าจะธรรมนั้นจะนำประหวั่นพรันพรึงเพียงใด การไม่ยอมค้อมศีรษะให้แก่ธรรมจะต้องเป็นไปในลักษณะที่ไม่ผูกใจเจ็บ และด้วยความเชื่อมั่นว่าธรรมะเท่านั้นที่ครองโลก

เสรีภาพภายนอก ซึ่งเราจะบรรลุได้นั้นจะมีปริมาณเท่าๆ กับเสรีภาพภายใน (การทำจิตใจให้พ้นจากความเป็นทาสจากกิเลสทั้งหลาย) ซึ่งเราสามารถจะพัฒนาให้มีขึ้นได้ในตัวของเรา หากนี่เป็นความหมายที่ถูกต้องของคำว่าเสรีภาพแล้วไซร์ เราก็น่าจะหันมาเอาใจใส่ต่อการพัฒนาหรือปฏิรูปภายในให้มากและจริงจังยิ่งขึ้น

ทาสของท่านแท้ๆ คินไปไหม? พระเจ้าชาตศัตรูบอกว่า ไม่ได้พะยะค่ะ มีแต่ข้าพระองค์จะต้องเคารพกราบไหว้ จะต้องอุปถัมภ์ค้ำชูเขา นี่มีหลักฐานอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙

คือท่านประกาศประชาธิปไตยแบบชนะเด็ดขาด ปลดแอกมนุษย์ ปลดจากความเป็นทาส ปลดจากความเป็นวรรณะ ทุกคนเสมอภาคกัน ใครจะเป็นพระเจ้าแผ่นดิน หรือทาสมาบวชก็เท่ากันหมด อย่างที่ท่านทำตอนแรกท่านเอากลับกอบุชาติที่เป็นช่างตัดผม มาให้เจ้าชายทั้งหลายในวรรณะกษัตริย์กราบด้วยซ้ำ

อาตมาถือว่า คำตรัสของพระพุทธเจ้าที่ว่า **“พหูชนทิตายะ (เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ) พหูชนสุขายะ (เพื่อความสุขแก่มวลมนุษยชาติ) โลกาณุกัมปายะ (เพื่อรับใช้ชาวโลก)”** เป็นเวิร์ดดีดิง (wording) ที่ประกาศความเป็นประชาธิปไตยในยุคนี้ซึ่งเป็นประวัติศาสตร์ที่ค้นได้ก่อนใครเพื่อน แม้โสเครตีสก็มาทีหลังตั้ง ๑๖๐ ปี เขาเพิ่งมาคิดเชิงที่จะเป็นประชาธิปไตยกันก็ถือเป็นหลักของปรัชญาเรียนกันมาทุกวันนี้ ที่จริงพระพุทธเจ้าทำสำเร็จมาก่อนแล้ว ไม่ใช่จะอยู่แต่แค่ตรรกะ หรือแค่ความรู้เท่านั้น

ทัศนคติต่อประชาธิปไตย ศึกษาแนวคิดของคานธี และสมณะโพธิรักษ์

การใช้ประชาธิปไตยทางตรงด้วยการ..ดื้อแพ่ง!
(อารยะขัดขืน)

การดื้อแพ่งอย่างเบ็ดเสร็จคือ การกบฏโดยปราศจากการใช้กำลัง ผู้ดื้อแพ่งอย่างแท้จริงจะไม่นำพาดต่ออำนาจรัฐ เขาคือกบฏที่ไม่ยอมรับนับถือกฎหมายทุกฉบับของรัฐที่ไม่ชอบด้วยศีลธรรม เช่น จะไม่ยอมเสียภาษี และจะไม่ยอมติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของรัฐในภารกิจประจำวัน หรืออาจจะไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งที่ห้ามมิให้เข้าไป “ดื้อแพ่ง” ในสถานที่หวงห้ามบางแห่ง

ในการต่อสู้แบบลัทธิยาเคราะห์ดังกล่าว เขาจะไม่ยอมใช้กำลัง และจะไม่ได้ตอบกำลังด้วยการใช้กำลัง ที่เขาปฏิบัติตนเช่นนี้เป็นเพราะเขามีความรู้สึกว่า เสรีภาพทางกายที่เขาดูจะมีอยู่บ้างนั้นมิใช่เสรีภาพ หากเป็นภาระที่เขาทนแบกต่อไปไม่ไหว เขาให้เหตุผลแก่ตนเองว่ารัฐยอมให้เสรีภาพส่วนตัวแก่เขาเพียงในขอบเขตที่เขายอมปฏิบัติตนตามกฎหมายข้อบังคับของรัฐ การปฏิบัติตนตามกฎหมายข้อบังคับของรัฐคือ ราคาที่เขาต้องชำระเพื่อให้ได้มาซึ่งเสรีภาพนั้น

เพราะฉะนั้น การยอมปฏิบัติตนตามกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมจึงเท่ากับเป็นการแลกเปลี่ยนกับเสรีภาพที่ไม่ชอบด้วยหลักศีลธรรม ประชาชนผู้ตระหนักถึงความชั่วช้าของรัฐจึงไม่ควรที่จะยอมทนอยู่ในสภาพเช่นนั้น และด้วยเหตุนี้จึงปฏิบัติการ “ดื้อแพ่ง” อยู่ ทั้งนี้อาจจะมิได้ผู้ไม่เข้าใจเขา ทว่าเขาเป็นผู้ก่อความสงบสุขของบ้านเมือง

การต่อสู้แบบลัทธิยาเคราะห์หรือดื้อแพ่งเป็นการแสดงออกซึ่งความปวดร้าวทางใจอย่างเข้มแข็ง ทั้งนี้เป็นการประท้วงอย่างแจ่มแจ้งที่ไม่ต้องการจะให้รัฐบาลที่ชั่วช้าครองอำนาจอยู่ต่อไป การปฏิรูปทั้งหลายในประวัติศาสตร์มิได้

การใช้ประชาธิปไตยทางตรงด้วยการ “ชุมนุมประท้วง!” (อารยะขัดขืน)

คือการทำที่เราไปชุมนุมประท้วงนี้ละ เป็นเรื่องใหญ่ของประชาธิปไตย เป็นอำนาจของประชาชน การชุมนุมประท้วงคือการไปแสดงสิทธิ ไปแสดงเสียงของประชาชน การออกไปชุมนุมรวมหัวเมื่อไรก็คือคะแนนเสียงประชาชน เพราะฉะนั้นอย่างพวกแดงเขาพยายามจัดตั้งคนมา จึงทำให้เขามีอำนาจอยู่ทุกวันนี้ การชุมนุมประท้วงนี้มันมีฤทธิ์ตลอด แอ็คอะไรก็ได้จนกระทั่งยามนี้แหละคือพลังประชาชน

เพราะฉะนั้นประชาธิปไตยคืออะไร? คือชุมนุม คือการไปแสดงคะแนนเสียง ก็ชุมนุมใจ ! ไปรวมตัวกันแสดงคะแนนเสียง เขาจึงไปนั่งนับหัวเลย หรือไม่เขาก็ประมาณกัน เพราะฉะนั้นจึงโซ้วกันเรื่อย เท่านั้นละ เท่านั้นละ ออกมาเป็นแสน นี่ออกมาเป็นหมื่น นี่ออกมาเป็นสองพัน หัวพันก็ว่ากันไป มันเป็นเรื่องของการเมืองประชาธิปไตยแท้ๆ

ที่นี่เราไปชุมนุมนี้ละ เราไม่มีมวลมาก แต่เรามีคุณภาพของประชาธิปไตยอีกแห่งหนึ่ง **สงบเรียบร้อย มีคุณธรรม** อันนี้แหละเอาตมาเห็นว่าเป็นผลได้ ที่เราได้ไปทำด้านนี้ให้เกิดกำลังใจคนประเทศ ได้ยินไหมล่ะ กระแสเสียงข้างนอกมา ไอ้โฮ!... กองทัพธรรมนี่ บอกมาเถอะ เขายินดีเราไม่ได้ไปแอ็คคาร์ต ไอ้โฮ ฉันรู้ทันนักการเมือง ฉันเก่งทางการเมือง ฉันปราศรัยเก่งนะ ไม!...ไม่อย่างนั้นละ มีสาระอะไร ก็ว่าของเราไปตามประสาเวทีของเรา

แต่พฤติกรรมคนของเรา การแสดงออกทางสังคมอันนี้แหละ มันคือสิ่งที่บอกเขา เขารู้ได้จากการสัมผัส จากการเห็นลึกๆ มันเป็นประชาธิปไตยอีกประเด็นหนึ่ง ที่เป็นประเด็นยิ่งใหญ่ของโลก **ใช้พลังของความดี พลังของ**

ทักษะต่อประชาธิปไตย ศึกษาแนวคิดของคานธี และสมณะโพธิรักษ์

มีความเป็นมาในทำนองนี้ดอกหรือ? ไม่เป็นจริงหรือที่นักปฏิรูปจะต้องไม่ยอมเสวนากับพฤติกรรมที่ชั่วช้าทั้งหลายทั้งปวง ทั้งๆ ที่คนร่วมสมัยกับเขาอาจจะไม่เห็นด้วยกับการกระทำเช่นนั้นของเขา

เมื่อคนกลุ่มหนึ่งไม่ยอมรับนับถืออำนาจของรัฐที่ปกครองเขาอยู่ นั่นย่อมหมายความว่า คนกลุ่มนั้นได้ตั้งรัฐบาลขึ้นปกครองตนเองแล้วก็แทบจะว่าได้ ข้าพเจ้าใช้คำว่า “ก็แทบจะว่าได้” เพราะคนกลุ่มนั้นมีได้ใช้กำลังเข้าต่อต้านการใช้กำลังของรัฐในเมื่อถูกคุกคาม เช่นที่รัฐหนึ่งจะพึงกระทำต่ออีกรัฐหนึ่งในเมื่อมีสถานการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้น ตรงกันข้าม คนกลุ่มนั้นจะยอมให้รัฐบาลจับกุมคุมขังหรือยิงเขา เว้นเสียแต่ว่ารัฐบาลจะยอมรับนับถือความคิดเห็นของเขา แล้วยอมอนุโลมตามคำเรียกร้องที่เขามี

นักต่อสู้แบบต่อสู้แบบไม่จำเป็นต้องมีจำนวนมาก เพราะการต่อสู้แบบนี้เป็นการต่อสู้ด้วยกำลังใจ ไม่ใช่การต่อสู้ด้วยกำลังกาย อันที่จริงแล้ว นักต่อสู้แบบต่อสู้แบบที่แท้จริงเพียงคนเดียวก็สามารถที่เอาชนะสงครามธรรมที่มีต่อฝ่ายอธรรมได้ที่จะเอาชนะสงครามธรรมที่มีต่อฝ่ายอธรรมได้

คุณธรรมในมวลของประชาชน เราไปแสดงมวลของประชาชนเหมือนกัน ทุกคนไปคนละไม้ละมือไปแสดงทั้งนั้นแหละ แต่มวลมันไม่ได้เยอะ ของเราไม่ได้แสดงทางปริมาณ ไม่ได้แสดงลักษณะคะแนนเสียงเป็นเอก มันมีนัยยะซ้อนต่างกันอยู่

สิ่งที่เป็นเอกของเราเป็นเรื่องของคุณธรรม แล้วคุณธรรมของเรามันเข้าเกณฑ์ของประชาธิปไตยที่สงบ ความสงบสยบความเคลื่อนไหว ไม่มีอาวุธ สงบเรียบร้อยต่าง ๆ นานาพวกนี้ และก็มีมวลที่ว่าสงบเป็นปีกแผ่นแน่นหนา มันมีรายละเอียดที่ว่าปีกแผ่นแน่นหนาเอาจริงเอาจัง เสียสละ

อย่างพวกแดงนี่เขาไปแสดง ๑. คะแนนเสียง ๒. ใช้วาทกรรมข่มขู่ อำนาจบาตรใหญ่ ซ่อนอยู่ในการชุมนุมประท้วง...แต่เขาก็ทำได้สำเร็จ ตอนนี้นำประชาธิปไตยเอามั้ง รู้สึกว่าได้แต่มีขึ้นมาหน่อยหนึ่ง การออกมาชุมนุมแสดงบทบาทอำนาจของประชาชน มันก็ต้องมาหาอย่างนี้ทั้งนั้นแหละ

เพราะฉะนั้นพวกเราที่ต้องทำ แต่ของเราทำไม่ได้เท่าเขาเรื่องจำนวนคะแนนเสียงรายหัว แต่อวดมาเชื่อมั่นอยู่ในใจว่า อีกหน่อยเมื่อเราออกไปชุมนุมกัน คนที่จะมา เขาก็จะเข้าใจเรื่องพลังคะแนนเสียงเพิ่มขึ้น ประชาชนจะเข้าใจประชาธิปไตยว่า อ้อ ไปออกคะแนนเสียง! ซึ่งอวดมาก็พูดๆ ๑ ๑ แต่เขาก็ไม่ค่อยเข้าใจ คือไม่เคยสอนกันนะว่าประชาธิปไตยคืออะไร เอาแต่จะไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง

นี่แหละคะแนนเสียงชั้นหนึ่ง ไร่เรื่องคะแนนเลือกตั้งมันชั้นสองชั้นสาม มันไม่ใช่ชั้นหนึ่ง คะแนนเสียงจริงๆ คือตัวจริงออกไปเลย แสดงตัวจริงออกมาเลย พอเป่านกหวีดปรืด! ประชาชนทุกคนออกไปแสดงตัวจริง คะแนนเสียงจริงเลย อาจจะไม่ได้ออกเสียง แต่แสดงตัวเต็มที่เลย ไม่ใช่ไปหย่อนแต่บัตร แต่แสดงตัวจริงๆ เลย เป็นการใช้ประชาธิปไตยทางตรง

ทัศนคติต่อประชาธิปไตย ศึกษาแนวคิดของคานธี และสมณะโพธิรักษ์

การถูกปราบปราม คือ นิमितหมายแห่งชัยชนะ?!

การเคลื่อนไหวที่มีคุณค่าจะต้องผ่านขั้นตอน ๕ ประการ คือ “**เมินเฉย-เหยียดหยาม-สาปแช่ง-ปราบปราม-และเคารพ-**” ขบวนการต่อสู้ของพวกเราได้รับการเมินเฉยเป็นเวลา ๕-๖ เดือน แล้วอุปราชของอินเดียก็หัวเราะเยาะการกระทำของพวกเรา ต่อจากนั้นพวกเราก็ถูกสาปแช่ง ปรีกปรา และใส่ร้ายป้ายสีต่างๆ นานา ผู้ว่าราชการมณฑลและหนังสือพิมพ์ที่ไม่เห็นด้วยกับการต่อสู้ของพวกเรา ต่างก็ระดมสรรพกำลังเข้าตำว่าพวกเราเท่าที่จะทำได้ ต่อจากนั้นก็ถึงขั้นปราบปราม ซึ่งขณะนี้กำลังดำเนินอยู่ในระดับที่ไม่สู้จะรุนแรงนัก

การเคลื่อนไหวที่ผ่านพ้นการปราบปรามไปได้ ไม่ว่าการปราบปรามนั้นจะรุนแรงหรือไม่ก็ตาม ย่อมจะได้รับความเคารพ ซึ่งก็เป็นชื่อหนึ่งของความสำเร็จนั่นเอง หากเราเป็นนักต่อสู้แบบลัทธิเคราะห์ที่แท้จริง เราจะต้องถือว่าการปราบปรามซึ่งกำลังเกิดขึ้นกับเราอยู่ในขณะนี้ เป็นนิमितหมายของชัยชนะ ซึ่งเรากำลังจะได้รับอย่างแน่นอน เราจะต้องไม่หดหู่ท้อถอย

และเราจะต้องไม่ตอบโต้กำลังด้วยการใช้กำลัง **การใช้กำลังคือ อติวิบัติกรรม**

ความเชื่อของข้าพเจ้าไม่มีวันที่จะเขยื้อนเคลื่อนคลาย หากนักต่อสู้แบบลัทธิเคราะห์เพียงคนเดียวสามารถยืนหยัดต่อสู้ได้จนถึงที่สุด ชัยชนะจะต้องเป็นของพวกเราอย่างแน่นอน

ภารกิจของข้าพเจ้าจะสิ้นสุดลง ในเมื่อข้าพเจ้าสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้เกิดขึ้นแก่ครอบครัวของมนุษย์ได้ว่า ชายหญิงทุกคนไม่ว่าจะมีร่างกายอ่อนแอเพียงใด คือผู้พิทักษ์ศักดิ์ศรีและอิสรภาพของตน

การพิทักษ์ดังกล่าวจะยืนยงคงอยู่แม้ว่าโลกทั้งโลกจะเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ต่อต้านก็ตาม !

หัวใจของประชาธิปไตย ๒ ประการ

อาตมาขอยืนยันว่า ศาสนาพุทธเป็นประชาธิปไตยที่ยอดเยี่ยมที่สุด เพราะเป็นศาสนาที่ปลดแอกให้อิสระเสรีแก่มวลมนุษยชาติ (๑) สัมบูรณ์จริง แม้แต่ “อิตตา” ของตนเองก็ไม่ใช่ทาสตนเอง และเป็นศาสนาที่มุ่งประโยชน์เพื่อวงประชาชนอย่างแท้จริง (๒) ซึ่งเป็นหัวใจของประชาธิปไตยทั้งนั้น แล้วศาสนาพุทธจะไม่ใช่ประชาธิปไตยอย่างไร เริ่มต้นพระพุทธเจ้าได้พระอรหันต์ชุดแรก พระอรหันต์นี้คือบุคคลที่เป็นประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบแล้ว พระอรหันต์ทุกคนท่านหมดตัวหมดตน ไม่เห็นแก่ตัวแก่ตน ท่านจึงเห็นแก่ผู้อื่น เห็นแก่มวลมนุษยชาติ เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัวได้จริง ๆ แล้ว

เมื่อเกิดพระอรหันต์ชุดแรก ๖๐ รูปพระพุทธเจ้าก็ลงไปช่วยมนุษยชาติเลย โดยทรงกำชับกำชาว่า จงไปสร้างประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ (พหูชนิตายะ) และไปสร้างความสุขแก่มวลมนุษยชาติ (พหูชนสุขายะ) ซึ่งเป็นความสุขที่วิเศษยิ่ง หรือบรมสุข ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ปรมังสุขัง” นั่นทีเดียว อย่าไปสร้างความสุขแบบหลงใหลในโลกีย์ แต่ให้ไปช่วยมหาชนให้เกิดความสุขที่วิเศษนี้ให้ได้ ไปช่วยเขา ไปแก้กฏอนุเคราะห์ชาวโลก (โลกานุกัมปายะ)

ก็คือไปเป็นประโยชน์ต่อโลกชาติ ๆ นี้คือหัวใจของประชาธิปไตย ๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ประชาชนก็เหมือนพ่อบ้าน

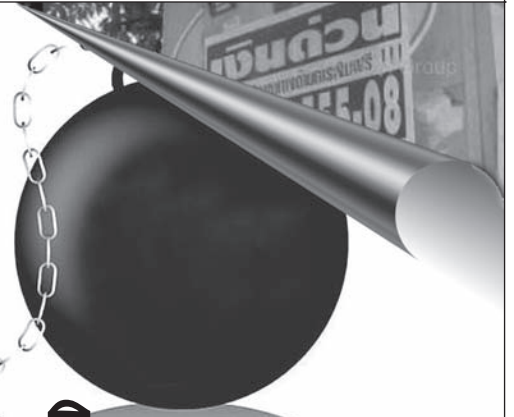
ไปฟังเพลงในบาร์

จบเพลงก็เอาเงินแจกอีทนูนี้กร็อง

“ป่าคะป่าขา!” ก็แค่นั้น

นี่แหละวิธีคิดของนักการเมือง

เกิดชาติไหน อย่าจะเจอคนเหล่านี้เลย

การกู่หนี้ยืมสิน :

ความเหมือนและความแตกต่าง ของชาวบ้านกับรัฐบาล

ชม ไม่มีรัฐบาลชุดใดใจกล้าในการกู่หนี้ยืมสิน มาใช้ในการบริหารจัดการประเทศเท่ารัฐบาลชุดนี้ (ปี พ.ศ.๒๕๕๕)

ผลดี คิดแบบชาวบ้านก็จะดีใจ เพราะได้เงินก้อนใหญ่มาใช้จ่ายจ่าย สุขเกิดจากการจ่ายทรัพย์สิน คุณไม่รู้หรือกว่าแฮปปี้ขนาดไหน

กลัว แต่เมื่อได้เงิน ก็จำเป็นต้องมีแผน “จ่ายคืน” ตั้งเป้าปีที่เท่าไรจ่ายคืนเท่าไร จ่ายคืนดอกเบี่ยอีกเท่าไร

กลัวอะไรกันนักหนา งบประมาณปีหนึ่ง ๆ มีเป็นแสนล้าน ตัดตรงโน้นตรงนี้ก็จ่ายจ่ายตาย!

แผนคืนหนี้ ความจริงรัฐบาลท่านมาแล้วก็ไป ภาระจึงมักจะอยู่กับรัฐบาลชุดอนาคต วิธีแก้ไขง่าย ๆ ก็คือ

๑. **ตัดงบประมาณ** หลับหูหลับตากี่เปอร์เซ็นต์ดี ๓๐% ๔๐% หรือ ๑๐% ก็คุยกัน ง่ายดีออก

แผนนี้เงินกระทรวงจะลด โครงการต่าง ๆ จะหาย จะกระเทือนมัย รับรองไม่มีใครรู้ กว่าจจะรู้ก็หนีไปแล้ว!

๒. **เพิ่มภาษีให้มากขึ้น** ปีนี้ ๗% ปีหน้า ๑๐% ไม่ไหวก็ขอเป็น ๑๕% แต่แผนนี้มีโอกาสจลาจลสูง!

๓. **หารายได้มาเพิ่ม** ยุคประชาธิปไตย ทุนนิยม

รายได้ก็มักจะมาจากการเก็บภาษี

ก) ส่งเสริมการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม คนไทยทุนน้อยก็ไปเชิญต่างประเทศมาลงทุน ก็จะมีโอกาสได้เงินไว ๆ

แต่วิธีนี้ก็ต่อแลกกับการทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างวินาศสันตะโร

ประชาชนประจำพื้นที่จะเดือดร้อน แต่รัฐบาลมีรายได้เป็นกอบเป็นกำถามว่าจะเลือกใคร?

ข) **ส่งเสริมการส่งออก** แนวคิดนี้ต้องเป็นบริษัทยักษ์ มีนายทุนใหญ่เป็นเจ้าของ ก็จะได้ภาษีเป็นกอบเป็นกำ

บริษัทเล็ก ๆ ก็ได้เบี่ยหัวแตก

บริษัทใหญ่ ๆ เบี่ยเป็นก้อน ๆ เร็วกว่า

เราเป็นรัฐบาล เราจะเลือกใคร?

ผลพวงที่ตามมาก็คือเกษตรกรรายย่อยก็มีแต่ตายกับตาย นายทุนเล็กสู้ไม่ไหวต้องตายด้วย

โอหนอ ระบบทุนนิยมที่ว่าโหด ยังเจอรัฐบาลหิวเงิน ผีซ้ำด้าพลอยก็จริง ๆ หนอ!

ค) **ขายสัมปทานสารพัด** คาลิโน บ่อนโป หรืออบายมุขต่าง ๆ หรือจะเป็นทรัพยากรธรรมชาติป่าเขา ก็ล้วนแต่มีโอกาสได้เงิน แต่ผลร้ายก็มีสูงเช่นเดียวกัน

การปะทะ รัฐบาลที่มีมือเดียบย่อมต้องเจอกับ
ข้าราชการที่คุมเม็ดเงินหลายด้าน สำนักงาน
ประมาณ, กระทรวงการคลัง รวมไปถึงธนาคารชาติ
ฝ่ายคุมเม็ดเงินจะเตือนสติ จะคอย “ขัด”
จนนักการเมืองในยุคที่ผ่านมาแทบ “ก้าวขาไม่ออก”
จนแผนการพัฒนามากลายเป็นแค่ “เชิงรับ”

ขมเขาหน้อย แต่รัฐบาลยุคสายพันธุ์ทักษิณที่
ผ่านมาเหยียบข้าราชการจนอยู่หมัด! “รุกลูกเดียว”
จะเอาดาว ก็ได้ดาว!
จะเอาฟ้า ก็ได้ฟ้า!
จะกู้จะใช้เงินคิดถึงตอนคืนบ้างเด้อ!
ลีก ๆ ฆ องวันนี้จึงมีสงครามเหตุโหดระหว่าง

รัฐบาลกับข้าราชการที่คุมการเงิน
วงการต่อรองให้รัฐบาล ๓ ต่อ ๑!

ชำระหนี้ที่เป็นรูปธรรม ถ้าคุณกู้เงิน คุณก็
ต้องมีแผนชำระคืน

แต่ละเดือนจะคืนเท่าไร จะตัดรายจ่ายอะไร
ลงไปอีก

รัฐบาลก็ต้องทำการบ้าน จะตัดรายจ่ายส่วน
ไหน จะเพิ่มรายได้จากไหน

ความรับผิดชอบ เป็นคุณธรรมของชีวิต
หากชำระในรัฐบาลชุดนี้

ความไม่รับผิดชอบ-เอาตัวรอดของรัฐบาลชุด
นี้ก็คืนโยนไปให้รัฐบาลชุดต่อ ๆ ไปชำระหนี้!

คิดแบบคนธรรมดา เพราะเศรษฐกิจความ
เป็นอยู่ซับซ้อน มีเงินเป็นตัวแทนของรายได้

มนุษย์เราจึงสามารถดึงเงินอนาคตมาใช้ได้
อย่างสนุกสนาน

บางคนขาดวินัย จึงกลายเป็นคนมีหนี้สิน
ล้นพันตัว

แต่รัฐบาลเป็นองค์กร ตัวนี้กคิดจึงอยู่ที่
นักการเมือง อยู่ที่จิตสำนึกของเขา

ถ้าคิดแค่หาคะแนนเสียง ก็จะเป็นอีกแบบ
ถ้าคิดเพื่อความอยู่ยงยืนของประชาชน ก็จะเป็นอีกแบบ

ปราชญ์จึงเตือนว่า “นักการเมืองคิดแต่วันนี้
รัฐบุรุษคิดถึงอนาคต!”

โปร่งใส-เปิดเผย หนี้สินของรัฐบาล แท้จริงก็
คือหนี้สินของประชาชนทุกคน

เอกชนต้องมีหลักทรัพย์ รัฐบาลมีประชาชน
เป็นตัวประกัน!

เพราะเหตุฉะนี้ บัญชีหนี้สิน ประชาชนต้องรู้
รัฐบาลชุดไหนก็ กู้เท่าไรไปทำอะไร

ประชาชนจะได้มีโอกาสตรวจสอบ และร่วม
รับผิดชอบ รวมทั้งร่วมรับผิดชอบ!

จะกินจะดื่มเสพจะได้มีสติ ไม่มัวแต่หลงระเรีง
บทสรุป แผนคืนเงินกู้ต้องเป็นรูปธรรม

การกู้เงินไม่เป็นไร แต่ต้องมีแผนคืนเงินประกอบ
พิจารณา

ท่านจะหาเงินจากส่วนใด มีปรับสมดุล
รายได้จากส่วนไหน ท่านต้องชัดเจน

แล้วประกาศทางสี่แพร่ง สามแพร่งให้พอ ๆ
กับป้ายของรัฐบาลกับของกระทรวงที่กำลังโหม

โฆษณา เอางานประจำมาโชว์ไอ้อวด!
แอบถามลัคนิด ป้ายตามตึกใหญ่มีรูปนายกฯ

บ้าง รมต.บ้าง โฆษณางานตัวเอง เอานุญเอาคุณ
ประชาชน ใช้เงินของใคร?

บทแถม เศรษฐกิจการคลัง ระบบใหญ่โต
เข้าใจยาก แต่ถ้าเอาระบบครอบครัวมาจับก็จะ

เข้าใจง่าย
รายจ่ายแต่ละบ้านเกินรายรับ

เงินกู้มากมายเกินกว่าจะหา
ครอบครัวมีแต่เครียด

อย่าง่ายเพลิน เหลือแบ่งเป็นเงินออม เงินเก็บ
เพื่อเป็นภูมิคุ้มกันฉุกเฉิน

มีหรือยัง?
เครดิตเงินออมยิ่งใหญ่กว่าเครดิตเงินกู้

เพราะแข็งแแกร่ง ไม่เป็นฟองสบู่
ยิ่งเอาเงินไปแจกแทนการลงทุน จะเหลืออะไร

มองไปมองมา ประชาชนยืมก็เหมือนพ่อบ้าน
ไปฟังเพลงในบาร์จบเพลงก็เอาเงินแจกอีหูนักร้อง

“ป่าคะป่าชา!” ก็แค่นั้น
นี่แหละวิถีคิดของนักการเมือง

เกิดชาติไหน อย่าเจอเจอคนเหล่านี้เลย สาธุๆ! **๒๕**

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๖๘<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

มมมองต่อสันติอโคท
จาก กระซู่พันทิป

จิตใจของใครก็ตาม ที่ยัง
“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”
เป็น“ความสุข-ความทุกข์”
วนเวียนอยู่ในพฤติกรรมของจิต
อันเกิดจากตนได้“ฆ่าสัตว์”
ตนได้“โกงลักขโมยทุจริต”
จากตนได้“ผิดชั่วเบาเมียใคร”
จากตนได้“โกหก” จากตนได้“เสพของมีนเมา”
ความประพฤตಿಯ่างนี้เอง
คือ ผู้ที่ยังอยู่ใน“ภพ”ที่เรียกว่า“อภายภพ”

ใ ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยายตั้งนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อให้ได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วยกระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ที่จะเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ,
โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน “ฐานะแห่งบุคคล” เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล” ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน “ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช
๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น “สโรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัตต” จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างพิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มัจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมัจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มัจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล (อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผล” ที่เป็น “โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า “ทาน” ที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะได้รู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมนตรี เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคมนตรีของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคมนตรีของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็นทางการ “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตนาทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัส” เป็นปัจจัย และต้องมี “องค์รวม” ของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖ - ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่ตลอดเวลา เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อรรถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกข์ขาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมาสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อริชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อริชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฏฐิ” (มิจฉาทิฏฐิ) แแค่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวกันนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๘๑๕ เป็นต้น เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ เป็นต้น เล่ม ๑๘ ข้อ ๑๕๔ เป็นต้น และในเล่มอื่นๆ อีกมากมาย ไปตรวจค้นดูเถิดพระพุทธเจ้าตรัสถึง “ผัสสะ ๓” ไว้ชัดเจน ที่จะพึงปฏิบัติให้ “สัมมาทิฏฐิ” ไม่เช่น

นั้น **ไม่สามารถบรรลุธรรมที่เป็นพุทธ**แน่ๆ ขอยืนยัน
แม้แต่ความว่า **“อิธ พรหมจริยวาโส”** ที่พระพุทธเจ้า
ตรัสไว้ **ว่าเป็นภาวะที่จะปฏิบัติธรรมให้บรรลุเป็นพระพรหม**
ได้ ซึ่งหมายความว่า ผู้มี**“อิธ”** ก็คือ **“ใน..ร่างกายยาวว**
หนาคับกว้างคอก พร้อมกับสัญญาและใจหรือวิญญาณ
อยู่ในร่างกาย..นี้” นี้แหละคือ ที่อยู่ (วาโส)ของผู้จะประพฤติ
พรหมจรรย์(พรหมจริย)สำเร็จได้ หรือหากจะประพฤติตนให้
บรรลุเป็น**“พระพรหม”**เป็นพระเจ้าได้ ต้องอยู่ในร่างกายอัน
มี**“ใจ”**อาศัย**“ทวาร ๕”**นี้แหละถึงจะได้ **ที่อื่นประพฤติไม่ได้**
ประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญมากในชาวพุทธปัจจุบันนี้
ที่“มิจจาทิลลฐิ”กันอยู่ **จึงไม่สามารถจะปฏิบัติบรรลุธรรม**
ของพระพุทธเจ้ากันได้ ไปได้แต่“มิจจาผล”อย่างน่าสงสาร
ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๔๐ มหาตถนาลังขย
สูตร **พระพุทธเจ้าทรงบริภาษภิกษุที่ชื่อว่า“สาติ”**อย่างหนัก
หนาสาหัส **ที่เข้าใจวิญญาณ“ผิด”**ไปจากพระองค์ทรงสอน
โดยหลงผิดว่า**“วิญญาณนี้ นั่นแหละ ย่อมท่องเที่ยว**
เล่นไป มีไปอื่น” นี้คือ **มิจจาทิลลฐิ**ร้ายในศาสนาพุทธ ที่
ไปมั่วเมออยู่กับ**“วิญญาณ”**ที่นอกจาก**“สัมผัส”**(ผัสสะ)รู้ใน
ขณะที่ยังมี**ทวาร ๕** ซึ่งมี**“กามาวจร”**ที่คนขณะตาหูจมูก
ลิ้นกายยังอยู่ สามารถ**“ผัสสะ”**ให้เกิด**“วิญญาณ”**ให้เรา
เรียนรู้จัดการทำ**“ฉาน”**ทำ**“สมาธิ”**สำเร็จได้ จึงจะสามารถ
เรียนรู้**“ความจริงทั้งหลาย”**(สังขธรรม)เป็นวิทยาศาสตร์
นั่นคือ หากผู้ใดที่จะศึกษาธรรม และจะสามารถ
เห็น“วิญญาณ” หรือ**รับรู้แจ้ง“วิญญาณ”** เพื่อศึกษา
ฝึกฝนได้ ก็จะต้องมี**“นามรูปปริจเฉทญาณ”**
ซึ่ง**“วิญญาณ”**นั้น จะต้องเป็น**“วิญญาณ”**ที่ผู้ศึกษา
และปฏิบัติให้ถึงความจริง จะต้องรู้จัก**รู้จริง**ได้จาก
“การปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓”(อปัลณกปฏิบัติ ๓)ก็ดี จากการ
ปฏิบัติ**“มรรค ๘”**ที่ปฏิบัติ**“มรรค ๗ องค์”**(เพื่อให้เกิด
“สัมมาสมาธิ” องค์ที่ ๘ ของมรรค)ก็ดี จากการปฏิบัติ**“ไตร**
สิกขา” แม้แต่ปฏิบัติ**“มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ”**ก็ตาม
ก็จะต้องมี**“สัมผัส ๓”**จึงจะได้**รู้จักจริง**ใน**“วิญญาณ”**
สัมผัส ๓ นั้น เป็นต้นว่า **มี“ตา” มี“รูป” สัมผัสกัน**
แล้วเกิด“จักขุวิญญาณ” จึงจะได้ศึกษา**ความเป็น“วิญญาณ”**
ที่**“เกิด”**เป็นปัจจุบันให้ผู้ปฏิบัติ**กำจัดความเป็น“สัตว์อเบา”**

ใน**“โอปปาติกะ”**(จิตวิญญาณที่ยังไม่พ้นจากความเป็นสัตว์เพราะ
ถูกผูกไว้ในโลก)ที่**จริงได้**ไม่เช่นนั้น**ก็ไม่มี“วิญญาณฐิติ”**ให้ศึกษา
ซึ่งเป็น**การปฏิบัติลึกลับในบิณฑบาตธรรม**
ตาม**“อปัลณกปฏิบัติ ๓”**นั่นเอง ได้แก่ **“สำรวจอินทรีย์ ๖**
-โภชนเมตตัญญา-ชาคริยานุโยคะ”นี้แหละ
การปฏิบัติ**“อปัลณกปฏิบัติ ๓”**ก็เป็นการปฏิบัติ
เพื่อเกิด**“สัมมาฉาน-สัมมาสมาธิ”**
การปฏิบัติด้วย**“มรรค ๗ องค์”**(เป็นเหตุเพื่อเกิด“ผล”
คือ สัมมาสมาธิ)ตามพระศาสดาตรัสไว้ใน**“มหาจัตตารีก**
สูตร” ก็เพื่อเกิด**“สัมมาฉาน-สัมมาสมาธิ”**
และการปฏิบัติในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ซึ่งมี ๑๓ สูตร
ทุกสูตร คือ การปฏิบัติ**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**หรือไตรสิกขา
ล้วนปฏิบัติเพื่อเกิด**“สัมมาฉาน”**สร้าง**“สัมมาสมาธิ”** ด้วย
การปฏิบัติที่มี**“สัมผัสเป็นปัจจัย”**ทั้งสิ้น
การปฏิบัติ**“มหาสติปัฏฐาน-อานาปานสติ”** ก็เพื่อ
เกิด**“สัมมาฉาน-สัมมาสมาธิ”** เช่นเดียวกันทั้งนั้นแหละ
จุดสำคัญอันเอกของพระพุทธศาสนา ก็เพื่อให้เกิด
“สัมมาฉาน-สัมมาสมาธิ” ซึ่งต่างจาก**“ฉาน”**และ
“สมาธิ”ของศาสนาอื่นอย่างมีนัยสำคัญลึกซึ้งยิ่ง
เพราะต่างก็สรุปว่า **ผลที่ได้คือ “จิตสงบ”** หรือ
“กำจัดกิเลสนิรวรณ” กำหนดหมายตรงนี้ ตรงกัน
ซึ่งไม่ผิด ได้**“จิตสงบ”** ด้วยภาษาเดียวกัน หรือแม้
จะอ้างด้วยว่า **“กำจัดกิเลสนิรวรณ”** ก็ภาษาเดียวกันอีก
แต่โดยรายละเอียดแล้ว มัน**ต่างกันมีนัยสำคัญที่**
แตกต่างกันอย่างสำคัญมากประเด็น
ความหมายที่เป็นอย่างเดียวกัน ว่า **“สงบ”**นี้ ลองมา
แจกแจงให้ละเอียดกันดูให้เห็นชัดๆ
คำว่า**“ฉาน”**นี้ ที่เรียนกันทั่วไปหมายความว่า **การเพ่ง**
อารมณ์ ให้จิตสงบแน่วแน่ แล้วเรียกว่า **สมาธิ** หรือผู้รู้
บางท่านก็ว่า **การเพ่งอารมณ์แน่วแน่เป็นอปปนาสมาธิ,**
ภาวะจิตสงบประณีต ซึ่งมีสมาธิเป็นองค์ธรรมหลัก
“ฉาน”แพร่หลายรู้ทั่วไปที่เข้าใจกันก็อย่างนี้ทั้งนั้น
อ่านคานิยามนั้นแล้ว ก็เข้าใจในนิยามนั้นได้ว่า **การทำ**
“ฉาน” คือ **ให้ทำจิต“เพ่ง”เข้าไปในอารมณ์ แล้วทำอารมณ์**
นั้นให้เป็น“สมาธิ” และสมาธิ ก็หมายเอาว่า **จิตสงบ**

เพ่งเพื่อให้“สงบ” ก็เรียกว่า การทำ“สมาธิ”

เมื่อเริ่มมีความสงบ ก็เรียกว่า ทำ“ฌาน”

ขณะนั่งหลับตาควบคุมจิตให้หนึ่งเข้าไปสู่สภาพ...เริ่ม
ทั้งความรับรู้ภายนอกได้ ก็เริ่มเรียกกันว่า “เข้าฌาน”

นี่คือ ภาวะ“เข้าฌาน”ที่คนทั่วไปเข้าใจและยึดถือกัน
กล่าวคือ นั่งหลับตา ทำความมี“สติ” คือ มี“ความรู้สึก
ตัวทั่วพร้อม”อยู่เสมอ อย่าให้สติตก แล้วทำความรู้สึก
นี้ให้ทรงอยู่กับ“ใจ”ในภวังค์ ในภายในใจ นั้นแหละ

ให้มี“สติ”เต็ม หรือมี“ความรู้สึกตัวทั่วพร้อม”นี้อยู่
เสมอ “สติ”นี้สำคัญมาก ต้องไม่ตก ในการปฏิบัติฌาน
กิติ ปฏิบัติสมาธิกิติ ต้อง**ไม่ให้“สติตก”ไปจากจิตเสมอ**

แล้วพยายามตัด**ความรับรู้ภายนอก** คือ **ตัดความรับ
รู้ทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ไม่ให้รับรู้จากทวารทั้ง ๕ ไม่ให้มี
ความรับรู้จากการสัมผัสสสารภายนอก**

แต่ละสำนัก แต่ละอาจารย์ก็จะมีอุปายล่อหลอกจิต
ที่แตกต่างกันไปบ้าง เหมือนกันบ้าง แต่จุดหมายใหญ่ที่
ต้องการ เพื่อความเป็น“ฌาน” เป็น“สมาธิ”เหมือนกัน

นั่นคือ **เพื่อให้จิตรวมตัวกันเป็นหนึ่ง** ที่เรียกในภาษา
บาลีว่า “เอกัคคตา” เนื้อหาที่เข้าใจ**“เป็นหนึ่ง”**ของความเป็น
“ฌาน”หรือ“สมาธิ”ตามที่ตั้งใจและเข้าใจกันอยู่ทั่วไป

ก็คือ **ทำให้จิตนิ่ง หยุดชัดสาย** ถึงขั้นหยุดคิดนึก
ให้จิตอยู่เฉยๆ ที่สุดถึงขั้น**ดับความรู้** หรือ**ดับความรู้สึก**
ไปเลย แล้วเรียกว่า**“นิโรธ”** กันไปเลย

จิตเป็น“นิโรธ”นี่ถือกันว่า เข้าชาย“นิพพาน”เขียนอะ
อารมณฺ์“ฌาน”หรือ“สมาธิ”นั้น จะนับเอาภาวะที่เข้า
สู่อาการประมาณอย่างนั้น คือ เมื่อเห็นว่า**ได้ปฏิบัติตัด
ความรับรู้จากภายนอกได้แล้ว** ก็จะถือเอาการเข้าไปรู้สึกตัว
ทั่วพร้อมอยู่แต่ในภายในนี้แหละว่า เป็นลักษณะของ**“ฌาน”**
หรือ**“สมาธิ”** เข้าใจกันอย่างนี้ ประมาณนี้กันแทบทั้งนั้น

ผู้มีการศึกษาหนอยก็จะลึกลงไปกว่านั้นบ้าง คือ
ยังเห็นว่า แค่เข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”เท่านั้น **ยังไม่นับว่าเป็น**

“ฌาน” หรือ**ไม่เป็น“สมาธิ”** ต้องดูอารมณฺ์ของตนด้วยว่า
ตนมี**“ความรู้สึกตัวทั่วพร้อม”**เต็มอยู่นะ ไม่หรี ไม่ซึม
ลงไปหาความง่วง-ความหลับนะ นี่หนึ่ง จึงจะถือว่า **ต้นเต็ม**
รู้ตัวเต็มที่คืออยู่ นี่ถือว่า **ไม่มีกิเลสถึงมิตระ** ว่างั้น

อีกหนึ่งต่อมาก็ดูว่า **“ความรู้สึกรู้ตัวทั่วพร้อม”**เต็ม ที่ว่า
นี้ **เต็มจริง** **เต็มสิ้นจนเกินด้วย** จนพุ่งชาน ในความนึก
คิดสารพัดเรื่อง **ไม่อยู่นิ่งๆ** ว่างั้นเถอะ

อย่างนี้ยังมี**กิเลส“อุทธัจจกุกกัจจะ”** ดังนั้น จึงจะ
ต้องทำให้จิตไม่พุ่งชาน ให้อยู่นิ่งๆเฉยๆให้ได้ เมื่อทำได้
ก็นับว่า **ไม่มีกิเลสอุทธัจจกุกกัจจะ**

ส่วนใหญ่ก็จะตรวจสอบกันแค่นี้ เมื่อทำได้ตามที่ว่า
นี้ก็ถือว่า เป็น**“ฌาน”** หรือเป็น**“สมาธิ”**กันแล้ว

ผู้รู้กันอย่างนี้ เท่านั้น ก็ฝึกฝนฌาน ฝึกฝน**สมาธิ**
กันอย่างนี้แหละ มีอยู่มากมายในวงการศาสนาพุทธ และ
ศาสนาอื่นๆ และที่ทำงานส่วนตัวบ้าง มีสำนักหมู่ฝูง ครูบา
อาจารย์กันบ้าง

ก็มุ่งนั่งทำกันไปให้ชานอายุ ให้ได้เร็ว ให้ได้นาน ให้ได้
สนิท สงบ นิ่ง สบาย อะไรอย่างนี้

นี่คือ **“จิตสงบ”**ที่ได้**“ฌาน”**ได้**“สมาธิ”** ที่มีกันจริง
ยังมีผู้ละเอียดลงไปกว่านี้ ก็จะศึกษาเพิ่มขึ้นไปอีก
ว่า นอกจากจะ**ไม่มี“ถิ่นมิตระ”** **ไม่พุ่งเป็น“อุทธัจจกุกกัจจะ”**
แล้ว ก็ให้พิจารณาอันจิตที่มันพุ่งๆไปนั้นแหละ มันเป็น
ลักษณะ**กามเป็นโลกเป็นราคะหรือเปล่า** หรือเป็น**ลักษณะ**
โกรธใครเคืองใครพยายามคิดจะแก้แค้นใครอยู่หรือเปล่า

ถ้ามี ก็ให้หยุดมัน ชมใจอย่าให้มีอาการนั้นๆ เพราะ
มันเป็น**“กิเลสกาม”** และ**“กิเลสพยาบาท”**อยู่

อาจารย์แต่ละอาจารย์อาจจะวิธีคิด เมื่อมันมีอาการ
นี้ในใจ ว่าจะทำอย่างไร พิจารณาไหน จะทำให้กิเลส
ดังว่านี้ ลดละ ไม่มีในใจได้ แล้วก็ฝึกกระบังอาการกาม
อาการพยาบาทในใจกัน

เมื่อทำได้ดีกว่า **ไม่มีกิเลสกาม** **ไม่มีกิเลสพยาบาท**
กันแล้ว **รวมทั้งไม่มีถิ่นมิตระ-อุทธัจจกุกกัจจะ**แล้ว ก็
ถือว่า เป็น**“ฌาน”**หรือเป็น**“สมาธิ”** ตรงตามหลักการของ
ความเป็น**“ฌาน”** เป็น**“สมาธิ”** ที่ว่า**ใจไม่มี“นิวรรณ ๕”**กันแล้ว

ส่วน**“วิจิจจฉาน”** เขาก็ถือว่า **ไม่ได้สงสัยในพระพุทธรูป**
พระธรรมพระสงฆ์อยู่แล้ว **เข้าใจในพระไตรปิฎกอยู่แล้ว**
ศรัทธาแน่นถือบูชาเต็มเปี่ยมด้วยซ้ำ เขาก็**ไม่มีกิเลสข้อนี้แล้ว**
ดังนั้น ก็ครบแล้ว **รวมเป็นกิเลสนิวรรณข้อที่ ๕**ได้แล้ว

ก็**ไม่ได้มีกิเลส“วิจิจจฉาน”**อยู่แล้ว ก็ครบ**“หมดนิวรรณ ๕”**

เมื่อไม่มี“นิรล ๕” ดังนี้ ก็นับเอาว่า เริ่มนับว่า จิตสงบ ชั้นที่ ๑

นี่คือ **ฌาน ๑** ซึ่งยังมีทั้งวิตกวิจารณ์ มีปีติ มีสุข และเป็นเอกัคคตา แต่ยังไม่อุเบกขา

ต่อจากนั้น “วิตกวิจารณ์”ระงับไป ก็เป็น**“ฌาน ๒”**

“ปีติ”ระงับไปก็เป็น**“ฌาน ๓”** เริ่มมีอุเบกขาบ้างแล้ว

“สุข”ระงับไป จิตเป็นอุเบกขา ก็เป็น **“ฌาน ๔”**

และเรียกภาวะที่ได้นี้ว่าเป็น**“สมาธิ”**ด้วย ปนๆกันไป เพราะมันคือ **“จิตสงบ”**นี่

ดังนั้น จะเป็น**“ฌาน”**หรือ**“สมาธิ”**ก็จะนับปนๆไป กันไป ไม่แน่ไม่นอนว่า อะไรเกิดก่อน อะไรเกิดทีหลัง หรือ **ฌาน**เป็นอย่างไร**สมาธิ**เป็นอย่างไรกัน ก็ไม่เมเรียกกันไป

บ้างก็ว่า ทำ**“สมาธิ”**ก่อน เมื่อจิตเป็น**“สมาธิ”**แล้ว ก็ค่อยทำ**“ฌาน”**ต่อไปอีกที อย่างนี้ก็มิ กว้างกันไป

ไม่เหมือน**“ธรรมที่เป็นพุทธ”**จะมีความชัดเจน จะได้ทราบต่อไปเมื่อถึงบทที่อธิบาย**“ฌาน”**และ**“สมาธิ”**ที่เป็น **แบบพุทธแท้ๆที่สัมมาทิฐิ**

การอธิบายก็เช่นว่า ถ้าทำ**“ฌาน”**นี้ได้เริ่มต้น เป็นครั้ง เป็นคราว เป็นบางขณะ ก็เรียกว่า **ขณิกสมาธิ**

ถ้าทำได้ดีขึ้นๆ ไปเรื่อยๆจนใกล้ความสำเร็จสูงสุด ก็เรียกว่า **อุปจารสมาธิ**

ทำได้แน่วแน่นมั่นคงยาวนาน ก็เรียกว่า **อัปปนาสมาธิ** การปฏิบัติให้เกิด**ฌาน**หรือ**สมาธิ**แบบสามัญทั่วไปนี้ ก็เรียกว่า **สมาธิ** เรียกว่า **ฌาน** ปนๆกันไป

ไม่เห็นใครจัดแบ่งกันไว้ อย่างคม แม่น ชัดเจน ว่า **“ฌาน”**ก็คืออย่างนั้น หมายเอาแค่นั้น ลักษณะอย่างนั้น ส่วน**“สมาธิ”**ก็อย่างนี้ หมายเอาแค่นี้ ลักษณะอย่างนี้ อันไหนเกิดก่อน อันไหนเกิดทีหลัง ก็ไม่เห็นกำหนดกันได้แน่ชัด

จนสามารถ เข้าใจได้ชัดว่า **ฌาน** คืออะไร **ฌาน**เป็นอย่างไร เกิดได้อย่างไร อยู่ยาวนานแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไร เกิดก่อนหรือเกิดหลัง**สมาธิ** หรือเกิดพร้อมกัน

และ**สมาธิ** คืออะไร **สมาธิ**เป็นอย่างไร เกิดได้อย่างไร อยู่ยาวนานแค่ไหน มีประโยชน์อย่างไร เกิดก่อนหรือเกิดหลัง**ฌาน** หรือเกิดพร้อมกัน

ต่างก็สอนกันเรียนกันไป ปฏิบัติกันไป ดังที่ว่ามานั้น

ตามวิถีหรือแนวแห่งความรู้ความคิด ตามแนวหรือวิถีที่ตน เชื่อว่าดี ว่าถูกแล้ว อย่างอัตตโนมัตติ หรือตามอาจารย์แต่ ละท่าน ที่มีรายละเอียดแตกต่างกันบ้างไปตามแต่ละอาจารย์

เช่น อธิบายการทำ**“สมาธิ”**หรือทำ**“ฌาน”**ก็ตาม ก็ คือ นั่งตั้งกายตรง ดำรงสติคงมั่น แล้วก็ให้กำหนด**“กสิณ”**

อาจารย์ท่านไหนจะใช้**“กสิณ”**อะไร ก็**“เพ่ง”**อันนั้น **กสิณ** หมายถึง วัตถุที่ใช้เป็นเครื่องจูงใจ หรือวัตถุที่

ให้ผู้ปฏิบัติเอาใจไปจดจ่อยึดไว้เกาะไว้ ให้ใจผูกไว้ที่ตรงนั้น **กสิณ** จะเป็นวัตถุ ดิน น้ำ ไฟ ลม หรืออะไรก็ได้ และมีบัญญัติ มีคำสั่งๆ เท่าที่เห็นใช้กัน เช่น ใช้คำว่า พุทฺโธ, สัมมารัง หรือยฺหหนอพยพยพ เป็นต้น

ถ้ากสิณ**“ดิน”** ที่ใช้กันอยู่ส่วนมากก็เช่น พระพุทธรูป ลูกแก้ว หรือแท่งก้อนอะไรก็ได้ เพ่งท่องยฺหหนอพยพยพนั้นก็ ได้ ถ้ากสิณน้ำก็เอาน้ำใส่ภาชนะมาจ้องเพ่ง ถ้าไฟก็เช่น ไฟ เปลวเทียน หรือไฟปลายธูป ถ้าลมก็เช่น ลมหายใจเข้า ลม หายใจออก เป็นต้น

เช่น เพ่งพระพุทธรูป หรือลูกแก้ว หรือก้อน หรือ แท่งอะไรก็ตามที่ใช้มาเป็นกสิณ ใช้ท่องควบไปด้วยกันทั้ง วัตถุที่เพ่งกับคำหรือบัญญัติที่ท่องนั้น แล้วก็ท่องพุทฺโธ หรือสัมมารัง หรือยฺหหนอพยพยพ ก็บริกรรมไป

เพ่งลมหายใจ ก็จดจ่ออยู่ที่ลมหายใจ และท่องคำว่า พุทฺโธก็ให้ตามลมขณะสูดลมหายใจเข้า ท่องคำว่าโธก็ให้ตาม ลมขณะสูดลมหายใจออก อย่างนี้ได้ หรือจดจ่ออยู่ที่ท่อง ตนเองหายใจเข้าท่องพอง หายใจออกท่องยฺห ก็ได้ เป็นต้น จะทั้งเพ่งวัตถุ และท่องคำที่เราใช้ เช่น เพ่งอะไร แล้วก็ท่องคำว่าพุทฺโธไปด้วย ท่องคำว่าสัมมารังไปด้วย ท่องคำว่ายฺหหนอพยพยพไปด้วย

ตั้งแต่**“เพ่ง”**แรกๆใหม่ๆ ผู้ปฏิบัติเมื่อลงมือทำ มันก็ ไม่นิ่ง ไม่หยุด มันก็จะฟุ้งคิดไปไม่หยุด

นั่นคือ อารมณฺ์ฟุ้งซ่าน เรียกว่า **อุทฺทจฺจกุกฺกจะ** อุทฺทจฺจกุกฺกจะนี่ เป็นนิรลข้อ ๑ ใน ๕ ข้อ มันอยู่ใน**กามกิเลส** อยู่ใน**พยาบาทกิเลส**ด้วย

กิเลสอีกด้านหนึ่ง ก็คือ กิเลสที่เรียกว่า **ถีนมิทธะ** ซึ่งมีลักษณะ อาการ จม ตกตะกอนนอนเนื่อง เกาะ กันจับตัวแน่น ดับ มืด ไม่สว่าง ไม่ใช่พุ ไม่ใช่ฟุ้ง ไม่ใช่

ลอย มีแต่่วง หรือ หลบ ซึม ลงไปหาความหลับ มีดดำดับ
ตรงกันข้ามกับ **อุทัจจกุกุกจะ**

ในความเป็น**“ถิ่นมิทธะ”** จึงมีแต่หรีลงไป หาหลับ หาหลับ หาหลับ หามืด หากม หากตกตะกอนนอนกบดานหนึ่ง
จึงไม่ใช่ตัวจะไปรู้อารมณ์ของอาการข้างนอก มีแต่ตก
หรีตกหลับ ตกตะกอนเข้าไปหาความไม่ปรุง ไม่รู้ ไม่ขยับ
ไม่เขยื้อน หนึ่ง หยุด ดับ หรือนับกันว่า **“สงบ”**

จึงเท่ากับกักเก็บกามและพยาบาทไว้ในกองก้อนแห่ง
ความตกผลึก ความมืด ความหลับ ความดำ อยู่อย่างยิ่ง
ผู้ปฏิบัติก็พยายาม เมื่อเข้าไปอยู่ในภาวังค์ ก็พยายาม
อย่าให้วังงซึม หรือสะลึมสะลือ หรีหลับ หลบลงไปสู่ความ
หลับ ความมืด ความดำ ความดับ

นี่คือ อารมณฺเฌม อารมณฺเฌวังงซึม ง่วงเหงาหาวนอน
ถือว่า **ถิ่นมิทธะ** นิเวรณฺเฌอีกข้อหนึ่งใน ๕ ข้อ และเมื่อมัน
หลับหลับดับไป หยุดได้ หนึ่งได้ ก็นับว่า นี่คือ **“ความสงบ”**
และหลงว่านี่คือความเป็น**นิโรธ ความหลุดพ้น ความสำเร็จ**
ในนิมาน ในสมาธิ อะไรก็ว่าไป

จะเห็นได้ว่า นักปฏิบัติที่**สมาธิหลับตาเข้าไปในภาวังค์**
นี้จะต่อสู้อกิเลส ๒ ตัวนี้แหละ ถิ่นมิทธะกับอุทัจจกุกุกจะ
ส่วนกิเลสกาม และพยาบาท ไม่ค่อยได้สอน เพราะ
ไม่ได้ต่อสู้กับกิเลสกามและพยาบาทนี้นักหรือก เนื่องจาก
ไม่สนใจ ไม่เข้าใจว่า **หลักปฏิบัติอันสำคัญของมรรค องค์ ๘**
นั่นคือ การปฏิบัติที่สัมผัสผัสสภายนอก

เมื่อไม่สนใจในการปฏิบัติที่สัมผัสผัสสภายนอก ก็**ไม่ได้ลด**
ละ“กามคุณ ๕” อันเป็นการปฏิบัติเป็นเบื้องต้นไปตามลำดับ
เป็นการปฏิบัติที่**ปิดทวาร ๕** ภายนอกเสียแล้ว ก็เลย
ไม่ได้ศึกษาจากความจริงนี้กัน จะมีก็เป็นอารมณ์ฟุ้งซ่าน
ไปในเชิงกามหรือเชิงพยาบาท ก็สอนกันให้พยายามระงับ
มันเสีย ในขณะที่มันฟุ้งขึ้นมาหนึ่งแหละ ซึ่งไม่ใช่“กิเลสสด”

การทำ**นิมานทำสมาธิแบบนั่งหลับตาเข้าไปในภาวังค์**
จึงมีเรื่องฟุ้งซ่าน กับเรื่องหรี ง่วง หลับ ที่ต้องต่อสู้

ดังนั้น การเรียนรู้กิเลสกามกับ**พยาบาท**จึงสอนกัน
จากการฟุ้งซ่านนั่นเอง เมื่อมันนึกไปถึง**“ความใคร่อยาก”** ก็
เรียกว่า **กิเลสกาม** ถ้ามันไปนึกถึง**“ความโกรธความเคียด**
แค้น ชิงชัง” ก็เรียกว่า **กิเลสพยาบาท**

การปฏิบัติ ก็คือให้พยายามหยุดอาการนึกคิดหรือที่
ฟุ้งซ่านนั้นเสีย ก็ได้ผลเพียง**“ดับความฟุ้งซ่าน”** **ไม่ใช่“ดับ**
กิเลสที่เกิดในขณะที่เกิดแต่เกิดจริง”

มีผลน้อย มีผลไม่ตรง**“ตัวตนของกิเลสตัวแท้”**
เพราะไม่ได้ปฏิบัติในขณะตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายกระทบ
สัมผัสทางภายนอก แล้วก็เกิดกิเลส**กามหรือพยาบาท**
ซึ่งเป็น**“การเกิดกิเลสสดๆ”**จริง เป็น**“อาการกิเลส”ตัวแท้**
ซึ่ง**ไม่ใช่“กิเลสแห้ง”**ที่ปฏิบัติในขณะที่หลับตา ไม่มี
ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายกระทบสัมผัสอยู่หลุดๆ ณ ปัจจุบันนั้น

สรุปวิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“นิมาน”หรือเกิด“สมาธิ”**ชนิด
นี้แหละที่ส่วนใหญ่ทั่วไปทำๆกัน ก็จะนั่งหลับตาแล้วก็เพ่ง
เข้าไปภายใน คือ การเพ่งอารมณ์ ให้จิตสงบเน่วแน่ เป็น
อัปปนาสมาธิ แปลว่า **จิตสงบที่เน่วแน่** ก็นั่งเพ่งกำหนดใจ
เข้าไปให้มันตั้งเข้าหาจุด“หนึ่ง” ให้อยู่ในภาวะหยุดคิด ให้จิต
อยู่เฉยๆ ปฏิบัติได้อย่างนี้แหละ

อุปายที่ใช้กันก็คือ ให้จิตเพ่งหนึ่งเกาะอยู่กับสิ่งใดสิ่ง
หนึ่ง เช่น เพ่งอยู่ที่วัตถุใดวัตถุหนึ่ง ตั้งแต่เพ่งจากข้างนอก
แล้วจำให้ได้ให้นำไปนึกภาพวัตถุนั้นติดตาติดใจเข้าไปข้างใน
แล้วก็ให้อยู่นิ่งๆจดจ่ออยู่ที่วัตถุนั้น เรียกว่า กสิณ

การศึกษาเรียนรู้ไม่มีอะไรมาก
มีหลักใหญ่อยู่ที่**“ให้ใจมั่นนิ่ง-มันหยุด-มันสงบ”**

ก็พากเพียรทำอยู่เช่นนี้ จนชำนาญ จนมีผลเก่งกาจ
ปฏิบัติอย่างนี้อาตมาก็เคยทำมาไม่น้อยเลย แม้ใน
ชาตินี้ก็ทำได้ทำเป็น อย่างที่พูดมานี้แหละก็พูดตามที่ได้ทำ
มาตามที่เขาพูดๆกัน อาตมาก็ทำบ้าง ก็ทำได้ ไม่เห็นจะ
ยากอะไร **ไม่ว่านิมาน ไม่ว่านิโรธ** ซึ่งยังเป็น
มิจจนิมาน มิจจนิโรธ

เป็นการปฏิบัติที่ไม่ได้ใช้การพิจารณาอีกซึ่ง(คัมภีร์)
ไม่ได้ปฏิบัติอีกซึ่ง(คัมภีร์)อะไร มีแต่ความลึกลับ มันเป็นเรื่อง
“โรโหด”ไปแล้วในที่ลับ,อยู่ในที่ลับ) ไม่ใช่เรื่องเป็นไปเพื่อ
“อรหัง”(ไม่ลึกลับ,ไกลจากกิเลส,ควรไหว้ควรบูชา) จึงไม่เป็นไป
ตามคำสอนหลากหลายของพระพุทธเจ้าทรงสอนเลย

มีแต่มุ่งให้หนึ่ง ให้สงบ ให้หยุดความคิด หยุดอารมณ์
ต่างๆให้ได้หมด ให้เป็นอารมณ์เฉยๆว่างๆ

ก็มีแต่มุ่งให้สงบแบบหยุดๆ นิ่งๆ เงียบๆ

จิตจึงมีแต่เข้าไปสู่ที่ลับ ไม่เป็นไปสู่ความเห็นความ
จริงในที่แจ้งสว่างเปิดเผยกระจ่างครบสัมผัสทุกอายตนะ

ไม่ใช่ให้รู้ให้เข้าใจในความจริงต่างๆของจิต-เจตสิก
-รูป-นิพพานทั้งหลายอันมีเหตุปัจจัยต่างๆปรุงแต่งกัน

เพราะหลักสำคัญของวิธีปฏิบัติ คือ นั่งหลับตาเข้าไป
สู่ภายในภาวังค์ โดยเพ่งกลืน แล้วทำจิตให้หยุดให้ลึกลับ

โดยเฉพาะ **เหตุ**(อุปนิสัย) หรือ**องค์ประกอบ**(ปริกขาร)
ในการปฏิบัติ**ฌาน** ปฏิบัติ**สมาธิ** ปฏิบัติเพื่อให้เกิด**นิโรธ** ชนิด
นี้คือ นั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปในภาวังค์ แล้วทำใจให้หนึ่ง โดย
มีกลืนเป็นเครื่องประกอบใช้เพ่ง ก็คือ การสะกดจิตตนเอง
แท้ๆ การปฏิบัติอย่างนี้เป็นขั้นต้นเรียกว่า **“ปริกรรมนิมิต”**

นิมิต คือ เหตุ หรือเค้ามูล หรือเครื่องหมาย ดัง
กล่าวมาแล้วนั้น เช่น วัตถุที่เป็นกลืนต่างๆ คำที่ใช้ท่อง
ประกอบต่างๆเป็นต้น โดยใช้เครื่องหมายต่างๆนั้นเป็นเหตุ
หรือเป็น**องค์ประกอบ**ในการปฏิบัติ

นิมิตหรือ**เครื่องหมาย**ต่างๆจึงได้แก่วัตถุดินน้ำไฟลม
และคำท่องต่างๆนั้นเองเป็นต้น ประกอบกับวิธีปฏิบัติจึงเป็น
เหตุ(อุปนิสัย) หรือเป็น **องค์ประกอบ**(ปริกขาร)ของการปฏิบัติ
ซึ่งอาตมาไม่เคยเห็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ระบุ
“สาเหตุ”(อุปนิสัย) และ**“องค์ประกอบ”**(ปริกขาร)ของวิธีปฏิบัติ
หรือพิธีการองค์รวมที่ปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**หรือเกิด
“เอกัคคตา” แม้ที่สุดบรรลุถึง**“สัมมาวิมุตติ”** ว่า คือการนั่ง
หลับตาเข้าไปในภาวังค์ อย่างที่ทำกันอยู่แพร่หลายนี้แหละ
ว่าเป็น**“สาเหตุ”**(อุปนิสัย) และเป็น**“องค์ประกอบ”**(ปริกขาร)ของ
การปฏิบัติในที่ไหนเลย จากพระไตรปิฎก

อาตมาเห็นชัดแจ่มแจ้งแจ่มแจ้งแต่ว่า ที่พระพุทธเจ้าตรัส
ยืนยัน**“สาเหตุ”**(อุปนิสัย)และ**“องค์ประกอบ”**(ปริกขาร)ของ
การปฏิบัติหรือพิธีการองค์รวมที่ปฏิบัติเพื่อให้เกิด**เอกัคคตา**
หรือเกิด**สัมมาสมาธิ** และที่สุดบรรลุถึง**สัมภาวิ มุตตินั้น** คือ
“มรรค ๗ องค์” ได้แก่ **สัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมา**
วาจา-สัมมาภังคะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวาจา-
สัมมาสติ ที่ท่านตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-
๒๕๑ ซึ่งครบสมบูรณ์สุดจริงๆ หรือในเล่ม ๔ ทุกสูตร

ดังนั้น **นิมิต** ที่เป็น**“ปริกรรม”**(คือวิธีปฏิบัติตามที่ได้อธิบายผ่านมานั้นเอง) จึงไม่ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

ดังที่มียืนยันไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ เช่น ใน**“มหาจัตตารี**
สกสูตร” หรือในพระไตรปิฎกเล่ม ๔ ทุกสูตร เป็นต้น

ปริกรรม ที่วงการพุทธทุกวันนี้ปฏิบัติกันอยู่ส่วนใหญ่
คือ การตั้งใจปฏิบัติจดจ่อสำรวมนั่งอยู่กับทุกอย่างที่เขากำหนดไว้
นั้น เช่น เพ่งกลืนกับคาถาคำท่อง ก็ทำไปพร้อมกัน เพื่อให้เกิด
จิตผแนกรวมกันเข้า ให้เกิดความรู้สึกหรือเกิด**อารมณ์เป็นหนึ่งเดียว** “จิต”หยุดนิ่งอยู่กับองค์ประกอบนั้นๆ

●●●
ที่

นี่ ก็เป็นปัญหาของ คุณ**“ลูกพระรัตนตรัย”** ข้อ ๑
ที่ถามว่า **“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร?** และก็ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต

วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันซ์ ๕ กับ อวิชชา

หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย**“รูป”**ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันซ์ ๑
ส่วน**“นาม”**ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันซ์ ๔, อวิชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง**“ชีวิตนี้”** แต่ถาม
เต็มออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า **“ชีวิตนี้”** เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่าง
พัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา
อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น**“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ”** ก็จะ
เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ**“อตุ”** เกี่ยวกับ
“พีชะ” เกี่ยวกับ**“จิต”** และจะเกี่ยวกับ**“กรรม”** เกี่ยวกับ
“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด**“ความเป็น”**(ภาว)ของแต่ละ

นิยามกัน แคไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่า**การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง
ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**
ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์
ของตนๆ”**(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจ
บันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรินิพพาน”ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ
ขาทาน”**แท้จริง ที่ล้มผลได้และพิสูจน์ได้ ดูดเดียวกันกับ
วิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**
(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบ
กับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก
“กรรม” หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ
มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลัง
หรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลก
หรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาด
พิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี “บุญ
บารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบ
ก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้**“เองที่มีมนุษย์นับถือ ว่า
เป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ “เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือ
แม้แต่**“อำนาจของขาทาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มี
บารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจ
พิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาล
บันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้อง
สุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหน้าซ้ำ
สำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ขาทาน-ผีร้าย
หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาล**

บันดาลให้ แม้เจ้าตัวเองไม่อยากจะ ได้ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์
แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่
นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวน
ว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลว
ต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง
“อำนาจขาทาน”ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานจะนี้ที่เดียว
ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้น
ถึงปานจะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

**“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-
กัมมปฏิสรโณ”**[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัส ก็
เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำนั้น มีเนื้อหาและนัย
ละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอ
ให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มี
ความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็น
ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง
“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละออรูสีขนาดไหน แม้แต่
เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ) หากความดำริ
นั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** สั่งสม
เป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วทีเดียว
อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แท้ของผู้นั้นๆ [คาบสัว่า**“กัมม”**ที่หน้า
คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**
ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้
อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง
“กัมมพันธ”จบไปอีก ตอนนี้อธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่ง
เป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ใน
ฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ
“จรณะ ๑๕” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็น
เครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราว
ที่แล้วเรากำลักรูปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”**อันเป็นของ
ตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมา

ถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า “อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอล ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สถิตสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติอันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโคก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคัมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีวะ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน

(มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขายมัจฉาชีวะ เป็นต้น การค้าขายมัจฉาชีวะ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่

[ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีวะข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

อย่าเพิ่งงง “ภพ”มี ๓ ภพเท่านั้น คือ กามภพ-รูปภพ-อรุภพ แต่ที่มีคำว่า“อบายภพ”ก็อ่านๆไปก่อน

“กามภพ”เป็นภพเบื้องต้น เป็นภพสัมผัสภายนอกทางตาหูจมูกลิ้นกาย ที่ทุกคนจะต้องเริ่มต้นกับ“ภพ”นี้ก่อน คำว่า “อบายภพ” ก็คือ ขั้นต่ำสุดของ“กามภพ”

ลำดับแรก พุทธมีลำดับต่ำ-กลาง-สูง ทั้งของ “กามภพ” รูปภพ-อรุภพ “กามภพ”เป็นภพเบื้องต้น “รูปภพ”เป็นภพเบื้องต้น ภพนี้ภายในที่ผู้ไม่มีภูมิอาริยะไม่สามารถจะรู้แจ้งความจริงได้ “อรุภพ”เป็นภพเบื้องปลาย ภพสุดท้าย

“อบายภพ”ใน“กามาวจรภูมิ”นั้น ก็ใน“กามภพ”นั้นแหละ ที่เป็นกิเลส“กาม”เฉพาะของตน คือ สิ่งที่ยังติด ยังยึด ยังอยาก ยังเสพสุขเสพทุกข์กับเรื่องนั้น กับเหตุปัจจัยนั้น แต่มันคือขั้นหยาบ มันเรื่องต่ำแล้ว สำหรับเรา เรียกว่า“อบาย” คือ ความต่ำ ความเสื่อม ที่เป็นเบื้องต้น เป็นความหยาบความเสื่อมที่เราควรเลิกก่อน กิเลสอื่นใด มันเป็นเรื่องเฉพาะตนแต่ละคน ที่นับว่า “อบายภูมิ”ของตน นี้คือ เบื้องต้นแห่งเบื้องต้นแท้ๆ

คำว่า “อบายภพ”นั้นคือ โลกทางปรมาตฺถ์(จิต เจตสิก รูป นิพพาน) หรือวัฏสงสาร นั่นก็คือจิตหรือเจตสิกนั่นเอง ที่หมุนวนเป็นความสุข-ความทุกข์ ขึ้นต่ำขั้นหยาบอยู่ ขึ้นต่ำขั้นหยาบนี้แหละ ที่เรียกว่า “อบายภพ”

ภพ คืออะไร?

ต้องทำความเข้าใจให้เป็น“สัมมาทิฐิ”ให้ได้ ถ้าใครยัง“มิจฉาทิฐิ”ในความเป็น“ภพ”ที่เรากำลังพูดถึงอยู่ หรือยังเข้าใจไม่ได้ เข้าใจยังไม่ถูก ยังเข้าใจไม่ลึกซึ้ง ก็ไม่มีทางที่จะปฏิบัติบรรลุมรรคของพุทธศาสนาได้แน่นอน

ถ้าใครเข้าใจดี มีสัมมาทิฐิ ก็เรียนวิธีปฏิบัติให้สัมมาอีก และปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติ ก็มีทางบรรลุพุทธธรรมแน่ๆ

ภพ คือ โลกเป็นที่อยู่ของสัตว์(สัตว์ทางโอปปาติกะ) ภาวะชีวิตของสัตว์(สัตว์ทางโอปปาติกะ) หรือความเกิดของสัตว์(สัตว์ทางโอปปาติกะ) ความเป็นสัตว์(สัตว์ทางโอปปาติกะ)

อบายภพ คือ ภพที่ยังต่ำ ยังเป็นความเสื่อม

เช่น จิตใจของใครก็ตาม ที่ยัง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”เป็น“ความสุข-ความทุกข์”วนเวียนอยู่ในพหุติของจิต อันเกิดจากตนได้“ฆ่าสัตว์” ตนได้“โก่งลักขโมยทุจริต” จากตนได้“ผิดศั้วเขาเมียใคร” จากตนได้“โกหก” จากตนได้“เสพของมีนเมา” ความประพฤติอย่างนี้เอง คือ ผู้ที่ยังอยู่ใน“ภพ”ที่เรียกว่า“อบายภพ” เป็น“ภพ”ของคน “อบายภพ”แท้ๆ ที่ต้องเลิกนรกแบบนี้ก่อนเลย เป็นต้น

☞ [มีต่อฉบับหน้า]

เมื่อรัฐบาลปกครองไม่เป็นธรรม
ปวงประชาย่อมเดือดร้อน
ถูกกดขี่ข่มเหง โดนรังแกเอาเปรียบ
มหาชนจึงก่นด่าสาปแช่งรัฐบาล

สมัยหนึ่ง เมื่อพระศาสนาประทับอยู่ที่
พระเชตะวันมหาวิหาร เมืองสาวัตถี ได้ตรัสพระ
ธรรมเทศนาแด่พระเจ้าโกศล

“ดูก่อนมหาบัณฑิต ธรรมดาของพระราชา
(ผู้ปกครองประเทศ) ควรครองราชย์โดยธรรม
หากสมัยใดพระราชาไม่ตั้งอยู่ในธรรม สมัยนั้น
แม้ข้าราชการทั้งหลายก็จะไม่ตั้งอยู่ในธรรม”

พระเจ้าโกศลทรงสดับอย่างนั้น จึงทูลอาราธนา
(นิมนต์) พระศาสดาก็ทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสเล่า

ในอดีตกาล พระราชาปัญญาละแห่ง
อุตตรปัญจาลนคร แคว้นกปิละ ทรงมีวเมา
ประมาท จึงเกิดอคติ (ความเป็นไปในทางผิด)
ในพระทัย เสวยราชสมบัติปกครองบ้านเมืองโดย
ไม่เป็นธรรม เหล่าอำมาตย์ข้าราชการพลอย
เป็นอธรรมเสียเกือบทั้งหมด

(ภันฑุติณทุกชาดก)

ราษฎรจึงได้รับความยากแค้นลำเค็ญ ถูก
บีบคั้นด้วยภาษีอากร บ้างก็ต้องหลบหนี บ้างก็
พาลูกเมียเข้าป่า บ้างก็เอาหนามมาล้อมเรือนไว้
เพราะเวลากลางวันต้องผจญกับพวกเจ้าหน้าที่
ของรัฐ มาริบของเพื่อเก็บภาษี ส่วนเวลา
กลางคืนก็โดนพวกโจรเข้าปล้นแย่งชิง

ความทุกข์ร้อนระบาดไปทั่วทุกแห่ง กระทั่ง
ทำให้**ภันฑุติณทุกเทพ** (เทพหมายถึงผู้ที่มีจิตใจสูง)
ซึ่งเป็น**รุกขเทวดา** (เทพที่คอยดูแลรักษาต้นไม้)
บังเกิดการดำริขึ้นมาว่า

“หากพระราชาทรงประมาทในการเสวยราช-
สมบัติอย่างนี้ รัฐทั้งหมดจะฉิบหายแน่ เราเห็นที่
จะต้องชักจูงให้พระราชา ทรงปกครองรัฐใน
ทางที่ถูกต้องให้ได้”

ในคืนนั่นเอง รุกขเทวดาจึงเข้าไปยังห้อง
บรรทมของพระราชา แล้วเปล่งรัศมีสว่างไสว

เจ็ดจ้า จนพระราชาทรงตื่นบรรทมขึ้นมา ตรัสถามว่า

“ท่านเป็นใคร มาที่นี่ด้วยเหตุอะไร?”

“ดูก่อนมหาราชเจ้า เราคือภักษุติณทุกเทพ ได้มาเพื่อเตือนพระองค์ว่า อย่าทรงประมาทในการเสวยราชสมบัติอยู่เลย เพราะจะทำให้แว่นแคว้นทั้งหมดของพระองค์พินาศสิ้น แล้วพระองค์ก็ต้องไปเกิดในมหานรก

ความไม่ประมาทเป็นทางไม่ตาย ความประมาทเป็นทางแห่งความตาย ผู้ไม่ประมาทย่อมไม่ตาย คนประมาทเป็นเหมือนคนตายแล้ว เพราะมัวเมาจึงเกิดความประมาท เพราะประมาทจึงเกิดความเสื่อม เพราะความเสื่อมจึงเกิดโทษภัย

โปรดเถิดท่านผู้มีภาระปกครองรัฐ อย่าได้ทรงประมาทเลย เพราะกษัตริย์มีความประมาท ก็ต้องเสื่อมประโยชน์จากรัฐ ชาวบ้านมีความประมาท ก็ต้องเสื่อมประโยชน์จากบ้าน บรรพชิตมีความประมาท ก็ต้องเสื่อมประโยชน์จากอนาคาริกวิสัย(ลักษณะที่เป็นอยู่อย่างผู้ไม่ครองเรือน)

ดังนั้น โภคสมบัติทุกอย่างในแว่นแคว้นของกษัตริย์ผู้ประมาทแล้ว ย่อมพินาศหมด เป็นความทุกข์ของพระราชา ความประมาทจึงไม่ใช่ธรรมของโบราณกษัตริย์ พวกโจรย่อมปล้นทำลายชนบทที่บริบูรณ์มั่งคั่ง ของพระราชาผู้ประมาทเกินขอบเขต

เมื่อรัฐถูกปล้น แม้พระโอรสของพระองค์ก็จะมี ไม่มี เงินทองทรัพย์สินก็จะมี ไม่มี พวกญาติมิตรก็ไม่นับถือกษัตริย์ผู้ไร้สมบัติ กระทั่งพลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้า ซึ่งเคยอาศัยบุญบารมีของกษัตริย์เป็นอยู่ ก็จะถูกกันไม่นับถือในพระปรีชาสามารถ

สิริมงคลย่อมละทิ้งพระราชาผู้ไม่จัดแจงการงาน ไร้ปัญญา โง่เขลา มีความคิดอ่านเลวทราม เสมือนงูลอกคราบเก่าละทิ้งไป

หากพระราชาทรงจัดแจงการงานด้วยดี หมั่นขยันตามกาล ไม่เกียจคร้าน โภคสมบัติย่อมเจริญยิ่งขึ้น เป็นเสมือนฝูงโคที่มีโคอุสุภะ (วัวมงคล) เป็นจำฝูง

ดูก่อนพระองค์ผู้เป็นมิ่งขวัญของรัฐ พระองค์จงเสด็จออกจากพระราชวังเถิด แล้วทรงเที่ยว

ฟังเหตุการณ์ในแว่นแคว้น ในชนบท ได้ทอดพระเนตรด้วยพระองค์เอง แล้วจะทรงประจักษ์ว่า ควรจะแก้ไขปกครองรัฐให้ดีได้อย่างไร”

รุ่งเช้าวันใหม่ พระราชาทรงมอบหมายให้อำมาตย์ช่วยดูแลราชสมบัติไว้ แล้วปลอมแปลงพระองค์เป็นสามัญชน เสด็จออกจากพระนคร พร้อมด้วยปุโรหิต (ที่ปรึกษาของพระราชา) คนสนิท ออกพ้นประตูเมืองทางทิศตะวันออกได้ไม่นาน ก็พบกับชายชราชาวบ้านคนหนึ่ง กำลังนำกิ่งหนามมาล้อมเรือนของตนไว้ บังเอิญหนามตำเข้าที่เท้า จึงนั่งกระโหย่งบงหนามอยู่ แต่ปากก็บ่นด่าว่าไป

“ขอให้พระเจ้าปัญจาลราช จงถูกลูกศรพุ่งเสียบในสงคราม ให้ได้รับความเจ็บปวด เหมือนอย่างที่เราต้องถูกหนามแทงเจ็บปวดอยู่อย่างนี้”

ปุโรหิตได้ยินแล้วก็ไม่ชอบใจ จึงเดินเข้าไปหาชายชรานั้น แล้วบอกว่า

“ท่านเป็นคนชรา ดวงตาก็มืดมัว มองอะไรเห็นไม่ถนัด หนามแทงตนเอง ไม่เห็นจะเกี่ยวอะไรกับพระราชาเลย”

“ແນະ! พ่อคุณ พระราชายังไม่ได้สวดสองดูแลราษฎร กลางวันก็มีราชบุรุษ (คนของพระราชา) มาเก็บภาษีกดขี่ชาวบ้าน กลางคืนก็มีโจรปล้นประชาชนอึดอัดหวาดกลัว ต้องหาไม้หนามมาทำเป็นที่ป้องกันบ้านเรือน เราจึงโดนหนามตำเอา นี่แหละเป็นความผิดของพระราชา”

พระราชาทรงสดับเหตุผลนั้นแล้ว ก็ตรัสเรียกปุโรหิตกลับมา

“เราไปกันเถอะ ชายชรานี้พูดถูก เป็นความผิดของเราเอง”

เสด็จต่อไปได้สักครู่ ก็พบเข้ากับหญิงชราเชยใจคนหนึ่ง นางให้ลูกสาวหลบอยู่แต่ในบ้าน ตัวเองออกมาเก็บผักที่เนินดินสูง แต่แล้วเกิดพลัดตกลงมาบาดเจ็บ จึงด่าเสียงดังออกมาด้วยความเจ็บใจ

“ในแคว้นของพระราชากองนี้ หญิงสาวหาผ้าไม่ได้จนแก่ เมื่อไทร่หนอพพระราชาพระองค์นี้จะสวรรคตเสียที”

ปุโรหิตฟังแล้วอดใจไม่ได้ ที่จะเถียงเสียงดัง

กลับไปบ้าง

ยายคนชั่ว ปากไม่ดี พูดจาไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย ไยพระราชาก็ต้องมายุ่งอะไรด้วยกับการหาผ้าไม่ได้ของลูกสาวชาวบ้าน”

หญิง ชราเองก็ไม่ยอมมลดละ ธิบสวนคำทันที

“เราลี! มีเหตุผล ท่านคิดดูเถอะ พระราชาทรงชูปเลี้ยงคนธรรมดาไว้มากมาย ให้มากดขี่ข่มเหงพวกเรา ทำให้การครองชีพลำบาก ผู้ชายเลี้ยงดูลูกเมียแสนจะลำบาก แล้วอย่างนี้หญิงสาวจะไปหาผ้าได้ที่ไหน ลูกสาว ๒ คนของเราจะทำอย่างไร”

พระราชาทรงสลดพระทัยต่อถ้อยคำของหญิงชรา นั้น จึงตรัสบอกปุโรหิตให้เดินทางกันต่อไป จนกระทั่งแะพักที่บ้านหลังหนึ่ง ขณะนั้นเอง **เจ้าของบ้านกำลังรีดนมวัวอยู่** แม่วัวเกิดไม่ยอม จึงเอาเท้าดีดใส่เจ้าของอย่างแรง จนเขากระเด็นล้มทั้งตัว นมวัวก็หกเรียรดหมด เจ้าของวัวโกรธจัด ตะโกนด่าออกไปทัน

“ขอให้พระราชอาธรรมพระองค์นี้ จงถูกฟันด้วยดาบ ให้ต้องบาดเจ็บทุกซักร้อนสาหัส เหมือนกับเราถูกแม่วัวถีบเอาในวันนี้ จนนมสดทหมด”

ปุโรหิตยังคงยอมรับไม่ได้ ต้องเถียงแทนพระราชาก็

“แม่วัวถีบเจ้าให้บาดเจ็บ นานมหก จะดีเตียนพระราชาก็ได้อย่างไรกัน”

“ได้สิ! บ้านเมืองสับสนวุ่นวาย โจรปล้นสะดมมากมาย เจ้าหน้าทีของรัฐชูดริดราษฎรเราเองเมื่อก่อนไม่ต้องรีดนมวัวตัวนี้เลย แต่เดี๋ยวนี้พวกทางการบีบบังคับเอานมวัวมากขึ้น เราจึงต้องมารีดนมวัวตัวนี้”

คำตอบนี้ทำให้พระราชากับปุโรหิตยอมจำนน ครั้นพักค้างคืนที่บ้านหลังนั้นแล้ว รุ่งขึ้นก็เร่งเดินทางกลับพระนคร แต่...ระหว่างทางนั่นเอง ได้แะพักที่ **สระแห่งหนึ่ง** แลเห็น **ฝูงกาคำลัง** ใช้จะงอยปากจิกกินกบจำนวนมากอยู่

เหตุการณ์นี้...กัณฑุติณทุกเทพแสดงอานุภาพของตน บันดาลให้เหล่ากบสามารถพูดภาษามนุษย์ได้ เสียกบจึงดังระงมแข็งแะ ด่าสาปแข่งกันขรม

“ขอให้พระเจ้าปัญญาลราชทั้งพระราชโอรส และข้าราชการทั้งหลาย จงถูกประหารในสนามรบให้หมดสิ้น เหมือนพวกเราแม่เกิดอยู่ในป่า ก็ยังโดนฝูงกาบ้านมารุมจิกกินในวันนี้”

เช่นเคยที่ปุโรหิตไม่เห็นด้วย ได้แะงกลับด้วยเหตุผลว่า

“เฮ้ย! เจ้าพวกกบ พระราชาในโลกมนุษย์จะทรงดูแลรักษาสัตว์ทั่วไปหมดได้อย่างไร ย่อมเป็นไปได้ได้อยู่แล้ว”

แต่เหล่ากบยังคงยืนยันข้อกล่าวหา

“ท่านนี่ช่างเป็นชาติธรรมหนอ จึงได้กล่าวยกย่องพระราชเจ้าผู้เลวทรามอยู่ได้ ทั้งที่ราษฎรเป็นอันมากถูกปล้นอยู่ ก็ยังจะบูชาพระราชเจ้าที่นาดีเตียนพระองค์นี้

คิดดูเถอะ ถ้าแะนแะวันนี้มีพระราชเจ้าที่ตีปกครอง ประชาชนก็จะมั่งคั่ง เบิกบานผ่องใส แล้วฝูงกาบ้านก็จะดีกินก่อนข้าวดี ๆ อาหารดี ๆ ไม่ต้องบินมาถึงปานี้ มากินกบเช่นพวกเราหรอก”

ฟังแล้วปุโรหิตก็พูดอะไรไม่ออก แม้พระราชาก็ยอมรับในเหตุผลนี้ ทรงเกิดสำนึกอยู่ในพระทัยว่า

“ประชาชนทั้งหลายตลอดจนถึงพวกกบ ซึ่งเป็นสัตว์ดิรัจฉานอยู่ในป่า ก็ยังพากันด่าสาปแข่งเราผู้เดียว ว่า เป็นพระราชเจ้าโจร สร้างความเดือดร้อนให้เกิดขึ้นทุกหย่อมหญ้า ช่างน่าละอายแก่ใจยิ่งนัก”

เมื่อได้สติบังเกิดสำนึกดีแล้ว พระราชา ก็เสด็จต่อไปจนถึงพระนคร นับตั้งแต่นั้นมา พระเจ้าปัญญาลราชก็ทรงละความประมาท ตั้งพระทัยปกครองให้เป็นธรรม ทรงดูแลข้าราชการบริพารให้ประพฤติธรรมสุจริต ทรงสร้างกุศลทำบุญทำทาน จนตลอดพระชนมชีพของพระองค์

พระศาสดาทรงแสดงชาดกนี้แด่พระเจ้าโกศลแล้ว ตรัสว่า

“กัณฑุติณทุกเทพในครั้งนั้น ก็คือเรตถาคตในบัดนี้”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๒๔๑๙ อรรถกถาแปลเล่ม ๖๑ หน้า ๕๑๓)

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม

นัยน์ตาแม่จึงเหมือนมวลรวมความรัก ความทุกข์
การฝันฝ่าและชัยชนะของคนต่อสู้ชีวิต
อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

นัยน์ตาของแม่และพ่ออู๋

ผมชอบนัยน์ตาของแม่ แม่แววตาคู่นั้นจะดำเข้มเจื่อน้ำตาล หริ้หรือรูปในระยะหลังๆ เมื่อวัยของแม่ก้าวย่างเข้าสู่วัยชรา บางครั้งเกือบจะไร้รอยยิ้ม ทว่าก็บ่งบอกความจริงใจอย่างชัดเจน ในบางขณะ นัยน์ตาแม่จะเต็มด้วยริ้วรอย ความกังวล ห่วงใย ประวิติก ยามใดที่แม่รู้ว่าผมมีความทุกข์กับชีวิต หน้าที่การงาน แม้กระทั่งการเจ็บไข้ได้ป่วย ความไม่เข้าใจวิถีชีวิตที่จะเดินไป

“จะกลัวทำไมวะ เขาก็คน เราก็คคน ลู่มัน

เข้าไปกับหน้าที่การงาน ชีวิตก็อย่างนี้แหละ” แม่เคยปลุกปลอบผม เมื่อครั้งคราวใดที่ผมท้อแท้กับชีวิต ถูกหลอกให้จมปลักอยู่กับวังวนแห่งความหลอกลวง ความทุกข์ ความสิ้นหวัง ไม่มีวันสิ้นสุด

“มีงอริษฐานชิ ก่อนนอน ไหว้พระสวดมนต์ เสร็จ มีงอริษฐาน ระลึกถึงบุญคุณของพ่อแม่ให้ช่วยปกป้องรักษา คุ่มครองให้อยู่รอดปลอดภัย มันทำอะไรมีงไม่ได้หรอก พวกमारณะ” นั่นคือคำพูดบางประโยคที่แม่เคยบอกย่า หากแม่เห็น

ว่าผมซึกจะสับสน หวาดวิตกกับภาวะรอบกาย มากเกินกว่าเหตุ กลับกลายเป็นความหวาด ตระหนก สะพรึงกลัวในวิถีชีวิต

นัยน์ตาแม่ยามนั้น จะแผ่ไอรัก ความ เมตตามายังผมอย่างไม่มีประมาณ มันทำให้ผม เกิดความเชื่อมั่น ค่อย ๆ เรียบเรียงความคิด ปัญหาอันก่อเกิด หล่อหลอมความแข็งแกร่งให้ บังเกิดในจิตสำนึกทีละนิด ๆ เหมือนหยดน้ำที่ค่อย หลั่งไหลเติมเต็มความรู้สึกลอยอย่างช้า ๆ กลับกลายเป็นความเชื่อมั่น ที่จะก้าวเดิน ขณะผมฟันฝ่า อุปสรรควิบากในชีวิตและมันก็ผ่านมาได้ในทุกครั้ง

นัยน์ตาแม่เหมือนจะสร้างและขัดเกลาเติมแต่ง ความเป็นชีวิตของลูกทุก ๆ คน แม่มองลูกอย่าง เสมอหน้า ให้ความรัก ความอบอุ่นอย่างถ้วนทั่ว แม่จะเดินทางไปอยู่กับลูก ๆ ที่จังหวัดบ้านเกิด บ้างในบางช่วงที่คิดถึง หวนหาท้องไร่ท้องนา อันเป็นวิถีดั้งเดิมและแท้จริงของแม่ แต่ส่วนใหญ่ แม่จะอยู่กับผมที่เมืองใหญ่ปริมณฑลกรุงเทพฯ

แม่เฝ้าบ้านให้ผม หุงข้าว ทำกับข้าว ความ รักของแม่ผ่านลงมาถึงหลาน ๆ แกช่วยดูแลลูก ๆ ให้ผมตั้งแต่เจ้าลูกชายยังนอนแบเบาะ จนลูก ๆ เติบโตใหญ่ แมก็ไม่วายห่วงกังวล กระทั่งแม่ต้อง อยู่กับผม คอยติดตาม มาเกือบตลอดชีวิตใน บั้นปลาย

ดังนั้น ระหว่างแม่กับผม ความผูกพัน รับรู้ อารมณ์ของกันและกัน จึงค่อนข้างจะมากมาย ความจริงแล้ว น่าจะเป็นผมมากกว่า ที่ซึมซับ ความรู้สึกของแม่มาเติมเต็มในสำนึก โดยเฉพาะ เรื่องของชีวิตที่แม่ถ่ายทอดให้ได้รับรู้อย่างต่อเนื่อง จนกลับกลายเป็นบุคลิกเฉพาะตน ที่มีอารมณ์ ความคิดของแม่ มาอยู่ในจิตสำนึกของผมอย่าง ลึกซึ้ง

“มึงถอดแบบแม่ไม่มีผิด” คราวหนึ่ง พี่สาว น้องสาวเคยบอกผมตรง ๆ เมื่อผมทำนัยน์ตา แข็งกร้าว ออกอาการหงุดหงิด หรือแสดงความรู้สึกหวงนั่นหวงนี่ รวมไปถึงการกระหมัดกระหม่อม ถิ่นเหนียว เกินกว่าพี่น้องจะรับได้

นัยน์ตาแม่เหมือนประตุแห่งกาลเวลา

เพราะมันได้มองเห็น ผ่านร้อนผ่านหนาวมา อย่างยาวนาน

นัยน์ตาแม่สั่งสมความทรงจำ ภาพความหลัง ไโรนาป่าเขา บ้านไม้สักหลังใหญ่เก่าคร่ำคร่า ภาพทหารญี่ปุ่นที่รุกรานไทยสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ภาพแม่ค้าขายผัก ขายเนื้อตะกวด กบ หอย ปู ปลา รวมถึง ผักกระเฉด ผักตำลึง ยอด กระถิน ผักบุ้ง ใบลั่นเปราะ เห็ดหอบ เห็ดโคนและ ต้นชะงูที่กลืนปายังหอมกรุ่น รวมถึงภาพไม้เรียว แล้ไม้ไผ่ที่หวดลงบนก้นลูก ๆ อย่างรุนแรงและ เฉียบขาด บางหนถึงกับจับลูกมัดมือไขว้หลัง ด้วยเชือกขวัน หวดด้วยแล้ทำโทษแบบไม่เลียง ยามใดที่ผมประพฤติผิด ตื้อด้าน หนีเที่ยว จน กันผมเป็นรอยริ้วแดงเป็นเส้น บางจุดเลือดซึม ซิบ ๆ ไม่ใช่ไม่รัก แต่เพราะรักของแม่ ผมถึง ได้เป็นตัวเป็นตนจนถึงทุกวันนี้

นัยน์ตาแม่จึงเหมือนมวลรวมความรัก ความทุกข์ การฟันฝ่าและชะชชนะของคนต่อสู้ ชีวิตอย่างไม่มีวันสิ้นสุด

ทว่าในระยะหลัง ๆ นัยน์ตาแม่เริ่มจะฝ้าฟาง เมื่ออายุของแม่ชนแปดสิบปี

ร่างกายที่เคยอ้วนท้วมในชุดผ้าถุงสีน้ำตาลไหม้ เลื้อยคอกระเช้าสีเขียวหม่นอยู่กับบ้าน น้ำหนัก ไม่น่าจะเกินเลยเจ็ดสิบกิโลกรัม เส้นผมที่เคย เป็นสีดอกเลา กลับกลายเป็นสีปุยฝ้าย ก่อน ๆ ยังไม่ขาวมากนัก แม่มักจะเข้าร้านตัดผม ย้อม ผมจนดำสนิท ดัดเป็นลอนเหมือนสาวโบราณ คล้ายอยากจะบดบังวัยชราที่เข้ามาเยี่ยมเยือน มากขึ้นทุกขณะ

ระยะหลัง ๆ แม่น่าจะเบื่อ จึงปล่อยมันขาว โพลนเป็นโยล่ำลี้

แต่นัยน์ตาของแม่ซิ เริ่มฝ้ามัว

ผมเคยเฝ้ามองนัยน์ตาแม่ นัยน์ตาแก่ยาวรี สีดำเคลือบน้ำตาล ปกติจะนิ่งสงบ เรียบเหมือน ผิวน้ำในบึงใหญ่ ใบหน้ากว้าง ผิวคล้ำ ค่อนข้างดู แทบไม่มีรอยยิ้ม แม่ชอบทำงานมากกว่าการ พุดคุย ไม่หุงข้าวก็ทำกับข้าว หรือไม่ก็ล้างจาน วันไหน เวลาเหลือเฟือ แม่ก็แถมด้วยการเช็ดถู

บ้านที่ละน้อย ๆ ด้วยการกระเถิบกันผ่านไปตาม
พื้นเรื่อย ๆ แม่ไม่อยากจะใช้เวลาผ่านไปอย่างว่าง
เปล่า บางทีก็เลยไปถึง การลุกขึ้นเช็ดประตุนหน้าต่าง
ต่าง ขอบตู้ โต๊ะ เก้าอี้ ตู้เตาแก๊ส แม่บอกว่า
“เป็นคนแก่ต้องเลียฟากเรือนให้ลูกหลาน” การ
ทำงานช่วยให้ร่างกายของแม่แข็งแรง เส้นเอ็น
ไม่ยึด ยึดอายุให้คนแก่มีกำลังวังชามากขึ้น

ผมมักจะหาหนังสือธรรมะมาให้แม่อ่าน นับ
แต่หนังสือสวดมนต์ บทเทศนาของพระภิกษุที่ลง
ลึกคำสอนการปฏิบัติให้พันทุกข์ รวมถึงเรื่อง บุญ
บาป นรก สวรรค์ ในวันวัยแห่งบั้นปลายชีวิต
ความสงบ การปล่อยวาง ความเข้าใจถึงเส้นทาง
แห่งชีวิต น่าจะเป็นสิ่งจำเป็นที่คนสูงอายุต้องการ

แม่อ่านอย่างน่าจะเข้าใจ อ่านไปอย่างช้า ๆ
ลงทุนหัดท่องบทสวดมนต์จนจำได้ขึ้นใจ ทุก
ลัปดาห์ในวันหยุดเสาร์อาทิตย์ ผมจะพาแม่ไปวัด
ไปทำบุญ ไปปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิ บางครั้ง ใน
วันพระใหญ่ แม่จะไปนอนวัด หรือไม่ช่วงใดที่
วัดจัดให้มีการปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง แม่ก็
ชอบเสื่อหมอนเตรียมเสื่อผ้าไปนอนวัดสามวันบ้าง
เจ็ดวันบ้างอย่างต่อเนื่อง ไบหน้าแม่อึมเอิบ
เป็นสุขตามอัธยาของชาวพุทธ

นัยน์ตาแม่พร่ามัวในช่วงอายุแปดสิบปี แม่
เคยบอกผมว่า เริ่มจะมองตัวหนังสือไม่ค่อยเห็น
ต้องอ่านเฉพาะหนังสือธรรมะที่อักษรใหญ่ ๆ ถ้า
ตัวเล็ก ๆ แม่จะหลีกเลี่ยง

คราวหนึ่ง แม่กลับไปเยี่ยมบ้านเกิดที่ต่าง
จังหวัด น้องสาวผมมีอาชีพรับราชการเป็นครู
พาแม่ไปหานายแพทย์ช่วยตรวจสอบนัยน์ตาของ
แม่ แม่บอกว่าแม่เริ่มจะเป็นต้อเนื้อ แต่คุณหมอ
บอกว่า ยังไม่ให้ผ่าตัด เพราะอาการยังไม่รุนแรง

ผมเคยจ้องดูนัยน์ตาแม่อย่างพิเนิจ จึงรู้ว่า
เริ่มมีเนื้อเยื่อเล็ก ๆ สีแดงออกซำ ๆ ลูกกลมที่มุ่ม
ตาแต่ยังไม่ร้ายแรง แม่สายตาแม่จะเริ่มมัว ๆ
ถึงขั้นแม่ไม่อยากจะอ่านหนังสือ

แม่เลี่ยงไปฟังวิทยุ ดิก ๆ ดิหนึ่งติสองหรือ
ไม่กี่คอนรุ่งตีสี่ตีห้า ผมตื่นขึ้นมา จะได้ยินเสียง
คลื่นวิทยุดังออกมาจากห้องนอนของแม่ เป็น

เสียงคำสอนธรรมะของหลวงพ่อกหลาย ๆ วัดที่
เทศน์ผ่านรายการวิทยุยามเจ็บบงัด

แม่เริ่มเหมือนจะซึมเศร้า เมื่อน้องชายผม
มาเสียชีวิตลงอย่างกะทันหัน

น้องชายคนสุดท้ายอายุเพิ่งจะย่างเข้าห้าสิบปี
ทำงานเป็นพนักงานเทศบาลแห่งหนึ่ง ร่างกาย
แข็งแรง หน้าตาสดใส สุขภาพค่อนข้างจะสมบูรณ์
ลู่ ๆ มาเสียชีวิตลง ขณะนอนหลับ

“มันอยากตายก็ช่างมัน แม่เตือนมันแล้ว มี
ลูกเมียให้ดูให้ดี” แม่บ่นอย่างน้อยใจในโชคชะตา
เพราะแม่รู้ว่า น้องชายมีโรคประจำตัวและความ
เครียด โพล้ไปมีภรรยาปากร้าย บ่นเข้าบ่นเย็น
สร้างความเครียดกับชีวิตให้มากยิ่งขึ้น ผมเพิ่งจะ
ทราบในภายหลังว่า น้องกินยาควบคุมความดัน
โลหิต โรคหัวใจรั้วที่เคยเป็นยามเด็กเริ่มจะกำเริบ

แท้จริง แม่ผูกพันกับน้องชายคนสุดท้าย
อย่างมากมาย เพราะน้องจะเป็นผู้มาดูแลแม่
เกือบจะทุกวัน ขณะผมโยกย้ายไปทำงานต่าง
จังหวัด ลัปดาห์สองลัปดาห์ถึงจะมีโอกาสมา
เยี่ยมบ้านสักครั้งหนึ่ง

นับแต่วันที่น้องเสียชีวิตลง ชีวิตของแม่ก็
เหมือนมีดมนลงเรื่อย ๆ

ร่างกายแม่เริ่มผอมซูบ น้ำหนักจากเกือบ
เจ็ดสิบกิโลกรัม เหลือเพียงหกสิบต้น ๆ ในเวลา
เพียงเดือนสองเดือน จากคนที่อ้วนท้วน มีน้ำ
มีนวล เรือนร่างค่อย ๆ บางลง ดำคล้ำเหมือน
ซากไม้ที่เหลือแต่แก่นดำ ๆ เสียงแม่โหยลกๆ
บอกว่าจะมีปัญหาทางสุขภาพ ผมเฝ้าสังเกต
และบอกแม่ว่า เมื่อน่าจะลดการสูบบุหรี่ให้น้อย
ลง เพราะผลการตรวจสุขภาพครั้งล่าสุด
หมอบอกว่า แม่มีปัญหาเรื่องปอด

แม่เลิกอ่านหนังสืออย่างเด็ดขาด แม่บอกว่า
สายตาใช้ไม่ได้แล้ว มองใครไกล ๆ จำไม่ได้
แล้วเรื่องอะไรจะทนทรมานอ่านหนังสือต่อไปทำไม
ช่วงบั้นปลาย แม่บ่นอยากที่จะกลับไปอยู่ที่บ้าน
เกิดอย่างถาวร แม่อาจจะรู้สึกถึงวันเวลาที่งวด
เข้ามาทุกขณะ เหมือนไม้ใกล้ฝั่ง...นานแล้วนะ
ที่แม่ติดตามผมมาโดยตลอด เคยไปอยู่ต่าง

จังหวัดทางภาคเหนือครึ่งหนึ่ง สมัยผมเริ่มรับราชการได้เพียงสี่ห้าปี แล้วที่สุด ผมก็ครบรอบครั้วก็มาปักหลักกันใกล้กรุงเทพฯ และแม่ก็มาอยู่กับผมนับแต่นั้น ร่วมสามสิบกว่าปี

ผมเริ่มกังวล เผ่าสังเกตแม่อย่างละเอียดถี่ถ้วน ถ้าสามารถ ถ่ายเทความทุกข์ทางกาย ผ่านถึงกันและกันได้ ผมก็อยากถ่ายความทุกข์ของแม่มาไว้ที่ผมให้มาก ๆ

ในที่สุด ผมก็ตัดสินใจพาแม่กลับบ้านนอก ไปอยู่กับพี่สาวน้องสาว ผมหวังว่า สายตาเมื่อน่าจะดีขึ้น เมื่อแม่ได้มองเห็นต้นไม้ใบหญ้า สีเขียวกลางท้องทุ่ง เพื่อที่เขาสิ้นน้ำเงินเข้มตัดกับฟ้าสีคราม

“แม่จะไปผ่าตัด อืดจะพาแม่ไปผ่าตัดตาอีกหน่อย แม่จะอ่านหนังสือได้เหมือนเดิม” แม่บอกผมเป็นประโยคสุดท้าย แม่หวังว่า จะกลับมาอ่านหนังสือสวดมนต์และบทธรรมะได้อีกครั้งหนึ่ง

คนแก่กับสายตาเป็นเรื่องปกติ

ผมเริ่มจะยอมรับและเข้าใจสัจจะได้มากขึ้น เพราะผมล้มผัสใกล้ชิดกับคนชราถึงสองคน คนแรกคือแม่ของผม เพียงวันวัยผ่านเข้าหลักแปดสิบปี แม่ก็เหมือนไม้ใกล้ฝั่ง ผมอมชูป ผิดคล้านัยน์ตาเลื่อนลอยเป็นบางครั้งและสายตาของแม่กำลังจะมองไม่เห็น

อีกคนหนึ่ง คือพ่ออยู่สุข พ่อตาของผม ปีนี้อายุแก่เก้าสิบสี่ปีแล้ว เหตุที่เรียกว่า พ่ออยู่สุข เพราะเรื่อนผมแกขาวโพลน อายุมากที่สุดในหมู่บ้าน ผมจึงชอบเรียกพ่อตาว่าพ่ออยู่สุขเสียมากกว่า

เรื่อนร่างแก่ค่อนข้างบางเล็ก ดูคล้ายจะท่วมอย่างคนร่างเล็ก แม่เหมือนลงพุงนิด ๆ เพราะเจริญอาหารจนต้องงดอาหารมื้อเย็นไปในปีที่สุด

อยู่สุขมีปัญหาเรื่องสายตาเหมือนแม่ของผม “พ่ออ่านหนังสือตัวเล็ก ๆ ไม่ได้ ต้องหาหนังสือตัวโต ๆ มาให้พ่อ” ครั้งหนึ่งแกเคยบอกเมื่อสองปีก่อน

ความจริงภรรยาผม ชื่อแวนมาฝากแกเสมอ

เพราะรู้ว่า สายตาคนแก่เสื่อมเร็ว อยู่สุขเป็นคนชอบอ่านหนังสือธรรมะและบทสวดมนต์

หลังทำงานเข้าด้วยการรดน้ำแปลงผัก โปะหลั่ว ปลุกผัก เหนื่อยจนเหงื่อซึม อยู่สุขก็จะหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน เอนหลังบนเตียงไม่ได้ดูที่บ้าน แก่อ่านจริงอ่านจัง อ่านอย่างรู้สึกรื่นรมย์ ในความรู้สึก บางครั้งก็ออกเสียงดังเหมือนพรา้สวดมนต์ สลับกับการหัดท่องบทสวด นั่นคือความสุขของแกที่จะหาจากที่ใดไม่ได้แล้ว

“พ่อชกจะอ่านหนังสือไม่ได้แล้ว มองใครเดินมาไกล ๆ จำไม่ได้ มันเป็นเงากลาง ๆ” ครั้งหนึ่งอยู่สุขเคยปรารภ น้ำเสียงเรียบเฉย ปราศจากความรู้สึก

“นัยน์ตาอยู่เป็นอะไร” ผมถามอย่างสนใจ อายุเก้าสิบสองปียามนั้น แกยังเป็นนักอ่านอย่างตัวงง ผมไม่เคยเจอนะ คนแก่ที่สนใจอ่านหนังสือ แต่แล้วจู่ ๆ นัยน์ตากลับมาพรา้เลื่อน มันอาจจะทำลายความรู้สึกแกพอสมควร

“พ่อเป็นต้อตา...ทร พาพ่อไปตรวจหมอแล้ว” แกเอ่ยเล่า ถึงการไปกับลูกชายคนโต

“ต้องรักษาหรือเปล่า” ผมถามอย่างสนใจ

“อาจจะต้องผ่าตัด” น้ำเสียงแกชิงชัง

“เมื่อไหร่”

“กำลังรอคิว...หมอมจะดูอาการเป็นระยะ คงนัดผ่าตัดอีกครั้ง” เสียงเล่าไปเรื่อย ๆ ไม่แสดงอาการวิตกทุกข์ร้อน แกสูงอายุมากแล้ว การเสื่อมถอยของร่างกาย น่าจะเป็นเรื่องปกติ

“อยู่คงอ่านหนังสือไม่ได้” ผมทำน้ำเสียงกังวลแทนแก

“หาหนังสือตัวโต ๆ มาให้พ่อชช พ่อพ้ออ่านได้” แกบอกยิ้ม ๆ อย่างมีความหวัง

ผมหายไปเกือบหนึ่งปีเต็ม ๆ ติดตามเรื่องอยู่สุขเป็นระยะด้วยการถามไถ่ทางโทรศัพท์ เพราะอยู่กันคนละจังหวัด ผมชอบที่นัยน์ตาของแกยังคงแจ่มใสคล้ายเด็ก ๆ หรือไม่ก็หลงพ้อที่เกือบจะหลุดพ้นจากความทุกข์ทางโลก พอผมกลับมาเยี่ยมแกอีกครั้งหนึ่งในวันรดน้ำดำหัวผู้สูงอายุปีใหม่ไทยทางภาคเหนือ แกกลับมาอ่าน

หนังสือตัวเล็ก ๆ ได้อีกครั้งหนึ่ง รอยยิ้มมีรอย
รีนเรืองอย่างคนสูงวัย

“พอรักษาตาแล้ว” แกเอ่ยเล่า นัยน์ตาใสซื่อ
“เห็นคนได้แจ่มชัด...อ่านหนังสือได้สบาย ทรมัน
พาพ่อไป...ไม่รู้ว่าลอกหรือผ่า”

ผมมองแกอย่างยินดีที่พ่ออุ้มกลับมาได้เห็น
ทว่าใจกลับโพลไปนึกถึงแม่ที่ชีวิตของแกจากไป
อย่างไม่มีการทวนกลับ

มันคือบทเรียนครั้งร้ายแรงที่สุดในชีวิตของผม
แม่ไอโซลกรๆ ในห้องนอนที่ลมหนาวกรูกรียว
ผ่านเข้ามาอยู่เป็นละลอกร่างผอมเกร็งสะท้อนหนาว
สะบัดผ้าห่มขึ้นคลุมก็ยังไม่หายหนาว จนแม่ต้อง
ย้ายที่นอนมานอนกับพื้นห้องโถงใหญ่หน้าบ้าน

ผมปลุกบ้านให้แม่ใหม่ เป็นบ้านขนาดสอง
ชั้นโถงใหญ่ ปูพื้นด้วยแกรนิตได้สีขาวสะอาด

แม่น่าจะอยู่สบายนะ มันคือบ้านสองชั้น
โปร่ง ๆ ลมโกรกไปโรง

ทว่ามันกลับเป็นการทำร้ายแม่ทางอ้อม
เพราะแม่ไม่ชอบใส่รองเท้าพื้นผ้ากันลื่นภายในบ้าน
แม่ไอเพราะลมหนาวเกือบตลอดทั้งคืน บาง
คืนนอนไม่หลับ นัยน์ตาแม่พร่าเลือนมากยิ่งขึ้น
แม่เดินช้า ๆ อย่างระมัดระวัง แต่ไม่ใส่รองเท้า
กันลื่น

และแล้วคืนอันโหดร้ายก็มาเยือน

คืนวันหนึ่งปลายเดือนมกราคม ผมตื่นขึ้น
มาเวลาตีหนึ่ง เดินลงมาชั้นล่างมองหาแม่

ผมสะดุ้งเฮือกขึ้นสุดตัว เมื่อเห็นร่างแม่นอน
พิงพาดห่างจากประตูห้องน้ำไม่ถึงหนึ่งเมตร

“แม่เป็นอะไร” ผมตะโกนถามเสียงลั่น
ก้าวพรวด ๆ ลงมาพุงร่างแม่ไว้ในอ้อมแขน
ด้วยอาการลุกลุกกลน

“แม่ล้ม พื้นมันเปียกฉี่แม่ แม่มองไม่เห็น”

“แม่ลุกไหวไหม”

“แม่เจ็บ” แม่ส่ายหน้า ส่อแววลิ้นหวัง

เข้ามิด...รถพยาบาลมารับแม่ถึงบันไดบ้าน
นั่นเป็นการเดินทางของแม่ครั้งสุดท้าย

แม่นอนรักษาตัวอยู่โรงพยาบาลประจำ
จังหวัดลพบุรีสามวัน ต้องผ่าตัดตรงกระดูกขาใกล้

สะโพก ตามด้วยเหล็กและนอตตัวเล็ก ๆ แม่
นอนพักในห้องพักรักษาไม่ถึงสามวัน ก็ติดเชื้อใน
กระแสโลหิต หมอไม่สามารถยื้อชีวิตแม่เอาไว้ได้

ผมไม่ทันได้เห็นลมหายใจแม่ครั้งสุดท้าย
เพราะเดินทางกลับบ้านใกล้กรุงเทพฯ ด้วยมั่นใจ
ว่าแม่ฟื้นชีวิตอันตรายเป็นแล้ว แต่มีจรรยาชนแฝง
เร้นอย่างเงียบเชียบ

น้องสาวเล่าว่า ลมหายใจของแม่ค่อย ๆ
แผ่วหาย แม่เห็นภิกษุผู้ทรงสมณะในภาพสุดท้าย
จากความนึกคิด ท่ามกลางเสียงสวดมนต์ของ
หลานสาวที่สวดให้แม่ฟัง

ภาพแม่เป่ากระหม่อมให้ผมก่อนเดินทาง ยัง
จำติดตาตรึงใจ

นัยน์ตาแม่มีดลงระยະสุดท้าย นี้...ถ้าผม
รักษานัยน์ตาของแม่ตั้งแต่เริ่มต้น แม่คงจะมอง
เห็นอย่างแจ่มใส

มันคงไม่มีวันจากพรากรวดเร็วถึงขนาดนี้.

๒

**ทจก.จ.บริการพฤษะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

**พุกทศานา คือ
ประชาธิปไตย
ที่ยิ่งใหญ่ในโลก**

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**

โดย **คุณสมยศ - รตน เฉลิมพงษ์**

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พฤษะคีรี

จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๑

● บารมีกษัตริย์
ยศรัพย์ยิ่งใหญ่
ขุนพลฉลาดหลาย
มากมายไพโรฬ

บารมีกษัตริย์

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า

“พระราชอาชฎาผู้เป็นกษัตริย์ได้มูรธาภิเษก(รดน้ำทำพิธีราชาภิเษก)แล้ว ทรงประกอบด้วยองค์ ๕ ประการ ถึงจะประทับอยู่ ณ ทิศใดๆ ก็จะเหมือนกับประทับอยู่ ณ รัฐของพระองค์เอง

องค์ ๕ ประการนั้นคือ

๑. ทรงเป็นอุกโตสุชาติ (เกิดในสกุลสูงจากทั้งสองฝ่าย) ทั้งฝ่ายพระบิดา ทั้งฝ่ายพระมารดา มีพระกรรมกิจถือปฏิสนธิหมดจดบริสุทธิ์ดี ตลอด ๗ ชั่วบรรพบุรุษ เป็นผู้ที่ไม่ใคร่จะคัดค้านตำหนิ โดยอ้างถึงพระชาติ(วงศ์สกุล)ไม่ได้เลย

๒. ทรงเป็นผู้มั่งคั่ง มีพระราชทรัพย์มาก มีพระราชโภคะ(สมบัติ)มาก มีพระฉาง(ที่เก็บของขนาดใหญ่ เช่น ข้าว) และมีพระคลัง(ที่เก็บทรัพย์สมบัติของหลวง)บริบูรณ์

๓. ทรงเป็นผู้มีกำลัง ประกอบด้วยจตุรงคินิเสนา(กำลังพล ๔ เหล่าคือ พลช้าง พลม้า พลรถ พลเดินเท้า) ผู้ซึ่งเชื่อฟังทำตามรับสั่ง

๔. ทรงมีปริณายก(ขุนพล)เป็นบัณฑิตผู้ฉลาด มีปัญญา มีความสามารถยังเห็นเหตุการณ์ทั้งอดีตอนาคตและปัจจุบัน

๕. ทรงมีพระยศแก่กล้า เพราะอาศัยองค์ประกอบทั้ง ๔ ประการนี้ของพระองค์ ย่อมทำพระยศให้แก่กล้า

พระองค์ทรงประกอบด้วยองค์ ๕ ประการนี้ ถึงจะประทับอยู่ ณ ทิศใดๆ ก็จะเหมือนกับประทับอยู่ ณ รัฐของพระองค์เอง เพราะข้อนี้ย่อมมีสำหรับพระราชอาชฎาผู้ครองรัฐได้แล้วอย่างนั้น

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุผู้ประกอบด้วยธรรม ๕ ประการ ก็ฉนั้นนั้นเหมือนกัน จะอยู่ ณ ทิศใดๆ ก็เป็นผู้จิตหลุดพ้นกิเลสได้แล้ว

ธรรม ๕ ประการนั้นคือ

๑. เป็นผู้มึศีล สำรวมในปาติโมกขสังวร (ระมัดระวังในวินัยข้อห้ามของภิกษุ) ถึงพร้อมด้วยอาจารย์ (ความประพฤติดี) และโคจร(อารมณดี)

มีปกติเห็นภัยในโทษแม้มีประมาณน้อย สมาทาน (ถือปฏิบัติ)ศึกษาอยู่ในสิกขาบท(ข้อศีลข้อวินัย)ทั้งหลาย

เหมือนกับพระราชอาชฎาผู้เป็นกษัตริย์ ได้มูรธาภิเษกแล้ว ทรงสมบูรณด้วยพระชาติ ฉะนั้น

๒. เป็นพหุสูต (ผู้มีความรู้มาก) ทรงไว้ซึ่งสุตะ (ความรู้ที่ได้ศึกษามา) สั่งสมสุตะ เป็นผู้ได้สติมาก ทรงจำไว้คล่องปากขึ้นใจ แทงตลอดดีแล้วด้วยทิวฐิ(ความเห็น)

เหมือนกับพระราชอาชฎาผู้เป็นกษัตริย์ ได้มูรธาภิเษกแล้ว ทรงมั่งคั่ง มีพระราชทรัพย์มาก มีพระราชโภคะมาก มีพระฉางและพระคลังบริบูรณ์ ฉะนั้น

๓. เป็นผู้ปรารภความเพียร เพื่อละอภุศลธรรม(ความชั่ว) เพื่อทำกุศลธรรม(ความดี)ให้ถึงพร้อม เป็นผู้มีกำลัง มีความบากบั่นมั่นคง ไม่ทอดธุระในกุศลธรรมทั้งหลาย

เหมือนกับพระราชอาชฎาผู้เป็นกษัตริย์ ได้มูรธาภิเษกแล้ว ทรงสมบูรณด้วยกำลัง ฉะนั้น

๔. เป็นผู้มึปัญญา คือ ประกอบด้วยปัญญา ยังเห็นความเกิด(กิเลส) และความดับ(กิเลส)อันเป็นอาริยะ ชำแรกกิเลสให้ถึงความสิ้นทุกข์ได้โดยถูกต้อง

เหมือนกับพระราชอาชฎาผู้เป็นกษัตริย์ ได้มูรธาภิเษกแล้ว ทรงสมบูรณด้วยปริณายก ฉะนั้น

๕. มีวิมุตติ(หลุดพ้นกิเลส) เพราะอาศัยองค์ประกอบทั้ง ๔ ประการนี้ของเธอ ย่อมบ่มวิมุตติให้แก่กล้า

เหมือนกับพระราชอาชฎาผู้เป็นกษัตริย์ ได้มูรธาภิเษกแล้ว ทรงสมบูรณด้วยพระยศ ฉะนั้น

เธอประกอบด้วยธรรม ๕ ประการนี้ ถึงจะอยู่ ณ ทิศใดๆ ก็เป็นผู้มึจิตหลุดพ้นกิเลสอยู่ เพราะข้อนี้ย่อมมีสำหรับภิกษุผู้มึจิตหลุดพ้นกิเลสได้แล้วอย่างนั้น”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒

“ยัสสทิส” สลสูตร ข้อ ๑๓๔)

เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

โดย เปลว สีเงิน
๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๕
ไทยโพสต์

เหยี่ยมหาญ และดุดัน สมเป็นผู้พิทักษ์ประชา
“ด้วยบาเทาโหด” ที่เข้าตานายกระโรเซ่นนั้น!...
วีรกรรม “พล.ต.อ.อดุลย์ แสงสิงแก้ว”
นำปฏิบัติหน้าที่ภายใต้การเมืองบัญชาทุกรูปแบบ
ทั้งรอยตีน รอยตะบอง และแก๊สน้ำตา
จะประทับอยู่ในความทรงจำด้านเจ็บปวดของประชาชน
“ผู้ไม่เอาระบอบทักษิณ” ตลอดไป

● ภาพอินเทอร์เนต

ภารกิจ ‘กองหลอน’ ของเสธ.อ้าย

ภาพลักษณ์ตำรวจวันนี้ โดย พล.ต.อ.อดุลย์ แสงสิงแก้ว เหมือนไก่ตีชนะ กระโดดขึ้นคอน แล้วกระพือปีกโก่งคอขึ้น ประกาศชัยเหนือประชาชน แคระดมตำรวจในชุดเต็มอัตราศึก จากทั่วประเทศมาไม่กี่หมื่น ก็สามารถไล่ตีไล่กระต๊อบ ปาแก๊สน้ำตาใส่มวลชนที่ออกมาแสดงเจตนารมณ์ตามวิถีทางประชาธิปไตยจนบาดเจ็บปางตาย แตกกระเจิงแพ่พ่ายไปได้ในที่สุด

มันเป็นภาพที่สง่างาม สมบูรณ์แบบ เหยี่ยมหาญ และดุดัน สมเป็นผู้พิทักษ์ประชา “ด้วยบาเทาโหด” ที่เข้าตานายกระโรเซ่นนั้น!

ดาว เงินและโล่เขนสองประกายวาววับ ชับแน่นความเป็นตำรวจวีรบุรุษอภิรักษ์รัฐสภา ระบอบทักษิณที่ยิ่งใหญ่ นับเป็นเกียรติประวัติสูงส่งของตำรวจและสถาบันตำรวจเพื่อระบอบทักษิณที่ต้องจารึกไว้

“แผ่นดินแดง” อยู่ไม่ไกลแล้ว...

สหาย นปช.เอ๋ย และเพื่อนร่วมแนวทาง
ทักษิณทั้งหลายเอ๋ย!

วีรกรรม “พล.ต.อ.อดุลย์ แสงสิงแก้ว” นำ
ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้การเมืองบัญชาทุกรูปแบบ
ครั้งนี้ ทั้งรอยตีน รอยตะบอง และแก๊สน้ำตา จะ
ประทับอยู่ในความทรงจำด้านเจ็บปวดของ
ประชาชน “ผู้ไม่เอาระบอบทักษิณ” ตลอดไป
และต่อให้ตายจาก

รายนี่...มีสิม!

ปฏิบัติการ “คล้ายถอดใจ” กลางกระแส
มวลชนกรากของเสธ.อ้ายเมื่อปลายค้อยวันที่
๒๔ พฤศจิกายน เท้าที่สดับ หลายเสียงหย่นแย้ม
หลายเสียงครหา หลายเสียงฮึดฮัด หลายเสียง
เข้าใจ หลายเสียงข้องใจ ใครมีปฏิกริยาตอบสนอง
“มือใหม่หัดขับ” อย่างไร ผมเข้าใจ และไม่คิด
“เสียงแทน” ไร้เสียฝ่ายเลย

เสียฝ่ายเป็นโจร “บ้านกอไผ่” หลังยุค
สงครามโลกครั้งที่ ๒ จะว่าไปแล้ว ดังระดับท้าย
แถว ขนาด ป.อินทราปาลิต ไม่เอามาเป็นพระเอก
ในนิยายชุดเสือของท่าน ครูสอนหนังสือไทยคน
แรกของผม ไม่ใช่ครูโรงเรียน แต่เป็นจักรๆ วงศ์ฯ
วัดเกาะ กับนิยาย “เสือดำ-เสือใบ-เสือมเหศวร”
และหัตถ์นิยายชุด พล นิกร กิมหงวน ของ
ป.อินทราปาลิต นี้แหละ

แต่วันนี้ ผมต้องขอขอบคุณ “เสือฝ่าย ๒๕๕๕”
คือพลเอกบุญเลิศ แก้วประสิทธิ์ ร้อยครั้ง-พันครั้ง
เพราะเสียฝ่าย ๒๕๕๕ ไม่ได้ออกมาปล้น แต่ออก
มาทำหน้าที่ “กองหลอน” ในบทบาท “ผู้นำทัพ”
ปราบโจรปล้นแผ่นดิน!

เสียฝ่ายทำได้เยี่ยมจริงๆ!

เพราะการที่ท่านใช้ “ความไม่มีท่า” ให้เป็น
กระบวนท่า “สังเิกชุมนุม” กลายเป็นหมัด
สะเปะสะปะ บังเอิญไปทำลายค่ายกลและแผน
ฝ่ายตรงข้ามชนิดตั้งใจ แต่คล้ายมีตั้งใจ มีหน้าซำ
ล่อหลอกให้เผยไต๋ จนจับได้หมดว่า

ใคร....คือใคร ในทาง ๒ แพร่งประเทศ!?

อันที่จริง พลเอกบุญเลิศทำตามพูด มาไม่ถึง
ล้าน ไม่ถึง ๕ หมื่น-๕ แสน เลิกชุมนุม และ
ท่านบอกมาตลอดว่า ชุมนุมวันเดียว ไม่ยึดเยื้อ
วันเดียวจบ แล้วเลิกเลย

เมื่อวันที่ ๒๔ พ.ย.ทั้งปฏิบัติการตีนโหด ทั้ง
การใช้ระบบรัฐชดชวาทประชาชนมิให้มาร่วม
ชุมนุมได้สะดวก ต่างๆ นานา คนมาร่วมชุมนุมก็
ไม่ถึงล้าน และเท่าที่ฟังไม่ถึง ๕ หมื่น

คนชุมนุมซัก ๒-๓ หมื่น แต่รัฐบาลสั่ง
สตร.เกณฑ์พลกระที่บมา ๕ หมื่น ถึงชุมนุมต่อ
ยังงี้ก็...ราษฎรไม่พอดินตำรวจอยู่ดี!

แต่ประเด็นนี้ ผมไม่ทักทักเป็นข้ออ้าง แต่
ท่านลองสมมุติตัวเองเป็นเสธ.อ้ายซิว่า ใน
สถานการณ์อย่างนั้น ด้วย “มือใหม่หัดขับ” จะให้
ทำอะไรในอนาคต หากมืดค่าลงไป ที่จะไม่ต้อง
พาคนไปตายทั้งคันรถ

และระดับมือใหม่หัดขับ ลองตอบจาก
ประสบการณ์ที่ว่า มันคล่อง หรือติดขัด เบรกอยู่
ตรงไหน คลัตช์อยู่ตรงไหน คันเร่งอยู่ตรงไหน
เหยียบก่อนเหยียบหลัง หรือต้องเหยียบพร้อม
ตอนไหน เพื่อประคองรถให้จอดสนิท และปลอดภัย
มันอึด อัด-ขัดใจไปทั้งหมดใช้ใหม่ การนำ
มวลชนของเสธ.ก็ประมาณนั้น ผมจึงว่า ท่าน
ตัดสินใจถูกแล้ว ถูกดำก็คุ้มค่า เพราะถูกต้องแล้ว
เมื่อเห็นท่าสะเปะสะปะ ก็กระที่บเบรกมันชะก่อน
เลย!

แต่ท่านรู้มั๊ย มวลชน ๒๔ พฤศจิกายน
เหมือนก้อนหินในมือเสธ.อ้าย และข้างหน้าคือ
ดงไม้หนาทึบ มองอะไรเข้าไปไม่เห็น ดูภายนอก
สงบราบเรียบ ที่ตะคุ่มๆ อยู่ในความโพล้เพล้

มันเป็นความสงบราบเรียบที่ปลอดภัย ไร้ตัว
อันตราย หรือเป็นความสงบราบเรียบที่มีศัตรู
หรือไม่มีศัตรูซ่อนตัวแอบแฝง เหล่านี้ เราจะไม่มี
โอกาสพิสูจน์ให้รู้ ให้หายข้องใจได้เลย

พลันที่เสธ.อ้ายเงื้อแทบไม้ทันได้ทุ้ม “หยั่งทาง”
เข้าไปในสมทุ้มพุ่มไม้หนาทึบนั้นด้วยซ้ำ ปรากฏว่า
สรรพสิ่งสาราลัตัวที่แอบอยู่ในดงไม้ นั้น แตกตื่น

กรูเกรียว ที่มีปีก ก็กระพือปีกบินฮือ ที่ ๒ ทำบ้าง ๔ ทำบ้าง มีหางบ้าง ไม่มีหางบ้าง หางยาวบ้าง หางสั้นบ้าง

ต่างก็ส่งเสียงร้องบ้าง ส่งเสียงขู่คำรามบ้าง ตามสันดานสัตว์แต่ละชนิด แล้ววิ่งไปคนละทิศละทางบ้าง ทางเดียวกันบ้าง ในพวกเดียว-ฝูงเดียวกันบ้าง ต่างพวก-ต่างฝูงบ้าง!

นั่น เพราะเสธ.อ้ายเป็น “ตัวหิน” ที่ถูกโยน “ถามทาง” แท้ๆ ทำให้ “สังคมชาติ” ได้รู้เช่น-เห็นชาติว่าพุ่มไม้ในความเป็นองคคพยพรัฐทั้งหลาย ตั้งแต่รัฐบาลลงไป ในภาพที่เห็นเงียบสงบอยู่ในความโพล่พล้นั้น แท้จริงแล้ว เป็นที่ซุกซ่อน-ช่องสุ่มสรรพลัต์ว์มากมาย

จากการเคลื่อนไหว ทำให้จับสังเกตได้ว่า ชนิดไหนเป็นศัตรูคอยข่มกััดชาวบ้าน และชนิดไหนเป็นมิตรลิ่งแวดล้อม ไม่เป็นพิษเป็นภัย และไม่กััดชาวบ้าน?

จากเหตุการณ์ ๒๔ พฤษจิกายน ๒๕๕๕ อย่างน้อยก็ทำให้สังคมชาติเห็น “ธาตุแท้” องคกร-สถาบัน ดังต่อไปนี้

- ธาตุแท้รัฐบาล กล่าวใช้ พ.ร.บ.มั่นคง แต่ตลาดรับผิดชอบ
- ธาตุแท้ตำรวจ “เพื่อทักษิณ” ไม่มีอะไรที่ตำรวจทำไม่ได้
- ธาตุแท้ทหาร เป็นรั้วของชาติ และเป็นรูของปู
- ธาตุแท้ันกวิชาการ ยังไม่ตายดี อีแรงยังไม่ลงทั้ง
- ธาตุแท้ประชาชน เพื่อชาติ-ศาสน์-กษัตริย์ทันที
- ธาตุแท้สื่อ “ตะปั้งปุรายวัน” เป็นงานข่าวขึ้นโบแดง

อันการศึกษะต้องมีทั้งยุทธศาสตร์และยุทธวิธีการเดินทัพอยู่ตึๆ แล้วหยุด “ถ้ายอจจาระ” ของเสธ.อ้ายนั้น จะหัวเราะด้วยแสนขำ-แสนทุเรศก็ได้ ส่วนใครจะเอะใจ...เอ๊ะ..เสธ.อ้ายมาไม่ไหน เป็นกลยุทท์-กลศึก เหมือนขงเบ้งตีขิมหรือปมี้ไก้จน

ชี้แตก มันก็มองได้ทั้งนั้น

ใครเชื่อที่ เสธ.อ้ายบอกจะล้มรัฐบาลภายในวันเดียว...นั่นก็บ้า ใครไม่เชื่อก็...บ้า เหมือนนักโทษในหลักประหาร ...คุณตาย แต่จะตายด้วยดาบร่าล่อตรงหน้าหรือหัวจะหลุดด้วยมือดาบ ๒ ที่ยื่นจ้องอยู่ นั่นก็สุดแต่จะเข้าใจ แต่บอกได้ว่า

จากดาบล่อเสธ.อ้าย ทำให้เห็นหมดเลยครับ ว่า ตำรวจทำที่ยังไง ทหารทำที่ยังไง รัฐบาลทำที่ยังไง เลือ่แดงทำที่ยังไง สารพัดเลือ่ทำที่ยังไง พวกเอ็นจีโอทำที่ยังไง องคกรอิสระทำที่ยังไง ชาวบ้านร้านตลาดทำที่ยังไง ผู้ว่าฯ ครู-อาจารย์ แต่ละสถาบัน แต่ละจังหวัดทำที่ยังไง กระทั่ง พระ-เถน-เถร-ชี ทำที่ยังไง?

ในสถานการณ์อันมี “อนาคตประเทศ” เป็นเดิมพัน!?

ก็ต้องขอบคุณเสธ.อ้าย ที่ทำให้ “รู้เช่น-เห็นชาติ” ในแต่ละยูนิตสังคม ว่า ณ ปากทาง ๒ แพร่งประเทศ ใครคิดกันยังไง ลึกๆ ในใจ คิดเห็นต่อสถาบัน ชาติ พระศาสนา และพระมหากษัตริย์แบบไหน-อย่างไร?

และการ “หยุดกลางอากาศ” นั้นทำให้ฝ่ายจ้องอาศัยสถานการณ์ขุมนุ่มหวังสวมรอยเดินในแผน ๒ แผน ๓ ต้องพลอยกระเทิบเบรก “หัวคะมำ” ไปด้วย

เสธ.ไม่เดิน โจรก็สะดุดแผน โดยเฉพาะที่จะอ้างเหตุขุมนุ่มข้ามวันจาก ๒๔ พ.ย.ว่าบ้านเมืองวิกฤติ ลับสน ไม่ปลอดภัย-อันตราย มีการปะทะกันให้เห็นแล้ว ฉะนั้น “ยกเลิก” การอภิปรายไม่ไว้วางใจในวันที่ ๒๕-๒๖ พ.ย.!

แล้วแผนยกเลิกก็ด้าน เพราะเสธ.อ้ายจบชีวิตเลือ่ฝ้ายชะก่อนนั้นเอง!

ครับ...ก็เอาหละ จะว่าใครชนะ-ใครแพ้ก็ตามใจ แต่อยากบอกว่า “เรารู้แล้ว-เราเห็นแล้ว” แต่ละยูนิตไทย “ธาตุแท้” ใครเป็นอย่างไร ฉะนั้น ก็จงใช้ตรงนี้ให้เป็นประโยชน์ในด้าน “รู้เขา-รู้เรา” กันตามสบาย จาก ๑๑ ธันวาคม ไปจนถึงเมษา ๕๖

อันเป็นการจบ “มหาสยามยุทธ์” ภาคแรก.๒

แค่คิดก็หนาว...ไว้

● นายชิง วินเทอร์

ตั้งแต่มี “โกทกลีชาว” เพื่อมิให้ประชาชนตกใจ
วันนี้เราก็เลยไม่ค่อยไว้วางใจข้อมูลจากรัฐบาล
แต่อย่างไรก็ตามไม่ว่าจริงหรือเท็จ
ชานาเขายิ้มไปนานแล้ว
แต่ชาวบ้านอย่างเราเริ่ม “หนาวสั่น”!

จับตาส่งออกจีทูจีหมกเม็ด

ผู้สื่อข่าวรายงานว่าจากการตรวจสอบสถิติการส่งออกข้าวไทยไปต่างประเทศตั้งแต่วันที่ ๑ ม.ค.-๒ ต.ค.๕๕ มียอดการส่งออกรวมทั้งสิ้น ๕,๐๐๗ ล้านตัน โดยในจำนวนนี้ได้มีการตรวจสอบประเทศที่นายบุญทรง เตริยาภิรมย์ รมว.พาณิชย์ ระบุว่าประเทศไทยทำสัญญาซื้อขายข้าวในรูปแบบรัฐบาลต่อรัฐบาล (จีทูจี) จำนวน ๔ ประเทศ ได้แก่ อินโดนีเซียจีนโกตดิวัวร์ และบังกลาเทศ ๖ สัญญา ๗.๓๒ ล้านตัน พบว่าสถิติการส่งออกข้าวไทยไปยัง ๔ ประเทศข้างต้นไม่มีความเคลื่อนไหวมากนักและบางประเทศแทบจะไม่มีส่งออกเลย

สำหรับการส่งออกไปยังประเทศที่ไทยขายข้าวจีทูจีในช่วง ๙ เดือนที่ผ่านมา ม.ค.-ก.ย.๕๕ แยกเป็นการส่งออกไปยังโกตดิวัวร์ ๒.๐๗ แสนตัน อินโดนีเซียกว่า ๓ แสนตัน จีน ๗.๖๘ หมื่นตันและบังกลาเทศไม่ถึง ๑๐๐ ตัน ซึ่งรวม

ข้าวที่ไทยส่งออกไปยังประเทศคู่สัญญาจีทูจีได้รวมทั้งสิ้นแค่ ๕.๘ แสนตันเท่านั้น

ทั้งนี้นายบุญทรงได้ระบุครั้งล่าสุดในการชี้แจงเรื่องการขายข้าวจีทูจี เมื่อวันที่ ๑๑ ต.ค.๕๕ ว่าการส่งออกข้าวตั้งแต่ ๑ ม.ค.-๓๐ ก.ย.๕๕ เฉพาะข้าวจีทูจีได้ทำการส่งออกไปแล้ว ๑.๘๖ ล้านตัน คิดเป็น ๒๐% ของปริมาณข้าวที่ได้ทำสัญญาจีทูจี และคาดว่าในช่วง ๓ เดือนที่เหลือ (ต.ค.-ธ.ค.) จะส่งออกได้อีก ๓ แสนตัน รวมแล้วส่งออกข้าวจีทูจีได้ประมาณ ๑.๘-๑.๙ ล้านตัน ในปี ๕๕ ส่วนข้าวที่เหลือ ๕.๕๖ ล้านตัน จะส่งมอบได้หมดในปี ๕๖

ตั้งแต่มี “โกทกลีชาว” เพื่อมิให้ประชาชนตกใจ
วันนี้เราก็เลยไม่ค่อยไว้วางใจข้อมูลจากรัฐบาลสักเท่าไร
แต่อย่างไรก็ตามไม่ว่าจริงหรือเท็จชานาเขายิ้มไปนานแล้วแต่ชาวบ้านอย่างเราเริ่ม “หนาวสั่น”!

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อกจากฉบับที่ ๒๖๘

พระในคริสต์ศาสนาชาวอเมริกันจำนวนมาก

ต้องจ่ายเงินค่า “ทำขวัญ”

เป็นร้อยๆ ล้านดอลลาร์

ในการล่องละเมิดทางเพศต่อผู้เยาว์

อายุ ๗-๑๗ ปี

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

คาสนาที่ชาวอเมริกันนับถือมากที่สุดคือ คริสต์ศาสนา ชาวคริสต์เชื่อว่ามนุษย์มีชีวิตเดียว เมื่อตายแล้วคนที่ทำดีจะไปอยู่กับพระเจ้า ชั่ววินันตร์ ส่วนคนชั่วจะตกนรก ทรัพยากรเป็น สิ่งที่พระเจ้าสร้างไว้ให้มนุษย์ใช้เพื่อสร้างความมั่งคั่ง (จึงใช้กันอย่างไม่บันยะบันยัง แถมเอาของ ประเทศอื่นไปใช้ด้วย) สำหรับผู้นับถือศาสนา ต่าง ๆ ในสหรัฐฯ มีดังนี้ :

โปรเตสตัน นิกายอีแวนเจลิคัล	๓๖%
คาทอลิก	๒๒ %
โปรเตสตัน นิกายอื่น	๒๑ %
ศาสนาอื่น	๑๑%
ไม่นับถือศาสนา	๑๐ %
ชาวอเมริกันที่นับถือคริสต์โปรเตสแตนต์ถือ ว่าเป็น “กลุ่มขวา” ซึ่งประกอบด้วยหลายกลุ่ม เช่น กลุ่มอนุรักษนิยมคริสเตียน กลุ่มคริสต์ขวา กลุ่ม	

อนุรักษนิยมใหม่ (นีโอคอนส์-นายเยอรมัน บุษ เป็นสมาชิก) กลุ่มลิเบอร์ทาเรียนและกลุ่มขวาจัด (radical rightwinger หรือ ultra right) ส่วนใหญ่ทุกกลุ่มต่อต้านการทำแท้ง การมีสัมพันธ์ในเพศเดียวกัน กลุ่มลิเบอร์ทาเรียนต่อต้านการเก็บภาษี สนับสนุนการมีปืน ต้องการให้ลดกฎระเบียบและกฎหมาย ส่วนกลุ่มขวามักนิยมความรุนแรง เช่น การทำลายคลินิกทำแท้ง โจมตีคนต่างชาติต่อต้านรัฐบาลและตั้งกองกำลังติดอาวุธ ตลอด ๓๐ ปีที่ผ่านมา กลุ่มนีโอคอนส์ ซึ่งเป็นกลุ่มที่แข็งที่สุดและมี “นายทุนโจร” อยู่ในกลุ่มนี้มากที่สุด ได้ผลักดันให้รัฐบาลลดกฎระเบียบต่าง ๆ ทุกด้าน ตั้งแต่กฎระเบียบของคณะกรรมการอาหารและยา การปกป้องสิ่งแวดล้อม ลดกิจกรรมของรัฐ และให้เสรีภาพอย่างเต็มที่แก่เอกชน (การค้าเสรี) ในทุกกิจการ ตั้งแต่การศึกษาจนถึงธุรกิจและการทหาร ยิ่งกว่านั้นยังผลักดันทุนนิยมเสรีผ่านองค์การการค้าโลก ธนาคารโลก ไอเอ็มเอฟและเอทีบี จบบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯไปละประเทศอุตสาหกรรมต่างกระจายกันไปหาประโยชน์และทำลายประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก จนถูกขนานนามว่า “ทุนนิยมสามานย์” หรือ “นายทุนโจร” อยู่ในปัจจุบัน

ชาวคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์กลุ่ม “ขวา” ต่างๆ ดังกล่าวร้อยละ ๕๙ เชื่อในวันสิ้นโลก ร้อยละ ๔๒ ไปโบสถ์อย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง ร้อยละ ๒๕-๓๖ เชื่อว่าพระเจ้าจะกลับมา ร้อยละ ๓๗ สนับสนุนผู้นำที่เคร่งศาสนา นอกจากนั้น กลุ่ม “เคร่งคัมภีร์” (fundamentalist) ยังสนับสนุนชาวยิว ต่อต้านการยอมให้ชาวปาเลสไตน์ตั้งประเทศ ตามทำนายพระเยซูจะไม่กลับมา จนกว่าชาวยิวจะครอบครองดินแดนศักดิ์สิทธิ์ได้หมด และรัฐบาลสหรัฐฯเป็นรัฐบาลคริสต์ศาสนา ไมเคิลไรท์นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษกล่าวว่า “ในปัจจุบันชาวคริสต์นิกายโปรเตสแตนต์ในอเมริกา (โดยเฉพาะนิกายอีเวนเจลิคัล) ตีความคำสอนผิดๆ ว่า พระเจ้าโปรดคนดีและเกลียดคนชั่ว เน้น

ปัจเจกนิยม บุญ-บาป ทุกข์-สุข เป็นเรื่องส่วนบุคคลไม่ใช่ส่วนรวม คนมั่งมีคงเป็นคนดีเพราะพระเจ้าให้ร่ำรวย ส่วนคนจนเป็นคนชั่วเพราะพระเจ้าทอดทิ้ง สหรัฐฯร่ำรวยเพราะพระเจ้าโปรดและให้ปกครองประเทศอื่น ผู้ไม่เชื่อพระเจ้าเป็นตัวอภัยหรือ “evil” ความคิดดังกล่าวส่งผลให้โลกขาดสันติภาพ สหรัฐฯ ถูกเกลียดชังจากคนทั่วโลก และชาวมุสลิมต่างต่อต้านการ “ครองโลก” ของสหรัฐฯ “กาขาว” ตัวนี้ยังคงใช้ศาสนา “นำ” ในการล่าอาณานิคมเช่นเดียวกับ “กาขาว” ตัวอื่นๆ ในอดีต และนี่เป็นเหตุให้สหรัฐฯ เป็นประเทศที่ “ล้มเหลว” ในการอยู่ร่วมกับประเทศอื่นอย่างสันติ???

หมายเหตุ: “กาขาว” เป็นคำที่คนไทยในสมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองใช้เรียกนักล่าอาณานิคมชาวผิวขาว “กา” เป็นสัตว์ตะกละและโลภมาก

แม้กลุ่ม “เคร่งคัมภีร์” หรืออีเวนเจลิคัลจะทราบดีว่าคณะบุคคลผู้ก่อตั้งประเทศสหรัฐฯ ได้ประกาศแยก “รัฐ” และ “ศาสนา” ออกจากกัน แต่กลุ่มนี้ก็ต้องการให้สหรัฐฯ เป็น “รัฐศาสนา” และยอมรับว่าพระเจ้าคืออำนาจสูงสุด คัมภีร์ไบเบิลเป็นสิ่งที่ต้องยึดไว้เป็นหลัก และรัฐบาลเป็นเพียงองคาพยพของคริสต์ศาสนานั่นกว่าพระเจ้าจะ “กลับมา” กลุ่มนี้ต้องการให้เลิกสอนทฤษฎีวิวัฒนาการของมนุษย์ ตามทฤษฎีของชาร์ล ดาร์วิน ไม่สนใจเรื่องโลกร้อนเพราะเชื่อว่าพระเจ้าจะดูแลเอง กลุ่ม “สุดซั้ว” นี้ถึงกับต้องการให้ดำเนินการต่างๆ ดังนี้

๑. ผลักศาสนาเข้าร่วมกับการเมือง และให้บัญญัติ ๑๐ ประการเป็นกฎหมายของประเทศ
๒. ลดบทบาทของรัฐบาลให้เหลือเพียงการป้องกันประเทศ และการรักษาสีทธิในทรัพย์สินเท่านั้น
๓. ยกเลิกระบบคุกและนำระบบทาสมาใช้ใหม่
๔. ประหารชีวิตผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามคริสต์ศาสนา

และคนที่พูดจาสาปแช่งคนที่มีความสัมพันธ์กับ
เพศเดียวกัน เป็นแม่มด ก่อฆาตกรรมและข่มขืน

๕. ยกเลิกโรงเรียนของรัฐบาลและให้
คริสตจักรทำหน้าที่ด้านบริการสังคมแทนรัฐบาล

๖. ยกเลิกสิทธิสตรี และสถาปนาระบบ
“ชายเป็นใหญ่” ในครอบครัว

ในปัจจุบัน พฤติกรรมและเป้าหมายของชาว
โปรเตสแตนต์เคร่งคัมภีร์ในสหรัฐานั้น ไม่
แตกต่างกับพวกเคร่งคัมภีร์ในศาสนาอิสลาม คือ
กลุ่ม “ตาลิบัน” จะเห็นได้ว่าร้อยละ ๖๔ ของคนที่
ไปโบสถ์มากกว่าลัทธิอะห์ละ ๑ วันต่างก็ลงคะแนน
เลือกยอร์ชบุชและร้อยละ ๕๘ ของผู้ที่ไปโบสถ์
ลัทธิอะห์ละ ๑ วันก็เลือกนายยอร์ชบุช เช่นเดียวกัน
ในปี ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) ผู้แทนราษฎรและสมาชิก
สภาสูงรวมกันกว่า ๓๖ คน สนับสนุนร่าง
กฎหมายที่ให้ “พระเจ้า” เป็นผู้นำของประเทศ
และให้ปลดและอาจจำคุกผู้พิพากษาที่ถือว่ารัฐ
และศาสนาแยกจากกัน ยิ่งกว่านั้นระดับผู้นำใน
สภาองเกรสได้พยายามที่จะออกกฎหมายไม่ให้
ผู้พิพากษาดัดลिनคิดเกี่ยวกับศาสนาด้วย การวิจัย
พบว่าร้อยละ ๒๕ ของชาวอเมริกันสนับสนุนให้
รัฐบาลเป็นคริสเตียน และในไม่ช้าผู้พิพากษาศาล
สูงอาจเป็นสมาชิกของกลุ่ม “ชาวตกขอบ” อีก
ด้วย (มีแล้ว ๒ คน)

ความ “ตกขอบ” ของชาวโปรเตสแตนต์
นิกายอีแวนเจลิคัล ได้แสดงออกโดยนักเทศน์
ชั้นนำของนิกายนี้ชื่อ นายแพต โรเบิร์ตสัน ซึ่ง
ได้ออกอากาศโจมตีประธานาธิบดีฮูโก ชาเวซ
ของเวเนซุเอล่าว่าเป็น “ศัตรูที่อันตรายของสหรัฐฯ
ทางทิศใต้ซึ่งครอบครองน้ำมันมหาศาล” นาย
แพต ผู้ที่มีความเกลียดชังอยู่ในหัวใจได้ออก
อากาศทางวิทยุแนะนำให้ “ลอบสังหาร”
ประธานาธิบดีผู้นี้เสียเพราะไม่ยอมขายน้ำมันให้
สหรัฐฯแต่โดยดี อีกตัวอย่างหนึ่ง เมื่อเดือน
มิถุนายน ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) พลโทวิลเลียม บอยคิน
นายทหารใหญ่ซึ่งแต่งเครื่องแบบเต็มยศได้
ประกาศที่รัฐโอเรกอนว่า “พวกมุสลิมหัวรุนแรง

เกลียดสหรัฐฯ เพราะเราเป็นประเทศคริสเตียน
เพราะพื้นฐานและรากเหง้าเราเป็นคริสเตียนพวก
มันเป็น “ซาตาน” ที่มาจากความมืดและอสุรกาย
ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าเราจะชนะ เพราะข้าพเจ้าเชื่อ
ว่าพระเจ้า (ซาตาน) ของเรายิ่งใหญ่กว่าของ
พวกมัน”

อนึ่ง ระหว่างปี ๒๕๓๕-๒๕๔๕ พระในคริสต์
ศาสนาชาวอเมริกันจำนวนมากต้องจ่ายเงินค่า
“ทำขวัญ” เป็นร้อยๆ ล้านดอลลาร์ในการ
ล่องละเมิดทางเพศต่อผู้เยาว์อายุ ๗-๑๗ ปี โดย
ล่องละเมิดตั้งแต่คนละ ๒ ครั้งไปจนถึงกว่า ๑๐
ครั้ง จนเป็นเรื่องอื้อฉาวไปทั่วโลก และถ้าย้อน
หลังไปจนถึงปี ๒๔๙๓ พระในคริสต์ศาสนาชาว
อเมริกันถึง ๔,๓๙๒ ราย ได้ถูกดำเนินคดีในข้อหา
ล่องละเมิดทางเพศ และอีก ๓,๓๐๐ รายที่ถูก
กล่าวหา แต่ไม่มีการสอบสวนเพราะเสียชีวิตไป
เสียก่อน แถมด้วยในปี ๒๕๔๘ ประธานของ
สมาคมอีแวนเจลิคัลแห่งชาติ (National
Association of Evangelicals-NAE) ยังมี
เรื่องอื้อฉาวกรณีซื้อบริการทางเพศจากบริการ
เพศชาย และล่าสุดเพิ่งมีการพบว่า พระในหลาย
มลรัฐยกยอกเงินของโบสถ์ไปเป็นเงินจำนวนล้านๆ
ดอลลาร์ (ไทม์ ๒/๒๖/๕๐)

นายยอร์ช บุช ได้ชื่อว่าเป็นประธานาธิบดีที่
เคร่งศาสนาที่สุดคนหนึ่งของสหรัฐฯ เขาเป็น
สมาชิกของคริสเตียนกลุ่มอนุรักษนิยมใหม่ (neo-
conservative) หรืออีแวนเจลิคัล ก่อนเริ่มงาน
ทุกเช้าเขาจะเอบอกคัมภีร์ไบเบิล และสวดมนต์
ในพิธีการหนึ่ง ในปี ๒๕๔๘ นายยอร์ช บุช กล่าว
สุนทรพจน์โดยใช้เวลาทั้งหมด ๒๑ นาที ตลอด
เวลา ๒ นาที เขาใช้คำว่า “เสรีภาพ” ๑๕ ครั้ง
และคำว่าอิสรภาพถึง ๒๗ ครั้ง หรือใช้คำใดคำ
หนึ่งในทุกๆ ๓๐ วินาที เพื่อให้ความมั่นใจต่อโลกว่า
การแทรกแซงของสหรัฐฯ จะเกิดจากการผลักดัน
ของความปรารถนาอย่างลึกซึ้งที่จะนำเสรีภาพ
และอิสรภาพไปสู่ประเทศต่างๆ ประเทศแล้ว
ประเทศเล่า

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

- ตลาดอารีระขายของต่ำกว่าทุน
ที่บ้านราช อุบลราชธานี

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

กรณีเช่นนี้ก็คล้ายกับนิทานเช่นเรื่อง “ชาลัน
ถั่ว” ซึ่งมีผู้ทรงภูมิความรู้คนหนึ่งมาขอพบ
อาจารย์เซ็น เพื่อตั้งใจจะมาลองภูมิอาจารย์ดูว่า
แน่แค่ไหน อาจารย์เซ็นก็ต้อนรับขับสู้อย่างดี
แล้วรินน้ำชาให้แขกดื่ม แต่เป็นการรินน้ำชาใส่

ถ้วยซึ่งมีน้ำชาเก่าเต็มถ้วยอยู่แล้ว ฉะนั้น เมื่อ
เติมน้ำชาใหม่ลงไป ก็ทำให้ชาไหลล้นถ้วยออกมา
นองพื้น จนแขกผู้มาเยือนทนดูด้วยความรำคาญ
ไม่ไหว ต้องเอ่ยปากทักขึ้นว่า ทำไมท่าน
อาจารย์จึงรินน้ำชาใส่ในถ้วยที่เต็มอยู่แล้วจนน้ำ

ซาไหลนองแบบนี้ อาจารย์เซ็นก็เลยถือโอกาสสอนว่า ก็นั่นนะซิ ถ้าเราไม่ทนน้ำชาเก่าทิ้งเพื่อทำให้ถ้วยว่างเปล่าแล้ว จะเติมน้ำชาใหม่ลงไปได้อย่างไร และ ถ้าหากเราไม่คลายความยึดมั่นถือมั่นในความรู้ความเชื่อเดิมที่มีอยู่แล้ว จะเติมความรู้ความเข้าใจใหม่ ๆ ลงไปได้ได้อย่างไร

นอกเหนือจากนี้ ก่อนที่เราจะสามารถจับประเด็นได้ชัดว่า อะไรคือบรรทัดสุดท้ายของ “ผล” ที่พึงปรารถนาอย่างแท้จริง หรืออะไรคือเป้าหมายของปัญหาที่ต้องการจะแก้ไข เราต้องมีจิต “มุ่งติมุ่งเจริญ” ต่อแบบอย่างของชีวิต อันจะนำไปสู่ผลที่ดีที่เจริญนั้น ๆ เสียก่อน

เช่น ถ้าหากเรามีจิตขึ้นขมยินดีต่อคนที่เลิกสูบบุหรี่ได้ จนทำให้มีจิตมุ่งติมุ่งเจริญที่อยากทำตามแบบอย่างชีวิตของคนที่ไม่สูบบุหรี่ดังกล่าว ก็จะส่งผลทำให้เราสามารถเห็นถึงความจริงที่ว่า การติดบุหรี่เป็นปัญหา ตลอดจนสามารถจับประเด็นต่อไปได้ว่า การเลิกสูบบุหรี่คือเป้าหมายของการแก้ปัญหภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์นั้น ๆ ในทางกลับกัน สำหรับคนที่ไม่มียุติขึ้นขมยินดีกับผู้ที่เลิกสูบบุหรี่ได้ ก็ย่อมเป็นการตอกย้ำความเข้าใจว่า การไม่ได้สูบบุหรี่สมใจอยากคือปัญหา ไม่ใช่การติดบุหรี่คือปัญหา) แล้วจะมองพฤติกรรมแสวงหาบุหรี่มาสูบว่า เป็นเป้าหมายของการแก้ปัญหภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ (ที่เกิดจากความอยากสูบบุหรี่) โดยไม่คิดจะพยายามเลิกสูบบุหรี่ เป็นต้น

จิตเมตตา มุ่งติมุ่งเจริญ

โดยปรกติเรามักจะใช้คำว่า “เมตตา” ในความหมายของการสงสารคนอื่น เช่น เห็นคนยากจนที่มีชีวิตความเป็นอยู่อด ๆ อดยาก ๆ พักอาศัยในกระต๊อบเล็ก ๆ มีตายายสูงอายุอยู่กันลำพังเพียง ๒ คน แล้วเกิดจิตเมตตาสงสารเอา

เงินไปมอบให้เพื่อช่วยเหลือตายายคู่นี้ ฯลฯ

อันที่จริงภาวะความเมตตาหรือความรู้สึกสงสาร อยากรช่วยเหลือผู้อื่น ดังตัวอย่างที่กล่าวมานั้นมีพื้นฐานมาจากความรู้สึกเมตตาสงสารตัวเองก่อน เพราะต่อเมื่อเรามีความรู้สึกว่า ถ้าหากตัวเราเป็นตายายที่ต้องมีชีวิตอยู่อย่างยากลำบากเช่นนั้น เราก็คงจะประสบกับภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์อย่างหนัก ในชีวิตเช่นกัน แล้วมีความรู้สึกเมตตาสงสารตัวเองถ้าหากต้องมีชีวิตแบบนั้น เราจึงจะสามารถมีความเมตตาสงสารคนอื่นได้

แต่ถ้าหากเราไม่เกิดความรู้สึกว่าภาวะเช่นนั้นเป็นความทุกข์ยากลำบากอะไร เพราะมีความรู้สึกซาซิมหรือซาดีนต่อปรากฏการณ์ดังกล่าว ความรู้สึกเมตตาสงสารก็จะไม่เกิดขึ้น พื้นฐานของความเมตตาจึงอยู่ที่การ “เอาใจเขามาใส่ใจเรา และเอาใจเราไปใส่ใจเขา”

เหมือนกรณีของเจ้าชายลิทัตตะที่ถูกเลี้ยงดูให้อยู่ในปราสาท ๓ ถดุดมาตั้งแต่เด็ก ครั้นเมื่อมีโอกาสหนีออกไปนอกปราสาท ได้เห็นแบบอย่างชีวิตของคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ และคนตาย แล้วซักถามได้ความว่าชีวิตของตัวเองและมนุษย์ทุกคนในที่สุดก็ล้วนแต่ต้องประสบกับภาวะอันน่าทุกข์ทรมานสังเวชใจเช่นนี้เหมือนกันหมดทั้งสิ้น เจ้าชายลิทัตตะก็เกิดจิต “เมตตา” ขึ้นมา มีความรู้สึกสงสารตัวเองและชีวิตของเพื่อนมนุษย์ร่วมโลกทั้งหลาย ที่ล้วนตกอยู่ในวัฏสงสารของการเกิด การแก่ การเจ็บ และการตาย อันส่งผลทำให้สามารถ “จับประเด็นปัญหา” สำคัญของชีวิตได้ แล้วมีจิต “มุ่งติ มุ่งเจริญ” ที่จะแสวงหาหนทางแห่งความหลุดพ้นจากพันธนาการของภาวะบีบคั้นเป็นทุกข์เหล่านี้ เพื่อหวังช่วยให้ตนเองและเพื่อนมนุษย์อื่น ๆ ได้หลุดพ้นจากวังวนของความทุกข์ดังกล่าว ในที่สุดก็หาโอกาสออกบวชเพื่อแสวงหาโมกขธรรม และได้ตรัสรู้

เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ช่วยสั่งสอนชี้ทางพ้นทุกข์ให้กับมวลมนุษยชาติในเวลาต่อมา เป็นต้น

ถ้าหากเราไม่เกิดจิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน โดยเห็นชีวิตของคนติดยาบ้าว่าเป็นชีวิตที่น่าเมตตาสงสาร และการเลิกยาบ้าคือแบบอย่างของชีวิตที่ดีที่เจริญ เราก็จะเห็นในมุมกลับกัน คือเห็นว่าการได้เสพยาบ้าสมใจอยากเป็นความดีความเจริญของชีวิต

หรือถ้าเราไม่มีจิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน โดยเห็นแบบอย่างชีวิตของคนที่ยืนยันแข็งท่ามาหาเกินอย่างสุจริตว่าเป็นชีวิตที่ดีที่เจริญ เราก็จะเห็นในมุมกลับกัน คือเห็นว่าการมีชีวิตอย่างเกียจคร้าน ไม่ต้องทำงานมาก ตลอดจนร่ำรวยทางลัดจากการท่ามาหาเกินด้วยหนทางทุจริตต่าง ๆ นั้นเป็นความดีความเจริญ เป็นต้น

และสุดท้าย ถ้าหากเรามองไม่เห็นว่าเป็นแบบอย่างแห่งชีวิตดังเช่นที่เราเป็นอยู่ในขณะนี้ (อันมองเห็นได้จากภาพสะท้อนของบุคคลอื่น ๆ ที่มีแบบชีวิตเช่นเดียวกับเรา) ว่านั่นเป็น “ปัญหา” หรือเป็นชีวิตที่น่าเมตตาสงสาร อันควรแก้ปัญหาดังกล่าวให้หมดไป แล้วเกิดจิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญที่อยากช่วยให้ตัวเราเอง พ้นจากภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ เพราะปัญหานั้นๆเราก็จะไม่มีทาง “จับประเด็นปัญหา” และสามารถ “วิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหา” โดยถูกต้อง “เที่ยงตรงในเหตุในผล” ได้เลย

ผู้คนจำนวนมากที่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองได้ก็เพราะการได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง หรือได้อ่านเรื่องราวชีวิตของบุคคลอื่น ซึ่งทฤษฎีทางสังคมวิทยาสำนักปฏิสัมพันธ์เชิงสัญลักษณ์นิยม (Symbolic Interactionism) เรียกว่า เป็นสัญลักษณ์ที่มีนัยสำคัญ (Significant Symbols หรือ Reference Others) สำหรับเรา แล้วเกิดจิตเมตตามุ่งดีมุ่ง

เจริญ จนนำไปสู่การพัฒนาเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองอย่างจริงจัง

โดยบางคนอาจเห็นแบบอย่างจากชีวิตที่น่าสงสาร อันพึงให้ความเมตตา อาทิ เห็นคนที่ป่วยเป็นมะเร็งรอดเพราะการสูบบุหรี่จัด และกำลังทนทุกข์ทรมานกับมะเร็งระยะสุดท้ายนั้น หรือเห็นคนที่เหล่าที่เมาจนหมดสตินอนอยู่ข้างถนน ใกล้กับหมาขี้เรื้อน ฯลฯ อันเป็นภาพสะท้อนของชีวิตตัวเองซึ่งก็ติดบุหรี่หรือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างหนักเช่นกัน แล้วเกิดจิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญ (ต่อตัวเอง) จนตั้งใจเลิกสูบบุหรี่หรือเลิกดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ให้ได้อย่างเด็ดขาด เป็นต้น

ขณะที่บางคนก็อาจเรียนรู้จากแบบอย่างของประวัติชีวิตบุคคลสำคัญต่างๆ อาทิ มหาตมะ คานธี โอนัสโตโน หรือประธานาธิบดีลินคอล์น ฯลฯ แล้วเกิดความรู้สึกประทับใจ (Appreciation) ซึ่ชื่นชมยินดีกับวิถีชีวิตที่มีความมุ่งมั่นตั้งแต่ยังเป็นเด็กของบุคคลสำคัญเหล่านั้น จนเกิดจิตเมตตาตัวเอง อยากช่วยให้ชีวิตของตนมีความเจริญ เช่นนั้นบ้าง ทำให้เกิดความมุ่งมั่นเจริญที่จะเอาชนะอุปสรรคปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องต่อสู้ในชีวิต เพื่อเปลี่ยนแปลงพัฒนาตัวเองให้เป็นไปตามแบบอย่างของชีวิตบุคคลสำคัญนั้น ๆ ฯลฯ

การเสริมสร้างให้เกิดจิตเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน ตามแนวพระบรมราโชวาทข้อแรกของหลักคุณธรรมสี่ประการชุดหลังนี้ จึงเป็นหลักการสร้างกระบวนการเรียนรู้ หรือหลักในการจัดการ (manage) ให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันแบบมีเข็มมุ่งในขั้นแรก เพื่อเอื้ออำนวยให้สามารถจับประเด็นปัญหาและวิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหาได้โดยถูกต้อง เสริมหนุนจากหลักปฏิบัติสุวิถีเศรษฐกิจพอเพียง สองข้อแรกดังที่ได้กล่าวมาในบทก่อน

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

การที่จะตอบแทนพระคุณของพ่อแม่
ที่จะได้บุญมากเป็นอย่างไรยิ่ง คือ
ลูกต้องมีปัญหาประพฤติตนเป็นคนดี มีศีล
แล้วมีศิลปะปัญญา
จุดดั่งท่านให้พ้นจากหลุมอบายมุข

ตอบแทนให้ถูกต้อง

ร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์ของช่างเด่นอยู่หัวมุมปากซอย เมื่อสิบกว่าปีก่อนเป็นเพียงร้านซ่อมขนาดเล็กมีช่างเด่นลุยงานเพียงคนเดียว แต่ปัจจุบันได้ขยายร้านกว้างขึ้น ครึ่งหนึ่งจัดแบ่งกันไว้สำหรับวางขายอะไหล่มอเตอร์ไซค์ แต่ละวันมีงานซ่อมนับสิบคัน เพราะปากต่อปากบอกต่อกันไปว่าเจ้าของร้านให้คำแนะนำ บริการดี และราคาซ่อมก็ไม่แพงนัก

ช่างเด่นเคยเป็นลูกมือร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์ในตัวเมืองตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น และตั้งใจศึกษา

หลักการทํางานของเครื่องยนต์ เครื่องมือพิเศษสำหรับซ่อม ระบบสายพาน อะไหล่ที่ใช้ทดแทนกันได้ ข้อขัดข้องและวิธีแก้ไข ฯลฯ ซึ่งเป็นการเรียนรู้พร้อมทํางานไปในตัว เงินทุกบาทที่ได้รับแต่ละเดือนก็จะรวมเอาไว้ หากว่าไม่จำเป็นจริง ๆ ช่างเด่นก็จะไม่ยอมนำเงินไปใช้ เพราะเรื่องอาหารก็ได้ซื้อ ห้างพักอยู่ฟรี ทางร้านซ่อมจัดดูแลเต็มที่ไม่ต้องลำบาก หรือเรื่องที่จะไปเที่ยวดูหนังดูละคร หรือจะไปกินเหล้า สูบบุหรี่ ทำตัวเหมือนวัยรุ่นทั่วไปนั้น ช่างเด่นไม่เคยคิดเอามาให้

เป็นเรื่องที่จะต้องวุ่นวายลำบากกายใจเลย คิดแต่อย่างเดียวว่ารออีกสักสิบกว่าปี “เราจะต้องมีร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์เป็นของตนเองให้ได้”

บัดนี้ด้วยความพากเพียรมุ่งมั่นความฝันก็เป็นจริง ร้านช่างเดินขยายกิจการใหญ่ขึ้นไม่ต่างจากร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์ที่เคยไปเป็นลูกมือเมื่อสิบกว่าปีก่อนนั้น

เมื่อสี่ปีก่อนลูกชายของช่างเดินเรียนจบ เมื่อรับปริญญาแล้วก็ตั้งใจเป็นนายช่างซ่อมมอเตอร์ไซค์อย่างเต็มตัว แต่ที่ช่างเดินภูมิใจมากเป็นที่สุดก็คือ ลูกชายมีนิสัยดี ขยันและประหยัดอดออม หากไม่จำเป็นก็จะไม่นำเงินออกไปใช้ ทั้งยังเป็นคนที่ไม่ชอบเที่ยวหรือกินเหล้า สูบบุหรี่ แต่ละวันมีความสุขอยู่กับการบริหารงานในร้านที่ต้องใช้แรงบวกรฝีมือ พร้อมทั้งมีมนุษยสัมพันธ์กับลูกค้า ความสุขในงานทำให้วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว

ถัดจากร้านซ่อมมอเตอร์ไซค์เข้าไปในซอย มีบ้านหลังใหญ่สวยหรูอยู่กลางเนื้อที่สองไร่ รอบ ๆ บ้านจัดเป็นสวนหย่อมไม้ดอก ไม้ประดับสวยต้องตาผู้คนที่ผ่านไปมา มีดอกไม้บานสะพรั่งดึงดูดผีเสื้อบินว่อน แมลงผึ้งบินมาเกาะดูน้ำหวานไม่ขาดสาย

เจ้าของบ้านคือคุณนายแจ่มจันทร์วัย ๖๕ ปี พักอยู่ประจำกับสามีใช้ ส่วนลูก ๆ เมื่อเรียนจบก็เข้ารับราชการถ้วนหน้า และทำงานที่ต่างจังหวัดถึงวันหยุดพวกลูก ๆ จึงแวะเวียนมาพักค้างกับแม่

สิ้นเดือนคุณนายแจ่มจันทร์ จะมีเงินใช้จ่ายเป็นก้อนใหญ่ ซึ่งได้จากลูก ๆ ที่จัดแบ่งให้ คุณนายแจ่มจันทร์จึงเป็นคนที่มีความสุขมากในสายตาของชาวบ้าน เพราะมีบ้านหลังใหญ่ มีเงินพร้อมคนรับใช้ มีอาหารอร่อย ๆ ล้มมากินได้ทุกเวลา

ที่โต๊ะกลมกลางห้องรับแขกปูด้วยผ้ากำมะหยี่สีน้ำเงิน มีลำรับไฟหนึ่งชุดที่ถูกกลับมาหลายตลบจนได้ที่แล้ววางลงอยู่กลางผืนผ้า คุณยายหอมเอื้อมมือไปตัดยกออกไปวางลงครึ่งกอง คุณนายแจ่มจันทร์จับไฟกองที่คงเหลือขึ้นไปแจกให้ขาไฟ

ทั้งสี่คนที่อยู่ในวัยใกล้เคียงกัน คุณนายแจ่มจันทร์มักจะนัดพวกเพื่อน ๆ มาเล่นไพ่คลายอารมณ์บ่อย ๆ โดยเฉพาะขาไฟที่มีรายได้จากลูก ๆ เป็นรายเดือน

เมื่อท้องหิวพวกคุณนายก็จะให้คนใช้ออกไปซื้อข้าวหอมมากินกันอย่างเต็มที่ เป็นความสนุกสนานแก่ตัวลงของพวกคุณนายที่ไม่คิดจะหางานการอะไรทำ นอกจากเพลินอยู่กับการเล่นไพ่ให้เวลาหมดไปวัน ๆ ส่วนพวกลูก ๆ ที่มีงานทำไม่ต้องมาอาศัยเงินจากพ่อแม่อีกแล้ว และส่งให้พ่อแม่ใช้ทุกเดือน เมื่อรู้ว่าพ่อแม่มีความเป็นอยู่สุขสบาย ไม่ต้องทำงานหนัก ไม่มีความทุกข์เดือดร้อนอะไร ก็จะถือว่าชาตินี้ลูกได้ตอบแทนพระคุณบิดามารดาได้เต็มที่และสูงสุดกันแล้ว

แต่แท้จริงพระพุทธองค์ได้ตรัสว่า แม้ลูกจะเอาพ่อแม่มาเลี้ยงดูป้อนข้าวป้อนน้ำบนบ่าทั้งซ้ายขวา พ่อแม่ถ่ายทอดหนักถ่ายเบาตลอดร้อยปี ก็ยังไม่นับว่าได้ตอบแทนพระคุณของพ่อแม่เลย

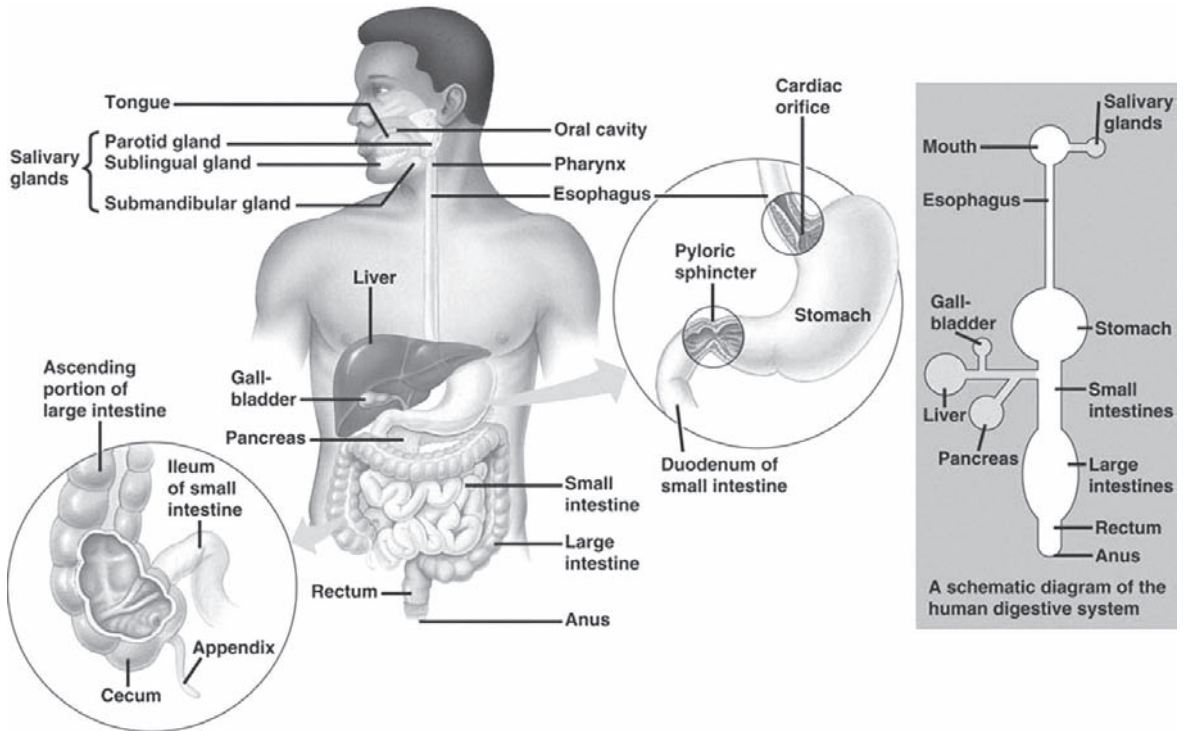
การที่จะตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ ที่จะได้บุญมากเป็นอย่างยิ่ง คือ ลูกต้องมีปัญญา ประพฤติตนเป็นคนดี มีศีล แล้วมีศีลปะปัญญา จุดดิ่งท่านให้พ้นจากหลุมอบายมุข เช่น เคยหลงไปติดเหล้า ติดบุหรี่ ทั้งหมดมาก พลุ หรือติดในการพนันทุกชนิด ท่านก็เลิกได้และหันมาถือศีลทำ มีศรัทธาในศาสนา มีจาคะหัดเสียสละลดละกิเลส มีปัญญาชำแรกกิเลสแยกดีแยกชั่วได้ จึงถือเป็นการตอบแทนพระคุณพ่อแม่อย่างแท้จริง เพราะพ่อแม่ได้รู้จักการสร้างบุญหรือสร้างคุณงามความดีเอาไว้ก่อนตายซึ่งจะเป็นสมบัติอันวิเศษเป็นทรัพย์แท้ที่ส่งผลเป็นความดีความเจริญ ทั้งในชาตินี้และติดตามเป็นผลบุญในชาติต่อ ๆ ไป ดังคำที่ว่าบวชลูกชายพ่อแม่จะได้เกาะชายผ้าเหลืองขึ้นสวรรค์นั้นแล

แต่ที่สำคัญ พ่อแม่จะต้องประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างที่ดี ให้ลูก ๆ ได้เดินตาม จึงจะเป็นคุณค่าอันวิเศษต่อครอบครัวและสังคมกันอย่างแท้จริง

๒

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๓๖)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

๓. ระบบหมุนเวียนเลือด

เมื่อ 'อาหาร' ถูกย่อยจนเล็กที่สุด จนถูกดูดซึมแพร่เข้าสู่ผนังลำไส้เล็กและแพร่ผ่านเข้าสู่เส้นเลือดแล้วจะเคลื่อนไปสู่ส่วนต่างๆของร่างกายพร้อมกับเลือด

กระบวนการหมุนเวียนเลือดมีอวัยวะสำคัญที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หัวใจ เส้นเลือด และเลือด

'เลือด' ประกอบด้วย น้ำเลือด หรือพลาสมา และเม็ดเลือด ซึ่งประกอบด้วยเม็ดเลือดแดง เม็ดเลือดขาว และเซลล์

เม็ดเลือด หรือเกล็ดเลือด

'เม็ดเลือดแดง' มีส่วนประกอบส่วนใหญ่เป็นโปรตีน และเหล็ก มีชื่อเรียกว่า **เฮโมโกลบิน 'ก๊าซออกซิเจน'** จะรวมตัวกับ 'ฮีโมโกลบิน' แล้วลำเลียงไปใช้ยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย

'เม็ดเลือดขาว' ซึ่งผลิตโดย 'ม้าม' จะทำหน้าที่ต่อสู้กับเชื้อโรคที่จะเข้าสู่ร่างกาย

ส่วน 'เกล็ดเลือด' จะเป็นตัวช่วยให้เลือดแข็งตัวเมื่อเกิดบาดแผล

'ม้าม' (spleen) เป็นอวัยวะในร่างกายสัตว์

เลี้ยงลูกด้วยนม มีรูปทรงเรียวยาว คล้ายเมล็ดถั่ว เป็นอวัยวะที่ขจัดเชื้อโรคและเซลล์เม็ดเลือดแดงที่ตายแล้วออกจากกระแสเลือด ‘ม้าม’ จะอยู่บริเวณช่องท้องส่วนบนใต้กะบังลมทางซ้าย และอยู่ใกล้กับ ‘ตับอ่อน’ และ ‘ไต’ ซ้าย ถูกยึดติดไว้กับ ‘เยื่อช่องท้อง’

‘ม้าม’ มีขนาดแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล โดยในวัยผู้ใหญ่ ‘ม้าม’ จะมีความยาวประมาณ ๑๓ เซนติเมตร (ประมาณ ๕ นิ้ว) และจะมีความกว้าง ประมาณ ๑๐ เซนติเมตร (๔ นิ้ว) และหนาประมาณ ๓.๘ เซนติเมตร (๑.๕ นิ้ว) และมีน้ำหนักประมาณ ๒๐๐ กรัม (๗ ออนซ์) **‘หลอดเลือด’** ที่เข้าสู่ ‘ม้าม’ คือ **หลอดเลือด สเปลิคอาร์เตอรี** (splenic artery) และเลือดจากม้ามจะไหลเข้าสู่ตับ

สรีรวิทยาของม้าม

‘ม้าม’ ทำหน้าที่ในการดึงเอาธาตุเหล็กจากฮีโมโกลบินของเซลล์เม็ดเลือดแดง นำมาใช้ในร่างกาย และยังทำหน้าที่ **เอาของเสียออกจากกระแสเลือด** ในรูปของน้ำปัสสาวะเช่นเดียวกับที่ ‘ตับ’ ‘ม้าม’ สร้างแอนติบอดี ในการต่อต้านเชื้อโรค และยังผลิตเซลล์เม็ดเลือดแดงขึ้นมาใหม่ได้ด้วย

‘ม้าม’ จะทำหน้าที่เก็บเซลล์เม็ดเลือดแดง และส่งไปยังกระแสเลือด เพื่อควบคุมปริมาณเซลล์เม็ดเลือดแดง

ในกรณีที่เสียเลือดมาก ในทารกที่ยังไม่คลอด ‘ม้าม’ มีหน้าที่หลักในการสร้างเซลล์เม็ดเลือดแดง และหลังจากคลอด หน้าที่นี้จะ เป็นหน้าที่ของไขกระดูกแทน แต่ถ้า ‘ไขกระดูก’ ทำงานได้น้อยลง เนื่องจากโรคบางอย่าง ‘ม้าม’ จะทำหน้าที่ในการสร้างเซลล์เม็ดเลือดแดงอีกครั้งหนึ่ง

คนในทวีปยุโรปม้ามจะไม่โต เพราะอากาศส่วนใหญ่จะหนาว และไม่ค่อยมีุง จึงทำให้คนยุโรปไม่ค่อยได้อาบน้ำ และไม่ถูก

ุงกัด แต่ม้ามจะโตเพราะมีแต่งงานรีบเร่งตลอดเวลา จึงเกิดภาวะกังวลตลอดเวลา ส่งผลทำให้ม้ามเริ่มอ่อนแอเรื่อยๆ จนกลายเป็นโรคแพ้ภูมิตัวเอง โรคเลือด จนถึงขั้นมะเร็งเม็ดเลือด

‘น้ำเลือด’ ประกอบด้วยน้ำ ประมาณร้อยละ ๙๑ ที่เหลือเป็นสารอาหารต่างๆ เช่น โปรตีน วิตามิน แร่ธาตุ เอนไซม์ เกล็ดเลือด ฮีโมโกลบิน เม็ดโลหิตขาว และก๊าซ

เอนไซม์คืออะไร

‘เอนไซม์’ คือชื่อเรียกของโปรตีนชนิดหนึ่ง ที่ทำหน้าที่ในการเร่งปฏิกิริยาชีวเคมีต่างๆ ของสิ่งมีชีวิตทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็น คน สัตว์ พืช และจุลินทรีย์ ‘เอนไซม์’ ทำหน้าที่เฉพาะในแต่ละปฏิกิริยาเคมี ในร่างกายของสิ่งที่มีชีวิตสำหรับมนุษย์เรา เอนไซม์ มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการทางชีวเคมีในร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นระบบการทำงานใดๆ ในร่างกาย แม้กระทั่ง ในเซลล์ใน ดีเอ็นเอ ซึ่งเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของร่างกาย

‘เอนไซม์’ เป็นสาระสำคัญที่ร่างกายเราต้องการ ซึ่งในร่างกายเราเองก็สามารถผลิตได้เช่นกัน แต่เอนไซม์บางชนิดที่เราต้องการ ต้องได้จากการรับประทานอาหารเท่านั้น ร่างกายไม่สามารถผลิตได้ หรือบางครั้ง ร่างกายต้องการในปริมาณมากพอที่จะใช้ใน กลไกต่างๆ ของร่างกาย จึงต้องมีการรับประทาน ‘เอนไซม์’ เสริมเข้าไป โดยเฉพาะในกลุ่มคนที่ร่างกายไม่แข็งแรง หรือมีอายุมากขึ้น กลไกต่างๆ ในร่างกายจะช้าลง เซลล์แก่ลง จึงส่งผลให้กระบวนการผลิตเอนไซม์ลดลง ไม่เพียงพอต่อความต้องการของร่างกายที่จะนำไปใช้ในกระบวนการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นในกระบวนการย่อย กระบวนการซ่อมแซม เซลล์ กระบวนการขจัดของเสียออกจากร่างกาย เป็นต้น

การขาดเอนไซม์ จึงส่งผลให้ร่างกายอ่อนแอ และเกิดภาวะโรคต่างๆ เช่น **เบาหวาน ความดันโลหิตสูง ปวดเมื่อยตามร่างกาย โรคเก๊าต์ โรคหัวใจ โรคหลอดเลือด** เป็นต้น

‘เอนไซม์’ มีความสำคัญต่อร่างกายของเรามาก ในร่างกายเรามีการทำปฏิกิริยาทางชีวเคมีเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งปฏิกิริยาชีวเคมีต่างๆ ในร่างกายก็ล้วนแล้วแต่ต้องใช้ ‘เอนไซม์’ ในการเร่งปฏิกิริยาชีวเคมีทั้งสิ้น เริ่มต้นตั้งแต่ **กระบวนการย่อยอาหาร กระบวนการดูดซึมสารอาหารสู่กระแสเลือด กระบวนการนำสารอาหารเข้าสู่เซลล์ กระบวนการสังเคราะห์ดีเอ็นเอ อาร์เอ็นเอ กระบวนการสร้างพลังงาน เอทีพี ให้กับเซลล์ กระบวนการแก้ของเซลล์ กระบวนการนำออกซิเจนสู่เซลล์ กระบวนการสังเคราะห์โปรตีน** เป็นต้น จากที่กล่าวมา ทุกกระบวนการหรือปฏิกิริยาชีวเคมีในร่างกายมีการใช้เอนไซม์ทำปฏิกิริยาทั้งสิ้น

ถ้าหากเราเข้าใจกฎธรรมชาติของร่างกายมนุษย์เรา ที่ต้องการอาหารมาเปลี่ยนเป็นสารอาหารเพื่อเลี้ยงเซลล์ หรือซ่อมแซมเซลล์ เมื่อเซลล์ได้รับสารอาหารไม่เพียงพอก็จะเกิดภาวะเสื่อม ไม่สามารถผลิตเอนไซม์ได้เพียงพอต่อร่างกายในแต่ละวัน จึงเกิดโรคขึ้น ดังที่กล่าวมาแล้ว เราจึงเห็นได้ว่า **‘เอนไซม์’ ในกลุ่มช่วยย่อยเป็นกลุ่มที่สำคัญ** และธรรมชาติของร่างกายเราก็ยอมรับที่จะได้รับ ‘เอนไซม์’ กลุ่มนี้เสริมจากการรับประทานอาหารเข้าไปได้ เพื่อทดแทนในสิ่งที่ร่างกายขาดหายไป

อวัยวะที่ทำหน้าที่สร้างเอนไซม์ คือ

- **ตับ** ทำหน้าที่ในการสร้าง **น้ำดี** ไปเก็บไว้ใน **‘ถุงน้ำดี’** ช่วยในการย่อยไขมัน โปรตีน คาร์โบไฮเดรต เพื่อดูดซึมเข้าสู่กระแสเลือด

- **ตับอ่อน** ทำหน้าที่ในการสร้าง ‘เอนไซม์’ ส่งไป **‘ลำไส้เล็ก’** ช่วยในการย่อยคาร์โบไฮเดรต ไขมัน โปรตีน ให้โมเลกุลเล็กลงอีก

- **ลำไส้เล็ก** ทำหน้าที่ในการสร้าง **เอนไซม์** ช่วยในการย่อย และการดูดซึมสารอาหาร เข้าสู่ **‘กระแสเลือด’**

‘เส้นเลือด’ คือ ท่อที่เป็นทางให้เลือดไหลเวียนในร่างกาย ซึ่งมี **3 ระบบ** คือ **เส้นเลือดแดง เส้นเลือดดำ และเส้นเลือดฝอย**

‘หัวใจ’ ตั้งอยู่ในทรวงอก ระหว่างปอดทั้งสองข้าง เอียงไปทางซ้ายของแนวกลางตัว ประกอบด้วยกล้ามเนื้อที่แข็งแรงภายในมี **4 ห้อง**

- **หัวใจห้องบนซ้าย** มีหน้าที่รับเลือดที่ผ่านการฟอกที่ ‘ปอด’

- **หัวใจห้องบนขวา** มีหน้าที่รับเลือดที่ร่างกายใช้แล้ว

- **หัวใจห้องล่างขวา** มีหน้าที่สูบฉีดเลือดไปฟอกที่ ‘ปอด’

- **หัวใจห้องล่างซ้าย** มีหน้าที่สูบฉีดเลือดไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกาย

ระหว่างหัวใจซีกซ้ายและซีกขวา มีผนังที่เหนียวหนา และแข็งแรงกันไว้ และระหว่างห้องหัวใจด้านบนและด้านล่างของแต่ละซีก มีลิ้นของหัวใจคอยปิดกันมิให้เลือดไหลย้อนกลับ ดังนั้น **การไหลเวียนของเลือดจึงเป็นการไหลไปในทางเดียวกันตลอด**

การไหลเวียนของเลือด เริ่มโดยห้องบนขวาของหัวใจ รับ **เลือดดำ** ที่ร่างกายใช้แล้ว ส่งไปยังห้องล่างขวา ห้องล่างขวาจะฉีดเลือดดำไปฟอกที่ **‘ปอด’** ในขณะเดียวกัน **เลือดแดง** ที่ผ่านการฟอกจาก ‘ปอด’ จะเข้าสู่หัวใจทางห้องบนซ้าย แล้วส่งต่อมายังห้องล่างซ้าย หัวใจก็จะฉีดเลือดแดงออกจากห้องล่างซ้าย เข้าสู่ **เส้นเลือดใหญ่** ซึ่งต่อมาก็จะแยกออกเป็น **เส้นเลือดเล็กและเส้นเลือดฝอย** เพื่อนำเลือดไปเลี้ยงยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย เลือดที่ใช้แล้วก็จะไหลกลับมาที่หัวใจทางห้องบนขวาอีก **จะหมุนเวียนเช่นนี้ไปตลอดชีวิต**

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

กติกามืออง

• ประคอง เดกฉัตร

• รองอธิบดีผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง

ประชาชนทั่วไปที่ได้ทราบ หรือพบเห็น
การกระทำความรุนแรงในครอบครัว
มีหน้าที่ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ
เพื่อดำเนินการช่วยเหลือคุ้มครองผู้ถูกกระทำ
ด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้ทันเวลาที่

• ภาพอินเทอร์เน็ต

การคุ้มครองผู้ถูกกระทำความรุนแรง ในครอบครัว

การกระทำความรุนแรงในครอบครัว มีลักษณะเป็นการกระทำประเภทหนึ่งที่มีปรากฏอยู่ทุกๆ ลังคม ซึ่งนับวันจะมีปริมาณมากขึ้นและทวีความรุนแรงมากขึ้น เป็นปัญหาที่มีผลต่อความสงบสุขของทุกคนในครอบครัว ตลอดจนชุมชนและสังคมส่วนรวม และยังส่งผลกระทบต่ออนาคตของผู้เยาว์เพราะได้ซึมซับเอาการกระทำดังกล่าวเข้าไปในจิตวิญญาณ จนเห็นว่าเรื่องรุนแรงดังกล่าวเป็นเรื่องปกติ ทศนคติของคนบางคนยังถือว่าความรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละครอบครัว ควรจะต้องปกปิดไว้ ไม่ให้บุคคลภายนอกเข้าไปยุ่งเกี่ยว เพราะเกรงจะเกิดความเสียหายและยุ่งยากเดือดร้อนกับคนใน

ครอบครัว ส่วนมากผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวมักเป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่าบุคคลอื่นในครอบครัว ซึ่งผู้ที่ได้รับผลกระทบกระเทือนหรือถูกกระทำส่วนใหญ่มักจะเป็นเด็กและผู้หญิง ที่จำเป็นต้องยอมรับการถูกกระทำด้วยความรุนแรง อันเป็นการละเมิดที่ไม่เป็นธรรมแก่ผู้ที่อ่อนแอกว่า ทั้งผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมักไม่ประสงค์ดำเนินคดีแก่ผู้กระทำผิด เพราะผู้ถูกกระทำยังต้องอาศัยพึ่งพา และอยู่ร่วมกับบุคคลที่กระทำ แม้ในบางกรณีจะมีการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความผิด แต่หลายคดีมักจะมีการยอมความหรือช่วยเหลือกันในทางคดี ผู้เสียหายเองมาขอประกันตัวบ้าง ผู้กระทำความผิดไม่ให้ความ

ร่วมมือในการดำเนินคดีบ้าง ถ้าเป็นพยานก็จะไม่ยอมมาเบิกความ หรือบางครั้งมาแล้วก็กลับคำให้การ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น และในกรณีที่มีการดำเนินคดีแก่ผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวตามประมวลกฎหมายอาญา แม้ผู้กระทำจะได้รับโทษ แต่ผลที่ผู้กระทำความผิดได้รับโทษนั้นอาจส่งผลมาซึ่งความเดือดร้อนของบุคคลในครอบครัวโดยเฉพาะผู้เสียหาย ที่ขาดผู้นำในการประกอบอาชีพเลี้ยงดูคนในครอบครัวและผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวก็จะโกรธแค้นและกระทำซ้ำ และรุนแรงขึ้นเป็นทวีคูณเมื่อตนเองพ้นโทษออกมา จึงเป็นเหตุให้ปัญหาการกระทำความรุนแรงในครอบครัวยังคงดำรงอยู่และมีปริมาณเพิ่มขึ้น

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ ได้กำหนดให้มีมาตรการในการดำเนินคดีอาญาที่มีรูปแบบ วิธีการและขั้นตอนการดำเนินการที่มีลักษณะแตกต่างไปจากการดำเนินคดีอาญาโดยทั่วไป โดยกำหนดให้มีมาตรการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวอันได้แก่ มาตรการการคุ้มครองเบื้องต้น มาตรการการคุ้มครองบรรเทาทุกข์ชั่วคราวระหว่างดำเนินคดี และมาตรการในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว เพื่อให้การคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวมิให้ถูกกระทำซ้ำ และให้โอกาสผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวกลับตัว และยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ รวมทั้งให้มีการปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างกันในครอบครัว เพื่อรักษาสถานภาพและความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว นอกจากนี้ยังได้กำหนดให้ประชาชนทั่วไปที่ถูกราย หรือพบเห็นการกระทำความรุนแรงในครอบครัวมีหน้าที่ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบ เพื่อดำเนินการช่วยเหลือคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัวได้ทันทั่วทั้งให้สหวิชาชีพต่างๆ มีบทบาทสำคัญในการช่วย

เคลื่อนกลไกตามมาตรการต่างๆ ในกฎหมายฉบับนี้ เมื่อพิจารณาเนื้อหาสาระในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้กระทำความผิดด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ โดยรวมแล้วจะพบว่า นอกจากกฎหมายฉบับนี้มีบทบัญญัติในการบังคับใช้มาตรการอาญาแล้ว ยังมีบทบัญญัติการบังคับใช้มาตรการทางสังคมสงเคราะห์ จิตวิทยา และการแพทย์ โดยมีรูปแบบวิธีการคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว การไกล่เกลี่ย ประนีประนอม ให้โอกาสผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัวปรับเปลี่ยนพฤติกรรมยับยั้งการกระทำผิดซ้ำ รวมทั้งให้มีการปรับปรุงสัมพันธภาพในครอบครัว ในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้ศาลพยายามเปรียบเทียบให้คู่ความได้ยอมความกันโดยมุ่งถึงความสงบสุขและการอยู่ร่วมกันในครอบครัวเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงสิทธิของผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว การสงวนและคุ้มครองสถานภาพของการสมรส หากไม่สามารถรักษาสถานะของการสมรสได้ก็ให้การหย่าเป็นไปด้วยความเป็นธรรม และเสียหายน้อยที่สุด ทั้งเมื่อมีการยอมความกัน คู่ความจะต้องทำข้อตกลงเบื้องต้นก่อนการยอมความ และกำหนดเงื่อนไขให้ผู้กระทำความผิดปรับเปลี่ยนพฤติกรรมได้ตามเงื่อนไขก่อน จึงจะมีผลให้คดียุติ อันถือเสมือนเป็นหลักในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ เป็นหลักการที่ผู้มิบทบาทหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรยึดถือเป็นเจตนารมณ์ในการบังคับใช้กฎหมาย แต่จะมีผลในทางปฏิบัติหรือไม่นั้นยังเป็นที่สงสัย เพราะคดีประเภทนี้โทษไม่สูง คู่ความหรือผู้กระทำอาจเลือกรับสารภาพแทน เพื่อให้ศาลรอการลงโทษแทนการจัดทำข้อตกลงเบื้องต้น และหน่วยงานของรัฐ ไม่ว่าจะพนักงานสอบสวนหรือศาลก็ทำงานสะดวก เพราะหากเลือกทำข้อตกลงจะมีความยุ่งยากซับซ้อน ตรวจสอบได้ยาก และอาจจะต้องไต่เถียงหรือไต่สวนกันอีกหลายรอบ

พระราชบัญญัติฉบับนี้มีลักษณะพิเศษ

แตกต่างไปจากกฎหมายอื่นที่มีวิธีการและขั้นตอนการดำเนินคดีที่มีลักษณะเฉพาะแตกต่างไปจากประมวลกฎหมายอาญาและประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และที่สำคัญกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดให้ความรุนแรงในครอบครัวเป็นความผิดที่ยอมความได้ รวมทั้งความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙๕ ด้วย ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการไกล่เกลี่ยประนีประนอม ปรับปรุงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัวที่กระทำความรุนแรงต่อกัน บันทึกข้อตกลงกำหนดเงื่อนไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ผู้กระทำความผิดปฏิบัติและการให้อำนาจศาลกำหนดมาตรการแทนการพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดได้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้กระทำความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ.๒๕๕๐ ได้กำหนดความผิดอาญาไว้ ๔ ฐาน ได้แก่

๑. ฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัวตามมาตรา ๔

๒. ฐานโฆษณาเผยแพร่เรื่องราวความรุนแรงในครอบครัวต่อสาธารณชนตามมาตรา ๙

๓. ฐานฝ่าฝืนคำสั่งพนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ที่รัฐมนตรีมอบหมาย หรือคำสั่งศาลที่กำหนดมาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวระหว่างสอบสวนตามมาตรา ๑๐

๔. ฐานฝ่าฝืนคำสั่งศาลที่กำหนดมาตรการบรรเทาทุกข์ชั่วคราวระหว่างสอบสวนหรือพิจารณาคดีตามมาตรา ๑๑

๑. ความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ในมาตรา ๔ กำหนดว่า ผู้ใดกระทำการอันเป็นความรุนแรงในครอบครัวเป็นความผิดฐานกระทำความรุนแรงในครอบครัว ซึ่งมีข้อสังเกตดังต่อไปนี้

๑. บทบัญญัติดังกล่าวนี้บัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ แต่ไม่ลบล้างความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาหรือกฎหมายอื่น

๒. ความผิดฐานทำร้ายร่างกายตามประมวล

กฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ กำหนดให้เป็นความผิดอันยอมความได้

ส่วนความผิดฐานใช้กำลังทำร้ายไม่ถึงกับเป็นอันตรายแก่กายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๑ ไม่ได้กำหนดให้เป็นความผิดอันยอมความได้ซึ่งทำให้หลายท่านสงสัยว่าการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ ซึ่งมีโทษหนักกว่ากลับยอมความได้ แต่การกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๑ ซึ่งรุนแรงน้อยกว่ากลับยอมความไม่ได้ทำให้ผู้ศึกษากฎหมายฉบับนี้เห็นว่าโทษน่าจะลักลั่นกัน จะแปลความว่าเมื่อเป็นการกระทำที่เบากว่า แม้ไม่ได้บัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ก็น่าจะเป็นความผิดอันยอมความได้ เพราะคดีที่หนักกว่าเป็นความผิดอันยอมความได้คงไม่ได้ เพราะแม้แต่ในประมวลกฎหมายอาญา ไม่ได้ดูว่าโทษหนักหรือเบาที่จะยอมความได้หรือยอมความไม่ได้ คดีที่กระทำเบากว่าถ้ากฎหมายไม่ได้บัญญัติว่า ให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ก็ไม่สามารถยอมความได้

๓. ความผิดฐานกระทำรุนแรงในครอบครัวมีองค์ประกอบสำคัญอยู่ ๒ ประการ คือ

๑.) เป็นการกระทำระหว่างบุคคลในครอบครัวอันได้แก่ คู่สมรส คู่สมรสเดิม ผู้ที่อยู่กินหรือเคยอยู่กินฉันสามีภริยาโดยมิได้จดทะเบียนสมรส บุตร บุตรบุญธรรม สมาชิกในครอบครัว เช่น เป็นญาติพี่น้อง บิดา มารดา ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้า อา หลาน หลาน เขย สะใภ้ หรือบุคคลใดที่ต้องพึ่งพาอาศัยและอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน ซึ่งหมายถึงบุคคลที่ไม่ได้อยู่ในความหมายของบุคคลในครอบครัวที่กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่ต้องพึ่งพาอาศัยอยู่ในครัวเรือนด้วยกัน และมีความจำเป็นต้องปรับปรุงความสัมพันธ์เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อการอยู่ร่วมกันในครอบครัว เช่น เด็กที่นำมาเลี้ยงเป็นบุตรโดยมิได้จดทะเบียนรับเป็นบุตรบุญธรรม ลูกจ้าง คนรับใช้ หรือญาติต่างๆ ที่มาพักอาศัยรวมอยู่ในครัวเรือนเดียวกัน **ข) ต่อฉบับหน้า**

ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

ประชาชนประจានรัฐบาลฉ้อฉล

ไทยคือ “ไท” เทียงแท้
หาใช่ “ทาส” ลวงใคร
หลากหลายเหล่าแหกโล
ดันทุรังติดดิน

“เฉลิม” เหลิงถล่มสู่ห้วง

ฉลองรัฐบาลกาลิ

บังอาจย่าหยามปลถพี

ทรยศชาติ กษัตริย์ทั้ง

โยอดีตทหารใหญ่กล้า

หลงรุ่นลิมชาติจน

ยศศักดิ์ที่ดาลดล

สำนึกตระหนักไว้

ปัญญามืดบอดใบ้

ครองยศสูง “นายพล”

เจนจบกระบวนกล

ดี-ชั่วโฉนดมีอาจน้อม

ขอวิงวอนก่อนสิ้น

จักเลือกรุ่นฤาชาติ

หากเลือกชาติ...ประกาศ

ออกศึกประดาบสู้

กายใจ นิรันดร์

เล่นลั่น

สฤลถ่อย ทรามนอ

โอ้อ่างชอบธรรม

อเวจี ตามจริต

อยู่ยั้ง

กำเนิด เฉยชา

เพื่อนพ้องผองไทย

ลิมตน สูงศรี

ค่าไร่

เกิดก่อ เกียรติแสบ

จวบสิ้นชีวา

อกุศล ควรฤา

พรั่งพร้อม

การยุทธ์ นานา

จิตแจ้งลัจจริง

โอกาส บำเพ็ญ

กอบกู้

ยืนหยัด ยืนยง

ชีพพร้อมยอมพลี !!!